

4303

CONSTANT JOSEPH BESCHI, S.J.

A
GRAMMAR
OF
HIGH TAMIL

LATIN TEXT
PUBLISHED FOR THE FIRST TIME
BY
L. BESSE, s.j.

WITH THE ENGLISH TRANSLATION
BY
B. G. DABINGTON, M.C.S.
[SECOND EDITION]

TRICHINOPOLY:
ST. JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS.
1917.

CONSTANT JOSEPH BESCHI, S.J.

A
GRAMMAR
OF
HIGH TAMIL

LATIN TEXT

PUBLISHED FOR THE FIRST TIME

BY
L. BESSE, S.J.

WITH THE ENGLISH TRANSLATION

BY
B. G. BABINGTON, M.C.S.

[SECOND EDITION]

TRICHINOPOLY:
ST. JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS.

1917.

CONSTANTIUS JOSEPHUS BESCHIUS, S.J.

GRAMMATICA
LATINO-TAMULICA

UBI

DE ELEGANTIORI LINGUÆ TAMULICÆ DIALECTO

செந்தமிழ்

DICTA

CUI ADDUNTUR

TAMULICÆ POESEOS RUDIMENTA

AD USUM

MISSIONARIORUM SOCIETATIS JESU.

PRIMA EDITIO

ACCEDIT

EJUSDEM OPERIS ANGLICA TRANSLATIO
A BENJAMIN GUIDONE BABINGTON
ANNO 1822, MADRAS PATANI PRIMUM EDITA.

NOVA EDITIO.

TRICHINOPOLY:

ST. JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS.

1917.

INDEX.

	PAGE.
Preface	v
English and Latin Compared	ix
Latin Preface	x

PARS PRIMA.

CAPUT I.

§ 1.—De Litteris	1
§ 2.—De Orthographia	5

CAPUT II.

§ 1.—De Nomine	10
§ 2.—De Nomine Appellativo	19
§ 3.—De Nomine Adjectivo	28
§ 4.—De Pronominibus	32
§ 5.—Appendix	39

CAPUT III.

De Verbo	41
§ 1.—De Indicativo	42
§ 2.—De Imperativo	45
§ 3.—De Infinitivo	48
§ 4.—De Participiis	50
§ 5.—De Gerundiis	52
§ 6.—Appendix	56

PARS SECUNDA.

DE POESI TAMULICA	...	...	60
CAPUT I.			
§ 1.—அசை	...	...	61
§ 2.—ஓர்	...	...	62
§ 3.—தனை	...	...	64
§ 4.—அடி	...	...	66
§ 5.—தொடை	...	...	67
CAPUT II.			
பா			
§ 1.—வெண்பா	...	...	71
§ 2.—ஆசிரியப்பா	...	...	75
§ 3.—கலிப்பா	...	...	76
§ 4.—வஞ்சிப்பா	...	...	77
§ 5.—மருட்பா	...	...	77
CAPUT III.			
இனம்			
§ 1.—தாழிசை	...	...	78
§ 2.—அறை	...	...	80
§ 3.—விருத்தம்	...	...	81
§ 4.—Appendix	...	...	89
CAPUT IV.			
De Arte Tamulicæ Poeseos	...	...	91
§ 1.—De Dictione Poetica	...	...	91
§ 2.—De Fictione Poetica	...	...	93
§ 3.—De Invocatione	...	...	94
§ 4.—De Diverso Carminum Genere	...	...	98

PREFACE.

The Grammar of the higher Tamil dialect by Father C. J. Beschi, S. J., of which the Latin Text is here published for the first time, is known to the public by an English Translation of 1822.

Mr. J. Vinson, Professor at the *Ecole nationale des langues orientales vivantes*, one of the scholars best acquainted with the works of Fr. Beschi, after giving the full title of this book, writes as follows:—

“The National Library has two manuscript copies of this work. One, No. 192 of the older collection¹, No. 282, page 443 of the Catalogue of 1739, likely dates from the first third of last century and is a small quarto of 81 pages. A more recent one, obtained from the Ariel collection, No. 193 of the Tamil series, is a small quarto of 80 leaflets. It has been made in March 1849 at Pondicherry from a copy of 162 pages small octavo that belonged to Mr. Gibelin, General Procurator, a copy begun in April 1789 and completed in March 1798.

“Both works differ considerably. The former is as a rule more correct, but the latter more complete.”²

Other copies of this Grammar probably exist in public and private Indian libraries. We have found one in the Residency of the Jesuit Fathers at Trichinopoly. It is a booklet 18-mo of 103 pages without title, preface or table; the sheets are not numbered and the writing, thin and crowded, denotes the hand of a French Jesuit

¹ Now, *Fonds Français*.

² *Revue de Linguistique et de Philologie comparée*, vol. 33, p. 15.

of the New Madura Mission who could write Tamil fluently. We dare not ascribe the manuscript to the XVIII Century, though the work of insects makes it look rather old.

There are then, according to Mr. Vinson, so to say, two recensions of this Grammar: a shorter one more correct and another more complete.

The copy we publish resembles the latter, for, while comparing it with the translation of Babington, of which we speak below, we found both works to be more or less identical. But the Latin copy omits here and there quotations, v.g., at the end of No. 6, and the translation of Tamil words and examples, v. g., Nos. 9, 10, 11, 12, 13.

On the other hand, Mr. Vinson affirms that Babington's translation was made from a text identical with that of the Ariel manuscript. The only notable difference between both manuscripts is in the number of paragraphs. Babington has only 120; the Latin, 145.

Mr. Babington, one of the admirers of Fr. Beschi, whose *Paramartha Guru* he published in London in 1822 with an English translation, had, before his retirement to Europe, also prepared an English translation of this "Grammar of the high dialect...with an introduction to Tamil poetry...from the original Latin, by Benjamin Guy Babington of the Madras Civil Service."¹ The non-Catholic editor of the *Vethiyar Olukkam* in 1844 mentions this Translation then for sale in Madras, and Dr. Pope calls it "an exceedingly correct and scholar-like edition of a most masterly work."²

Connected with the Grammar of the higher dialect are two works by the same author, the *Tonnul Vilakkam*, all in Tamil, and the *Clavis humaniorum litterarum*

¹ Madras, College Press, 1822, in 4-to, XII-117.

² *Tamil Hand-book*.—Madras, 1867, 67.

sublimioris Tamulici idiomatis. The five parts in both of them correspond with each other. The *Tonnul* has gone through several impressions. The *Clavis* was printed only in 1876. That year, Mr. A. Burnell, Collector of Tanjore, able administrator and scholar, had it printed at Tranquebar from a manuscript which, he thought, had been revised by the author in person and which he carefully compared with the *Tonnul*. He had no hesitation whatever in ascribing it to Beschi. Such is also the opinion of other Tamil scholars; and the late Fr. M. Turlan S.J. thought likewise.

Beschi's name is written at the beginning of the manuscripts of the *Clavis*. Quaritch of London offers two copies of this work.¹

1. Beschi, *Clavis*...8-vo, original MS. 190 pp., Madras, circa 1735.

2. A more recent MS. copy 4-to, India, circa 1800.

In 1844 the *Clavis* is mentioned at the beginning of the *Vethiyar Olukkam*, No. 14, as a work of Beschi, and is made of five parts like the *Tonnul Vilakkam*.

The author of the *Clavis*, besides, identifies himself with Beschi. In the 1st line on page 1 he presents himself as the author of the Grammar of the common dialect. In No. 64, p. 48, he says he has written the Higher Tamil Lexicon: "*Eas dedi in lexico sublimioris idiomatis*." He means the *Sathur Agarathi*. In No. 2, p. 51, we read: "*In libro Tonnul Vilakkam dicto plura de amplificatione scripsi*." In No. 62, p. 111, finally he calls himself the author of the *Kalambagam*, a poem about the authorship of which all agree.

Mr. Julien Vinson, who ranks the *Clavis* among the doubtful works of Beschi, will not find it difficult to yield to so many proofs.

¹ Catalogue of Oriental Literature No. 239, 8890.

The objection based on variations in the rendering of the same passages from *Thiru Valluvan*, in the *Clavis* and in the translation of the *Kural*, fails by the fact that Beschi, fully master of both languages, could translate passages from one into the other, both accurately and without repeating himself.

We are glad to thank here Fr. E. Horny, S.J., who transcribed the text we publish and compared it with Babington's translation; and to Fr. Joseph Gnana-pragasam, S.J., who helped us in correcting the proof-sheets and whose assistance was particularly valuable in the Tamil quotations. That there are mistakes here and there we shall not deny, but our critics would be disarmed if they had a look at the manuscript we have tried to reproduce. The Latin Text of this grammar will appeal to scholars only. South Indian Missionaries and officials will read and understand it. Hence we hope to serve the public by giving B. G. Babington's Translation now almost a century old and practically not to be found in private libraries.

L. BESSE, S.J.

Trichinopoly, 24th January 1917.

The Latin Text and the English Translation Compared.

Latin - English.	Latin - English.	Latin - English.	Latin - English.
1 1	59 33	88 62	117 91
2-6 2	60 34	89 63	118 92
6 3	61 35	90 64	119 93
7 4	62 36	91 65	120 94
8 5	63 37	92 66	121 95
9-14 6	64 38	93 67	122 96
15 7	65 39	94 68	123 97
16-17 8	66 40	95 69	124 98
18-29 9	67 41	96 70	125 99-100
30 10	68 42	97 71	126 101
31 11	69 43	98 72	127 102
32 12	70 44	99 73	128 103
33 13	71 45	100 74	129 104
34-36 14	72 46	101 75	130 105
37 15	73 47	102 76	131 106
38 16	74 48	103 77	132 107
39-45 17	75 49	104 78	133 108
46-47 18	76 50	105 79	134 109
48 19	77 51	106 80	135 110
49 20	78 52	107 81	136 111
50 21	79 53	108 82	137 112
51 22	80 54	109 83	138 113
52 23	81 55	110 84	139 114
53 24	82 56	111 85	140 115
54 25-27	83 57	112 86	141 116
55 28-29	84 58	113 87	142 117
56 30	85 59	114 88	143 118
57 31	86 60	115 89	144 119
58 32	87 61	116 90	145 120

RELIGIOSIS JESU CHRISTI MISSIONARIIS

C. J. B.

SALUTEM IN DNO PLURIMAM.

This preface was copied out for us from the manuscript No. 192, Fonds Français, Bibliothèque Nationale, Paris,—by Rev. Father Joseph Burnichon S.J. We offer him our most grateful thanks for the trouble he took at the cost of his time so well employed in literary works of his own.

Cum anno elapso * vulgaris tamulicæ linguæ Grammaticam apostolico vestro desiderio famulatum præstiturus obtulerim, brevi me nonnulla de elegantiori hujus linguæ dialecto daturum promiseram. Sed cum urceus plura capere non posset, potioribus distentus, elucubrationem hanc diutius distuli quam credideram. Instantibus interim undequaque amicis, ut, quæ insano plurium annorum studio e reconditis antiquorum libris collegi in lucem proferre ac diuturni laboris fructum cæteris communem facere non cunctarer, tandem majoribus curis intermedia temporis fragmenta avidissime colligens, quæ non sine labore paraveram, sine invidia communicare decrevi. Animum quoque addidit singularis benevolentiæ sensus quo ab omnibus prima vulgaris linguæ rudimenta accepta fuere. Non impari animo quæ hic daturus sum recipiatis quæso. Hæc satis ardua fore non diffiteor; sed suum labori stipendium non deerit. Ex indigenis ipsis vix aliquot jam invenies qui hanc linguam perfecte calleant; qui prima ejus rudimenta attigerit suspicantur cæteri, et si quid ex reconditis eorum voluminibus in medium proferas, pendent ab ore omnes. Si vero quæ ipsi vix a longo attingere potuerunt exterum hominem exhausisse viderint, quibus laudibus non extollent? Facile magistrum audient

* 1728.

quem doctissimum admirantur. Quæ omnia cum in Divinæ Legis gloriam redundare atque ad proximorum salutem viam sternere certum sit, vel ex his pro vestro singulari animorum zelo, ad hujus elegantioris linguæ studium, spretis omnibus difficultatibus excitandos non dubito.

Cum vero quæ hoc idiomate scripsere Tamulenses fere omnia metro ligata sint, ne indecorum censeatis, quæso; si vos ad profanos poetas adducere et ad poeseos studium advocare præsumo. Plura in D. Hieronymum acrius scripserunt olim criminantes, quasi adductis a Poetarum codicibus exemplis, candorem Ecclesiæ ethnicorum sordibus pollueret, quibus eruditissime respondens D. Hieronymus, manifeste ostendit et apostolum Paulum passim in suis epistolis poetarum carmina adduxisse, et præstantissimos Ecclesiæ Patres, non modo secularium litterarum passim ponere exempla, sed et propriis carminibus non polluisse quidem sed ornasse Ecclesiam. Quod sane in his regionibus potissimum valet ubi, cum Indigenæ non tam rationi quam auctoritati assentiantur, quid ex ipsorum auctoribus ad veritatem confirmandam adducam præter poetarum carmina? Si quidem omnia carmine scripta sunt. Artium quoque præcepta, necnon ipsa prima linguæ rudimenta metro ligavere; unde nil sciro credunt qui carmina nesciat.* Quæ omnia si bene perpendamus, in his regionibus præcipue poetas legere poesique studere Apostolicum omnino decere virum, facile consebimus.

Primo arte conscriptis regulis hujus elegantioris linguæ auctorem dicunt monachum quemdam Agattien (seu) Agustien dictum அகத்தியன் seu அகஸ்தியன், de quo ineptissimas narrant fabulas. Hic cum montem in Australi hujus

* Hic additur in alio codice: Cum autem optime quidem de divinis attributis ac de virtute scripserint Tamulici poete, si ex illis exempla proferens Indigenos suo ense confodiat, pudet ipsos tam male sequi præceptores in quibus gloriantes seipsos condemnant.

peninsulæ plaga finem பொதுமலை dictum habitaret, hanc linguam Australem vocant தென்மொழி, sicuti borealem dicunt Grandonicum வடமொழி, quam a septentrione venire narrant. Præcepta quæ primo Agastion dedit aliqua citantur quidem ab auctoribus, sed quos ipse scripsit libros nullibi invenire jam possumus. Subinde plures alii de hac dialecto scripsisse பலகாயனார், அகையனார், நற்றத்தனார் (2d. ms கற்றத்தனார்), மயேசுரர் (மகேசுரர்), கத்தியனார், அவினையனார், காக்கையாழினியார், et alii multi, quorum nomina scimus, cum passim ab auctoribus citentur; cæterum nulla omnino extant jam eorum scripta. Quæ autem de hac lingua scripsit quidam nomine தொல்காப்பியனார், quod idem est ac auctor antiquus, alicubi adhuc inveni; adeo tamen brevitate obscurus est ut operæ pretium duxerit monachus alter, cui nomen பவணந்தி librum edere, quem நன்னூல் inscripsit, quod omnino consonat nomini gallico *les Belles Lettres*, latine *Humaniores Litteræ*. Hujus operis nomen omnium versatur ore, cum vix aliqui opus ipsum e limine salutaverint. In eo quinque agenda proponit auctor, எழுத்துச்சொற் பொருள் யாப்பணி, scilicet: 1° எழுத்து *litteræ*, ubi de earum orthologia et orthographia, 2° சொல் *voces*, quæ ex illis componuntur, ubi de nomine, verbo, aliisque orationis partibus; 3° பொருள் *materia*, sive modus quo ex illis vocibus in unum coactis fiat oratio; ubi de amplificatione, de affectibus, etc. Subdividunt hanc partem in அகப்பொருள் et புறப்பொருள் scilicet in materiam interiorem et exteriorem; prima passiones et affectus animi exponit, secunda quæ extra hominem sunt. 4° யாப்பு *carmina*, ubi de metro plura dicere contenti, nulla omnino de arte poetica præcepta tradunt. 5° அணி *ornatus*, ubi de tropis ac figuris tum verborum, tum sententiarum.

Hæc quinque sunt quæ பஞ்சவிலக்கணம் vocant. Ex his, dictus பவணந்தி in quo நன்னூல் de litteris ac vocibus tantum diffuse scripsit; eoque morte absumpto, alter cui

nomen நாரதவிராசநம்பி, extetise quæ ad பொருள் spectant tradidit. அமிர்தசாகரன் autem, et ipse monachus, cujus nomen *Ambrosiæ* more interpretatur, de யாப்பு sive de versibus scripsit librum quem காரிகை nominavit. Tandem de அணி seu figuris egit quidam nomine தெண்டி, unde et liber vocatur தெண்டியலங்காரம், அலங்காரம் enim idem est ac அணி.

Ergo vero cum alias Rhetoricæ magistros instruere debeam, quæ tertio ac quinto loco tradunt Tamulenses de Amplificatione ac figuris omnino prætermittam; non enim supra nostrorum Rhetorum præcepta quidquam afferunt. De litteris quoque cum fuse in vulgaris linguæ Grammatica plura scripserim, vix pauca huic idiomati propria tradam. Quare opus hoc omne in duas dividam partes, quorum prima de litteris ac vocibus aget; secunda de versibus; ubi nonnulla de eorum poesis arte attingam, plura consulto omittam, quæ vel non adeo usui necessaria, vel facile usu discenda judico; satis enim esse censeo si cupientibus viam sternam, ac prima hujus idiomatis rudimenta explicans, accessum face præcedam, ut cæteros eo eximam labore, quem regre expertus ipse sum, dum sine comito silvestrem ac vepribus asperam viam ingredi ausus, pluries trepidus hœsi, pluries errata via retrogredi coactus sum. Sed si labori impar, arduo fessus itinere dolui quondam, placebit tandem, dummodo vobis, RR^{mi} PP., nonnihil levaminis ac emolumenti fuisse videar. Addam plerumque ex optimis auctoribus exempla quæ luce sua et præcepta lucident et viam monstrent.

Præterea in allatis antiquorum sententiis videbimus quam bene de virtute senserint, qui tremendo Dei judicio in desideria cordis sui traditi, contumeliâ afficientes corpora sua in semetipsis, adeo longe a via salutis erraverunt; quæ cum aliquoties Indigenis exponens eos suo ense confodiens,

puget ipsos tam male sequi praecepta optima, in quibus gloriantes seipsos condemnant.

Pluries exempla afferam non addito auctoris nomine, non quia ipse in eorum codicibus ea non legerim, sed quia non solent operibus suis nomen proprium inscribere auctoris; et si quorundam nomina teneamus, a commentatoribus tradita fuere. Attamen vix aliqua carmina commentati sunt, et in his quoque non omnis auctoris nomen tradidere. Qui commentatus est poema சிந்தாமணி dictum, auctorem laudat quidem et doctorum omnium magistrum nominat, et merito Tamulensium poetarum princeps vocari potest, at ejus nomen non refert. சிந்தாமணி autem est appellativum quod auctor tribuit heroi suo qui சேவகன் vocatur. Sic poetam quemdam vulgo Tiruvalluven † திருவள்ளுவன் dictum a quo 1330 disticha habemus, soimus fuisse ex infima Parearum tribu; at nomen nescimus; et licet septem commentatores habuerit, nullus nomen ejus adnotavit. வள்ளுவன் autem est nomen quo appellantur sapientes ac arioli ex tribu Parearum. திரு autem hic est idem ac *Divinus*, in eo sensu in quo dicimus *Divinus Plato*. Sed jam antonomastice ut proprium huic poetæ addictum est nomen திருவள்ளுவன். Sic sententias morales quas Seneca dixisse non erubesceret, habemus a muliere quadam quam dicti Tiruvalluven sororem dicunt quidam, sed ejus nomen nemo novit; eam autem antonomastice vocant அவ்வையள், quo nomine matronas ætate propectas appellant. Præterea librum alium habemus moralem quoque 400 veluti epigrammatum, quem நாலடியார் vocant, de cujus nominis origine hanc fabulam narrant. Quatuor millia poetarum ad regem quemdam accessere, quos cum ipse pro suo erga poesim amore optime recepisset, zelotipia tacti qui prius

† In alio codice additur: dictum ipsum esse ex tribu சேவகன் vel vel-lajeres.

apud Regem erant poetæ, brevi animum Regis ea circum-egerunt arte ut tandem illi quatuor millia poetæ, insalutato hospite, nocte omnes aufugerint, relictis sub pulvinari totidem schedulis, ubi quilibet unum வெண்பா scripserat. Invidi tamen poetæ coegerunt Regem ut collectas schedulas in flumen projiceret. Quo facto ex illis quadringentas adversus fluminis cursum spatio quatuor pedum, id est நாலடி, ascendisse dicunt. Quo portento motus Rex eos servare et in unum cogere jussit, vocatusque est liber நாலடியார்.

Quibus prenotatis, incipiam tandem praecepta quæ de elegantiori hâc dialecto tradere constitui. Valete.

Idibus septembris 1730.

PARS PRIMA.

CAPUT I.

§ 1.—De Litteris.

Omissis quæ in linguæ vulgaris grammatica de litteris fuse scripsimus, quæque et huic communia esse volumus :

1° Operæ pretium erit advertere litteras in hoc idiomate aliter quam vulgo soleant nominari, sc. litteræ brevi addunt கரம், et longæ காரம். Sic அ dicitur அகரம்; ஆ, ஆகாரம், etc.... த, தகரம், தா, தாகாரம் etc.... Sic poeta Tiruvalluven dixit :

அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்—id est : *Alphabetus incipit per அ.*

De numero autem ac forma litterarum hoc unum addendum, Tamulenses in hoc elegantiori idiomate nunquam uti characteribus grandonicis, at præter litteras vulgari linguæ communes, addere unam consonantem quam ஆய்தம் dicunt et notatur hoc caractere ூ; hoc autem nunquam unitur vocali, pronuntiatur autem ut g consonans gutturale, non bene expressum, vim habet consonantis, unde præcedens syllaba, natura brevis, cum hac littera sit metro longa. Sic v. g. இது scribitur etiam இஃது (*igdu*) ; et tunc prima est metro longa, cum consonna hinc sequantur. Sic கிருவள்ளுவன் scripsit :

அன்பின் வழிய் துயிர்நிலை யஃகில்லார்க்
கென்புதோற் போர்த்த வுடம்பு.

ubi si loco dicendi அஃதில்லார் dixisset அதில்லார், prima esset brevis, et suo metro non constaret versus; ad intelligendum autem hoc Distichon, adverte Tainulice corpus vocari உயிர்நிலை id est animæ basis: hic autem dicet poeta ex amore, quo proximo auxilium parastamus fit ut corpus sit animæ basis: corpus vero eorum qui charitatem non habent, non animæ basis sed pelle cooperta ossa dicendum est.

2° Pluriformiter dividunt litteras (a) in vocales quas dicunt உயிர், et sunt 12; et in consonantes quas மெய் vel etiam ஒற்று dicunt, et sunt 18 præter nuper dictum ஆய்தம். Tandem in consonantes unitas vocalibus id est syllabas quas dicunt உயிர்மெய் corpus animatum.

(b) Vocales dividunt in quinque breves அ, இ, உ, எ, ஒ (குறில்) et septem longas ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ (நெடில்) de quibus omnibus in vulgaris linguæ grammatica satis diximus.

3° Dividunt consonantes in tres classes:

- i. வல்லினம், id est litteræ fortes, seu ut græci dicunt asperæ: க, ச, ட, த, ப, ம;
- ii. மெல்லினம், i. e., lenes—ங, ஞ, ண, ந, ல, ள;
- iii. இடையினம், i. e., mediæ—ய, ர, ல, வ, ழ, ள.

Hæc divisio attente animo retinenda, plurimum enim lucis addet iis quæ subinde dicenda sunt.

4° Dividunt consonantes in initiales et finales: sc.

initiales novem: க, ச, த, ப, ஞ, ந, ம, ய, வ;

finales autem octo: ண, ம, ன, ய, ர, ல, ழ, ள.

Vix in hac dialecto semel aut iterum invenies imperativum alicujus verbi desinere per ஞ.—Scio in vulgari lingua uti nos aliquot vocibus incipientibus per ர, ரண்டு vel per ல, லோகம்.—At நன்னூல் de litteris, cap. 2°, Reg. 21 docet addendum esse இ vel உ ut dixi இரண்டு etc. ...; addit

præterea vocibus incipientibus per ய posse semper addi இ: யானை, இயானை, quod est magis laudandum.

Cæterum quæ incipiunt per ட ut டாப்பு vel per த ut தோந்தை etc. non usurpantur in hac dialecto.

5° (a) Ex vocalibus tres distinguuntur in integras et abbreviatas: sunt autem உ, இ, ஐ. Quoad உ, si hæc vocalis sit juncta uni ex asperis, et præcedatur a syllaba longa natura sua, ut நாடு, ஆறு, காது, vel a syllaba metro longa, ut கற்பு, அச்சு, etc., vel a duplici saltem brevi ut அரிது, கழுது, in his omnibus vocibus semper to உ vocatur குற்றியலகரம் id est உ abbreviatum. Unde, cum vocali brevi tribuunt unum spatium temporis, quod மாத்திரை vocant, huic உ dimidium duntaxat assignant. Hinc si sequatur vocalis hujusmodi உ necessario eliditur, at v. g. நடு licet உ hic junctum sit litteræ ட quæ ex asperis est, cum tamen præcedat una tantum syllaba, eaque brevis, nec sequantur bina consona in hoc casu உ nec est abbreviatum, nec elidi potest, uti diximus in linguæ vulgaris grammatica * No. 18°; vocatur autem குற்றுகரம் id est உ integrum.

(b) Quoad இ sicuti supra diximus quotiescumque vocabulum incipit per ய ut யானை, யுகம், etc., elegantius additur in initio இ, et dicitur இயானை, இயுகம் etc. Et to இ tunc vocatur குற்றியலகரம், et in hoc casu huic quoque tribuunt dimidium spatium tantum temporis, et si obstat metro versus, in eo non consideratur ut syllaba sed ut consonans; sic in hoc குறள் வெண்பா, auctore Tiruvalluven:

குழலினி தியாழினி தென்பர்தம் மக்கண்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்.

Hic, pro யாழ் scripsit இயாழ், at si to இ consideraretur ut vocalis metro non constaret versus. Explicatur

* No. 23 in the Pondicherry edition of 1845, Grammatica Latino-Tamulica.

antem: *Tibias citharasque laudabunt qui filios suos balbutire non audierunt*; ac si diceret horum vocem parentum auribus omni symphonia dulciorem esse.

(c) ஐ in monosyllaba et quando fit அளபெடை de quo infra, nunquam potest abbreviari. Cæterum in polysyllabis abbreviatur in medio vel in fine dictionis et dicitur ஐகாரக்குறுக்கம், nec pronunciatur jam *ai*, ut alias, sed quasi *ei* lenis; et in versu sumitur ut brevis.

6° அளபெடை est extensio quædam alicujus litteræ ex vocalibus. Septem longæ possunt extendi, et fieri அளபெடை et tunc dicitur உயிரளபெடை; fiunt autem addendo litteræ longæ correspondentem brevem, sc. litteræ ஆ additur அ, litteræ ஈ..... இ, etc., ஐ correspondens இ, et litteræ ஒள...உ; et quando litteræ longæ per அளபெடை additur correspondens brevis, hæc scribenda est forma propria vocalium: in pronunciatione autem extenditur sonus et in metro numerantur duæ syllabæ. Sic ex poeta Tiruvalluven:

கற்றதன லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்ற டொழாஅ ரெனின்.

sc. *quid prodest scientiarum studium nisi ad cultum Dei summi sapientissimi*, ubi si a voce தொழாஅர் auferes அ additum per அளபெடை, jam versus claudicabit.

Ex consonantibus vero கி, கு, ண, ந, ம, ன, ய, ல, வ, ள, ஃ, hæc undecim litteræ, quando sunt pure consonantes sine vocali, id est ஒற்று possunt et scripto et sono duplicari per அளபெடை et dicitur ஒற்றளபெடை, v.g., pro அங்கண் scribitur அங்க்கண் etc., ... et alias binæ venerint, tertia addi potest; sic v.g. மின்னு per அளபெடை fit மின்னனு, et sic duplicatæ consonantes, aliquando, sed raro in versu computantur pro una syllaba. Attamen, ஒற்றளபெடை nonnisi poetis licitum est et vix ab ipsis

quoque usurpatur; non ita உயிரளபெடை quo passim utuntur etiam in soluta oratione; ac præcipue அளபெடை litteræ ண, tum in versu sine exigentia metri, tum in prosa, sc. quando voci desinenti per உ addenda est conjunctio உம்; v.g., pro அதவும் scribunt அதுஉம், pro செய்வதுஞ்சொல்லுவதும் scribunt செய்வதுஉஞ் சொல்லுவதுஉம்.

7° Placet hic addere மாத்திரை, seu quantitatem quam Tamulenses tribuunt singulis litteris. மாத்திரை dicunt esse spatium quod insumitur in ictu oculi vel digiti. Hujusmodi spatium unum tribuunt syllabæ brevi, duo longæ, tria longæ cui per அளபெடை addita est alia brevis: litteræ ஐ quando est abbreviata dant unum spatium cum dimidio; litteris vero உ et இ si abbreviatæ sint dimidium spatii; dimidium quoque dant consonantibus et litteræ ஆய்தம் dictæ; consonantes vero quæ per அளபெடை extensæ sunt, occupant spatium unum.

§ 2.—De Orthographia.

8° Regulæ Orthographiæ quas in grammatica linguæ vulgaris a No. 17 usque ad 32 fuisse tradidi, in hoc idiomate præcipue inviolabili lege servandæ sunt. Pauca hic addam et quæ magis necessaria videntur, fusius explicabo ac:

i. Regula generalis orthographiæ Tamulicæ est nunquam post longam duplicare litteras vel lenes vel medias: unde si vides v.g. ஆயயாயும், cum post ஆ longum ex hac regulâ duplicari non possit ய quæ littera est ex mediis una, leges statim *âyayâyum*; sic si videas கானனாடன் cum sit ex lenibus una legas: *Caia nâden*.

ii. Voces quæ duplicata eadem littera scribi solent: si ea sit vel lenis vel media sæpe potest non duplicari

juxta exigentiam metri, vel etiam in soluta oratione, si id exigat consonantia periodi. Sic loco scribendi செய்யல், செயல், pro கொள்ளல், கொளல், pro என்னின், எனின், pro என்ன, என, pro எல்லாம், எலாம், pro உள்ளம், உளம், etc..... sic Tiruvalluven :—

சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிதா மரியதாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்—

Ubi si scripsisset செய்யல் prima esset longa et obstaret metro : significat autem hoc Distichon : *Docere omnibus facile quidem, difficile autem exsequi quæ docemur.* Hac tamen regula audacter uti nos non licet, præcipue ubi æquivoce locus esset ; sic pro accusativo வில்லை, a வில் arcus, si scribas விலை esset *pretium rei* ; sic pro acc. கல்லை, a கல் petra, si scribas கலை esset *cervus*. Inserviet autem hæc regula ut quæ leguntur sæpe in auctoribus hac syncope scripta, nec eo modo in lexicon inveniri possent, facile percipiamus.

9° Cum periodus Tamulica adeo connexa scribatur ut una tantum vox appareat, in concurrentia vorum sæpe litterarum figura mutatur sicuti fuse diximus in grammatica linguæ vulgaris. Hic tamen aliqua vel addenda vel explicanda censeo.

Sit ergo Regula 1^a : Si voci incipienti per க precedat desinens per ம் quæ vel sit monosyllaba longa vel polysyllaba, nulla facta mutatione deperditur ம். Sic நாம் நடந்த scribendum : நாமநத ... etc., sic மனம்கோக, scribendum மனகோக, et si scriberetur ம legendum manamanōga ... etc. Si vero præcedens sit monosyllaba brevis et desinat per ம் ut செம், எம் etc. ... tunc mutato ம் in ந், hoc duplicatur sic செந்நெல், எந்நாடு ... Errant autem qui scribunt சென்னெல், வென்னீர், என்னாடு et hoc ultimum si sic scriberetur esset *regio mea*, et si scribatur எந்நாடு est vel *regio nostra* vel *quæ regio*.

10° 2^a Regula : Si vox incipiens per க precedatur a desinente per ன் vel ன் tunc ந் mutatur in præcedentem litteram quæ duplicatur si præcedens sit monosyllaba. Sic ex தண் a தண்மை *frigiditas* et நீர் *aqua* fit தண்ணீர், ex கண் et நீர் fit கண்ணீர். Sic ex என் et நாடு, என்னாடு ... etc. Aliquando juxta regulam modo dictam No. 8° potest etiam non duplicari, sic கணீர், கணல்லான் etc., sed nunquam potest scribi கணநல்லான் legendum enim esset *cananallal* ; at ex நான் quæ vox longa est et நடந்தேன் non duplicato ன், scribendum நானடந்தேன் ; sic ex வீண் et நசை fit வீணசை, etc. ; eodem modo ex polysyllabis அரசன், மன்னன், மகன், அரண், கவண், etc. et நல்லன் vel நல்லது non duplicato ன் fit அரசனல்லன், மன்னனல்லன், மகனல்லன், அரணல்லது, கவணல்லது, etc. ; ex his tamen, dummodo ultima sit brevis aliquando potest duplicari ந் sic இவன் னாடு, மகன்னல்லன், அரண்ணல்லது etc. sed nunquam இவன் நாடு etc. ; legeretur enim : *ivananidu* etc.

11° 3^a Regula : Si vox incipiens per க precedatur a desinente per ல் vel ன் : tunc ல் et க mutatur in ன் at ன், et க mutatur in ன் quæ duplicantur vel non, juxta regulam nuper traditam ; sic ex கல் et தூல் fit கன்னூல், ex நால் et நான்கு fit நான்கு ; ex விரல் நீண்டது fit விரலீண்டது ; sic ex தென் et நீர் fit தெண்ணீர் ; ex தான் et நல்லான் fit தானல்லான் ; ex இருள் நீக்கினான் fit இருணீக்கினான், etc. Hæc regula observatur etiam quando post ல் vel ன் sequitur ம், sic pro நால் et முகம் fit நான்முகம்...pro பொருள் மாட்டி fit பொருண்மாட்டி, etc....et hoc etiam in compositione sic a பல், பன்மை ; a நல், நன்மை ; வெள், வெண்மை etc....

12° 4^a Regula : Si vero incipiens per த. precedatur a desinente per ன், tunc த semper mutatur in ட et si præcedens desinat per ன் semper த mutatur in த quæ regula nunquam violari potest. Sic : கண்டிடத்தான் ; கவண்டெரிந்தான், etc. Et si scribis கவண்டெரிந்தான் legeretur *cava-*

naderindan ; sic என்றலை, மான்றலை et si scribas எனதலை legeretur enadalei, etc. Addo, si vox desinens per ண vel ன figura quidem, veniat in recto, significatione tamen sumatur in obliquo, tunc et ண mutari potest in ட et ன in ற quæ ad libitum vel duplicantur vel non : sic insignis auctor poematis சிந்தாமணி dicti, ut diceret *currus illius*, loco dicendi அவன்றேர் dixit அவன்றேர் ; sic loco dicendi விண்டிசை, மண்டிசை, etc..., dicunt quoque விட்டிசை, மட்டிசை, etc... ; sic ex பொன் et தேர் fit பொன்றேர், etc... Adverto hic obiter : cum sæpe utantur Tamulenses voce recti etiam præ accusativo ad tollendam æquivocationem, si vox quæ deberet venire in accusativo terminet per ன் vel ன் et sequatur vox incipiens per unam ex asperis, tunc mutandum ண in ட et ன in ற : sic மகற்றேடினான், மகற்கண்டான் — மகற்சினந்தான் — மகற்பேணினான், etc... omnia pro மகனே.

13° 5^a Regula : Si vox incipiens per த præcedatur a desinente per ன் vel ல் et debeat duplicari த juxta regulas datas in grammatica vulgaris linguæ, No. 19° et 20°, in hoc elegantiori idiomate nunquam duplicant த, sed si præcedat ன் mutatur in ட, et si ல் in ற quæ vel duplicantur vel non, ad libitum ; sic non scribunt நாள்த்தோறும், sed நாட்டோறும் vel நாடோறும் ; sic non வனத்திலத்திரிந்தான் sed வனத்திறிந்தான் vel வனத்திரிந்தான்...etc., quod observandum etiam est quando sequitur quæcumque alia littera ex asperis : non enim scribunt நாள்ப்பட sed நாட்டபட, sic நாட்கடன், நாட்கிறிது, sic வனத்திற்சென்றான், கிடந்தான், புக்கான், etc... Præterea etiam quando post vocem desinentem per ன் vel ல் non duplicanda esset littera aspera si sequatur த ; sæpe juxta hanc regulam scribunt ட vel ற, aliquando duplicata, sæpius simplicia ; sic pro இவள் தந்தான், இவடந்தான், — pro குரல் தாழ்ந்தது, குரழுழ்ந்தது. Sic Tiruvalluven :

அகழ்வாராத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை

pro பொறுத்தல் தலை...scilicet : *non secus ac terra sustinet qui ipsam vomere scindunt, sic virtutis caput est convitiatoribus ignoscere.*

14° 6^a Regula : Quando littera asperæ க, ச, த, ப, in initio dictionis duplicandæ sint fuse disserui in grammatica vulgaris linguæ. Hoc unum hic addam si nomen desinens per ற sumendum sit in accusativo licet forma veniat in recto, duplicatur littera aspera sequens : sic in nuper allato exemplo, dicendum erat இகழ்வார்ப் பொறுத்தல், at loco accusativi venit forma recti இகழ்வார் ; proinde duplicato ப scripsit ப் பொறுத்தல் ; quo non duplicato ப், scripsisset இகழ்வார் பொறுத்தல் rectum hujus verbi esset இகழ்வார், quasi ipsi conviciatores ignoscere deberent.

CAPUT II.

§ 1.—De Nomine.

De Declinatione nominis Substantivi.

15° Antequam veniam ad formam casuum per quos declinatur nomen Substantivum, advertendum in hac lingua, etiam vulgari, esse quid singulare quoad declinationem nominum. Si quidem præter vocem recti propriam singulis nominibus et præter terminationem casuum quæ communis est omni nomini et omni numero, habent Tamulenses etiam terminationem sive formam quam liceat mihi vocare *obliquum nominis*; hæc est aliud quid a recto et a quolibet alio casu: non est simpliciter nomen, non est aliquis casus: sed est obliquum nominis, quo per se sine terminatione ullius casus sæpe utuntur ipsi, ut inferius dicam. Hujusmodi obliquum non est idem in omni nomine: pro quo:

i. Sit hæc Regula: Omnia nomina præter desinentia in அம் et aliqua in உ, de quibus infra, addendo formæ recti syllaba இன் habent formam dicti obliqui sic: ex. நா, நாவின், ex. நம்பி, நம்பியின், ex. தீ, தீயின்; ex. மாப்பு, மாப்பின், ex. பொன், பொன்னின், ex. பொய், பொய்யின், ex. அமர், அமரின், ex. பகல், பகலின், ex. புகழ், புகழின், ex. தான், தானின், etc.; et huic ன் si sequatur una ex asperis, ல் ன் mutatur in ற்; sic v. g. அழகிய கண்ணிற் குழவி, *pulchris oculis puer*; ubi advertendum hanc terminationem in nullo modo esse formam genitivi, quæ ut infra dicam in hac dialecto est அது nec in phrasi nunc allata bene usurparetur genitivus, sed esse formam communem casibus omnibus, huic enim ut inferius dicam, addunt terminationes cujuscunque casus.

ii. Nomina omnia nuper dicta, possunt habere quoque obliquum quod sit idem ac vox recti; sic poterat dici: அழகிய கண்குழவி vel melius கட்டுழவி; sic பகலிற் போசனம், vel பகற்போசனம், *comestio meridiana*.

iii. Quæ desinunt in அம் habent obliquum in அத்த sic ex. மனம், மனத்து, ex இடம் இடத்து, vel otiam huic formæ addunt இன் elidendo உ sic மனத்தின், இடத்தின்; sic: அழகிய முகத்துக் குழவி vel அழகிய முகத்திற் குழவி, *pulchra facie puer*.

iv. Ex desinentibus in உ, quæ desinunt in டி vel று ante quas syllabas non præcedat consonans sed vel plures syllabæ vel una longa ut வீடு, ஆறு, vel தகடு, கயிறு, hæc omnia habent dictum obliquum, duplicando suam consonantem ட் vel ற், sic வீட்டு, ஆற்று, தகட்டு, கயிற்று, etc..., cui addi etiam potest இன் et fieri வீட்டின், ஆற்றின், தகட்டின் etc., sic வீட்டுக்கதவு vel வீட்டிற்கதவு, *porta domus*, etc.

16° Observanda est diligenter hujusmodi forma obliqui; hac enim sæpissime utuntur in hac dialecto, ejusque primus usus est in declinatione nominum, ut inferius dicam.

Secundus usus est ad efformanda adjectiva a quolibet nomine substantivo, sic ut dicant *via silvestris* dicunt காட்டுவழி vel காட்டின்வழி etc.

Tertius usus ad explicandam possessionem alicujus rei; sic ut dicant *homo cujus pectus torque ornatum est*, dicunt பூணின் மாற்பன் vel simpliciter பூண்மாற்பன். Sic *Salen qui habet multas divitias*: பெரும் பொருளிற் சாத்தன், vel பெரும் பொருட் சாத்தன்.

Quartus usus ad explicandas animi qualitates vel membra corporis; sic பெருந் தையயிற் சாத்தன், அஞ்சா மனத்துச் சாத்தன், அகன்ற மாற்பிற் சாத்தன், கொடு முகத்துச் சாத்தன்.

Quintus usus ad explicandum tempus in quo aliquis est vel fuit, aliquid fit vel factum fuit. Sic முற்காலத்துச் செய்தி, இந்நாட்பயிர் vel இந்நாளின்பயிர்.

Sextus usus ad explicandum locum habitationis, sic: இவ்வுர்ப்பசு, காட்டுப்பசு, கொம்பிற்பூ, கொடியிற்பூ, குளத்துப்பூ...

17° Septimus usus pro speciali obliquo in த்து inservit autem: i. pro ablativo இல், sic—அந்தரத்த வாழ்கின்றேம் pro அந்தரத்தில்; sic அறிவாரில்லை நிலத்து pro நிலத்தில்.

ii. Inservit comparationi; sic in libro சிலப்பதிகாரம் dicto அறையாய்ச் சூலத் தரு நெறி கவர்க்கும் pro சூலத்தைப் போல்; sic மாலைத் தாமத்து மணி நிரைத்து pro தாமத்தைப் போல். Advertendum cum uti possimus pro obliquo voce recti, ut supra diximus, semper tamen si vox desinat per vocalem vel per consonantum ய் vel ற் et sequatur littera aspera, hanc duplicandam esse: si vox desinat per ன் vel ன் hanc mutanda in ட்; si per ன் vel ல் in த்; sic மலைப்பசு, கொடிப்பூ, நெய்க்குடம், மலர்த்தேன்; sic எரிகட் சாத்தன், நெடும் வாட் சாத்தன், பொற்கம்பி, கடற்றிணை, etc...

18° His præmissis ut ad nominis declinationem procedam: Pavanandi in suo நன்னூல், casus quos வேற்றுமை vocat exprimit hoc modo et ordine. பெயரே, ஐ, ஆல், கு, இல், அது, கண், விளி யென்றும் அவற்றின் பெயர் முறை. Qui ordo licet non correspondeat nostro, servandum censeo, quia passim ab auctoribus nominantur casus per numerum, casus 1us, 2us, 3us, etc.... Unde necessario sciendum quo ordine ab ipsis numerentur, quare casus primus est பெயர் sc nomen, vel nominativus, 2us est ஐ et correspondet nostro accusativo, fit addendo voci obliqui ut supra dicti hanc litteram ஐ; sic ex மலை, மலையிணை vel மலையே, ex மனம், மனத்தை vel மனத்திணை, ex வீடு, வீட்டை vel வீட்டிணை, ex ஆறு, ஆற்றை, ஆற்றிணை, ex தகடு, தகட்டை vel தகட்டிணை, ex கயிறு, கயிற்றை vel கயிற்றிணை.

19° 3us Casus ஆல். Pavanandi autem ibidem Reg^a 40^a explicans hunc casum dicit: முன்றுவத னுருபாலா னோடொடு கருவிகருத்தாவுடனிகழ்வதன்பொருள். Quatuor terminationes assignat huic casui ஆல், ஆன், ஒடி 1^a longa, ஒடி 1^a brevi, unde dici potest: கண்ணால், கண்ணன், கண்ணோடி, கண்ணோடி பார்த்தேன் vel etiam கண்ணினால், கண்ணினான், etc. Adverte quando ஒடி est cum 1^a brevi, non elidi உ; semel tantum in poemate சிந்தாமணி elisum vidi.

Hic casus autem correspondet proprio nostro ablativo causae tum agentis, tum materialis, tum instrumentalis quas causas importat nomen கருவி; sic குயவனாலாய் குடம், மண்ணாலாய்குடம், திரிகையாலாய்குடம். Exprimit quoque causam impellentem tum ab extra ut præceptum alterius, tum ab intra ut est causa finalis, quæ duo hic exprimuntur nomine கருத்தா; sic அரசனாலாய்குளம் id est ex præcepto regis factum, பயிரினாலாய்குளம் id est, ad finem culturæ agri, etc.... Sic தீயோடுபுகை ab igne fumus; பனியாற் குளிர் vel பனியோடு குளிர், a rore frigus. Inservit quoque pro ablativo societatis qui hic exprimitur nomine உடனிகழ்வு.

20° 4us Casus கு: sic மலைக்கு vel மலையிற்கு, முகத்துக்கு vel முகத்திற்கு, correspondet nostro dativo.

21° 5us Casus இல், vel etiam இன்: sic நன்னூல் Reg^a 42^a, ஐந்தாவதற்குருபில்லுமின்னு, நீங்கலொப்பெல்லையேதப் பொருளே. Unde cum forma obliqui sæpe sit இன் sæpe hoc invenitur repetitum: ex quibus unum est obliqui aliud hujus casus. Sic மலையில் vel மலையின் vel மலையினில் vel மலையினின். Sic முகத்தில் vel முகத்தினில், etc.

Hoc autem casu exprimitur: i. நீங்கல் id est motus a loco: sic வீட்டினிங்கினான், discessit domo. Sic Tiruvalluven:

தலையி னிழிந்த மயிரணையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்த கடை

id est: "avulsis a capite capillis assimilatur homo a suo statu dejectus;" ad hoc reduci potest quod in grammatica lingua vulgaris diximus casum இல் inservire pro comparativo, v.g., அதிநீர் பெரிதிது, hoc illo majus, ac si diceret: அதிநீர்நீங்கிப் பெரிதிது: illo relicto hoc grande dicendum est, etc... Sic pro superlativo செல்வங்களிற் செல்வம், id est, rejectis aliis felicitatibus hanc felicitas censenda est optima felicitas etc....

ii. Per hunc casum exprimitur ஒப்பு similitudo, sic மின்னினொழியு மின்பம் pro மின்னெப்போல வொழியுமின்பம்: Instar fulguris evanescit dulcedo. Sic Tamulensium poetarum princeps in poemate சிந்தாமணி dicto, describens viam quæ ducebat ad montem quemdam, ait.

செல்வம்மனத்தினொங்கித்திருவின்மார்தர்நெஞ்சி
செல்லையிருளிற்றுகிப்பூந்தாதினிதினொழுகி
கொல்லுமரவின்மயங்கிச்சிறியார்கொண்டதொடர்பிற்
செல்லச்செல்லவஃகுநெறிசேர்சிலம்புசேர்ந்தான்.

Hic in una stropha quinquies utitur poeta casu இன் ad explicandam similitudinem, quod ut clarius pateat vulgari sermone, eam tamulice vertam: செல்வங்கனையுடையோர் மனத்தைப்போல மேலெழுந்தேறித், தாரித்திரர் நெஞ்சைப் போலப் பகலும் இருண்டதாகிப், பூவிதழ் மெதுவைப்போல் மேடும் பள்ளமுயின்றிச், சீர்த்துக்கொல்லும் பாம்பைப்போலக் கோணிப்போய், நீசர் சிறைகத்தைப்போலப் போகப்போகக் குறைந்துவரும் வழியால் மலையைச்சேர்ந்தான்.

iii. Per hunc casum exprimitur எல்லை terminus a quo; sic மதுரையின் கிழக்கு மேற்கு, etc.

iv. Exprimitur ஏது, causa: sic பொன்னினாய குடம் pro பொன்னாலய குடம்; sic பொருளினெளியன், அறத்திற் பெரியன், etc.

22° 6us Casus அத: qui proprie correspondet nostro genitivo; de hoc நன்னூல் Reg^a 43^a dicitur:

ஆறனொருமைக் கதுவுமாதவும் பன்மைக்கவவு முருபாம்;
sc. terminatio 6ⁱ casus pro singulari est அத vel ஆது et pro plurali est அ ubi adverte quod quando dicit pro singulari vel plurali, non est pro genitivo singulari vel plurali, sed pro genitivo adherente nomini in singulari vel in plurali: sic, வாழையது பழம், யானையது கூட்டம், மரத்தினது கொம்பு, நெல்லது vel நெல்லினது சோறு, etc.; sic எனது vel எனது கை, நினது vel நினது நிலம், etc.... hanc pro singulari; pro plurali autem sit: என கைகள், தன யானைகள், குதிரைய மயிர்கள், etc.... et hoc potest fieri etiamsi nomen figura veniat in singulari dummodo significatione supponat pro plurali: sic loquendo de manu, dicam: என கை, உன கை, etc...; sic in சிந்தாமணி habetur: நுனசேரடி நோவ நடந்து செல்லென தாவி யகத்துறைவாயெனு நீ etc.—ne abreas ita ut debeant pedes tui requiescere potius in anima mea, etc.... ubi ratione metri legendi நுன et non "நுன்". Hic autem cum anima una sit, non என sed எனது usus est, dicens எனதாவி. Sed cum pedes sint plures, licet dicat அடி in singulari supponit pro plurali; ideoque dixit நுன சேரடி, etc...; adverte quod pro உனது potest dici நுனது, நினது ut dicam suo loco. Cæterum, raro utuntur Tamulenses forma hujus casus, sed ubi venire deberet genitivus usurpant vocem obliqui supradicti; sic காட்டகத்தில் pro காட்டினதகத்தில், மனத்துறுதி pro மனத்தினதுறுதி etc...; nunquam tamen pro genitivo usurpanda vox உடைய, sicuti fit in vulgari idiomate; non enim hanc est terminatio alicujus casus, sed est nomen adjectivum a substantivo உடை juxta regulas de quibus infra.

23° 7us Casus கண்: sic மலைக்கண் vel மலையிற்கண் ..etc. correspondet nostro ablativo in; hanc tamen non tam terminatio casus, quam compositio duarum vocum videtur esse: siquidem vox கண் quæ proprie est oculus hic significat locus; unde etiam in நன்னூல் Reg^a 45^a expresse dicitur posse uti omnibus vocibus quæ locum aliquo modo

important ut sunt தலை, கடை, இடை, முன், பின், வலம், இடம், மேல், கீழ், உள், புறம், புடை, உளி, உழி et alia quam plurima. Et ex his quæ desinunt per ம் veniunt in obliquo த்து, sic காட்டிற்கண் vel காட்டிடத்து, காட்டகத்து, காட்டிற் புறத்து, etc... ; hinc cum vox இல் significet quoque locum, seu domum ex eâ formari pariter potest hic casus, et de facto hac ipsa terminatione utimur in vulgari lingua; sic மலையில், முகத்தில் etc... unde hæc terminatio இல் inservit pro 5° et 7° casu; cæterum கண் ita usurpatur ut si sequatur vox incipiens per asperam semper ண் mutetur in ட்; sic: மலைக் கட்டில் - வயற்கட்டுக்கு, பொழிற்கட்டுனி, அறவோர்கட்டகம், அரசர்கட்டிடு, etc... Ex his patet quod ubi in vulgari dicimus கிட்ட prope vel apud, hic bene explicatur per hunc casum கண்; sic அவன்கட் சென்றேன், ஊரின்கட்கண் டேன்.... Exemplum in Tiruvallaven:

நல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னின்றோதே

கல்லார்கட் பட்ட திரு

id est: *pejor est opulentia apud ignaros quam paupertas apud doctos*, ubi *apud* explicatur per கண். Hinc cum vox உள் significet locum, pertinet ad hunc casum. Unde non bene unitur dativo ut vulgo fit, sed unienda est obliquo; sic அறத்துள் vel அறத்தினுள், வீட்டுள்ளே vel வீட்டினுள்ளே, sic அவற்றுள், அவற்றினுள், etc.....

24° 8^a casus வினாவேற்றுமை id est vocativus. De formatione hujus casus multa dixi in grammatica lingue vulgaris quæ et huic idiomati communia sunt, eaque repetere inutile censeo. Addam quædam huic lingue propria.

Et i. in நன்னூல் Reg^a 46^a cap. de Nomine, dicitur: inservit vocativo vel இயல்பு: sel. forma ipsa nominativi, vel குன்றல் detractio, vel மிகுதல் augmentum, vel ஈற்றின் திரிபு mutatio ultimæ, vel ஈற்றயற்றிரிபு mutatio penultimæ, vel etiam plures ex his modis simul, v. g., அய்

யன் வாழி, *vale Domine*, habes vocativum simpliciter, nulla a nominativo facta mutatione; vel அய்ய வாழி per simplicem detractioem litteræ ண்; vel அய்யவே வாழி per mutationem ultimæ ண் in வே; vel அய்யனே வாழி per augmentum litteræ எ; vel அய்யான்வாழி per mutationem penultimæ quæ cum brevis esset, hic facta est longa; vel அய்யா வாழி per detractioem ultimæ et mutationem penultimæ; vel அய்யாவே sive அய்யாவோ வாழி per mutationem ultimæ et penultimæ.

25° ii. Nomina masculina desinentia in ஆன் præter modos in grammatica vulgaris lingue dictos, formant etiam vocativum per அளபெடை de quo hic No. 6°; sic ex பெருமான், பெருமாவன்; vel etiam mutant ண் in ய் ex கிரியான் *montanus* fit கிரியாய், ex உண்டான் *comedens*, உண்டாய்; ex நெடுங்கையான் fit நெடுங்கையாய் etc, cui etiam addi potest ஏ, கிரியாயே, உண்டாயே, etc... qui modus inservit præcipue pro nominibus appellativis quæ formantur ab actione, a loco, a membro, etc. de quo infra.

26° iii. Nomina masculina et feminina desinentia in ண் si ante ண் habeant syllabam longam formant quoque vocativum per அளபெடை; sic ex வேன் *nomen cupidinis* fit வே ணன், vel etiam si ante ண் sit ஆ vocativus fit per simplicem detractioem litteræ ண்; sic ex கண்ணுள் fit கண்ணு cui potest addi ய், கண்ணாய், etc. Si autem ante ண் sit syllaba brevis, potest fieri vocativus mutando penultimam brevem in longam quod inservit etiam pro neutro; sic மக்கான், நமர்கான், திங்கான், கிளிகான், etc.... vel etiam mutatur அ breve in ஏ longum; quod tamen non inservit pro nominibus neutris; sic ex அடிகள், idem ac சுவாமி fit அடிகேள். Sic poeta quidam dixit: தலைமீதுகொள்வேமடிகேள், et alibi ஏற்றுது மடிகேளுன்னே id est *adoramus te Domine*.

27° iv. Nomina masculina et feminina desinentia in ஈ, si precedat syllaba longa, possunt formare vocativum per அள

பெடை sic ex தம்பிமார் fit தம்பிமாஅர்; vel mutatur ஆ longum in ஈ longum, ex ஊரார் fit ஊரீர் cui addi quoque potest ஏ ஊரீரோ, etc... Si autem ante r præcedat அ breve mutatur in இ breve vel ஈ longum; sic ex தெவ்வர் *inimici*, தெவ்வீர் vel ex வேந்தர் *reges*, வேந்தீர்; ex பாகர், பாகீர்; vel nulla facta mutatione addi potest ஈர், sic ex நமர், *nostrates* fit நமரீர் ex பிறர் *exteri* fit பிறரீர், etc...; vel si ante r sit இய, detracto ய et mutato இ breve in ஈ longum additur ஏ in fine; sic ex நம் பியார் fit நம்பீரோ, தம்பியர் fit தம்பீரோ, etc...; vel etiam, si in singulari habeant இ in fine, pro vocativo plurali possunt addere ஈர், ஈரோ, sic ex தம்பி, தம்பியீர் vel தம்பியீரோ, ex சாமி, சாமியீர் vel சாமியீரோ, etc... Tandem cum in signo amoris et lætitiæ usurpent aliquando aliqua nomina generis neutrius ac si essent generis masculini, ut inferius dicam; ac propterea pro மயில்கள் v.g., குயில்கள், etc..., dicant etiam மயிலார், குயிலார்; sic in vocativo quoque dicunt மயிலீரே, குயிலீரே, etc.

28° v. Nomina masculina et feminina desinentia in ல் vel ய், si præcedat syllaba longa, possunt formare vocativum per அளபெடை; sic மால் nomen Dei Vishnu habet மா அல், sic ex பூனாய் *mulier ornata gemmis* fit பூனாய், etc... Si vero ante ல் sit அ breve mutato hoc in ஆ longum fit vocativus; sic ex தோன்றல் *filius* vel *rex*, fit தோன்றால், ex மடவரல் *mulier*, fit மடவரால், etc...; hic autem modus inservit etiam pro genere neutro; sic ex ஓங்கல் et தூங்கல் fit ஓங்கால் et தூங்கால்.

29° vi. Tandem in நன்னூல் in regulā 56° advertitur vocativum per அளபெடை inservire tantum modo ad vocandum distantes, vocativum vero qui fit per simplicem detractio-
tionem ultimæ litteræ vel etiam nulla facta mutatione a recto, inservire duntaxat ad vocandum qui proxime adsunt; tandem vocativum per additionem litteræ ஓ inservire solum modo ad vocandum cum sensu doloris et querelæ, cæteros

vero vocativi modos communes censendos esse. — Et hæc de declinatione nominis substantivi.

§ 2.—De Nomine Appellativo.

30° Nomina appellativa Tamulice vocantur பகுபதம், cum nomina propria vocantur பகாப்பதம் sc. பதம் est *dictio*, பகுதல் est *dividi* vel *esse divisibile*; hinc participium negativum பகா est *indivisibile* seu *simplex* seu *multiplex*, quod est unum ex pluribus, unde bene de Deo potest dici Eum esse பகாப்பொருள், *Ens simplex, incompositum*; creata omnia பகுபொருள், *entia composita*; quare propria nomina vocant *dictiones simplices* பகாப்பதம்; illis enim tantum unum objectum correspondet. Sic v.g., வில் dicitur பகாப்பதம், *dictio simplex*, huic enim correspondet simplex objectum, id est *arcus*; at si fiat appellativum வில்லான், *arcitenens*, huic dictioni correspondet duplex objectum, occurrit enim et *arcus*, et qui tenet *arcum*, unde dicitur பகுபதம் *dictio composita*, nec obstat quod வில் v.g. sit quoque *lux*, *corallum* et *limonia malus*; unde hæc dictio quum plura significet non videatur dicenda dictio simplex, non obstat, inquam, quia plura quidem importat, disjunctive tamen unde திரிசொல் vocatur: at non conjunctive, uti importat vox *arcitenens*, uti consideranti patebit, etiam in quolibet alio nomine appellativo.

31° In hac autem dialecto passim a quolibet nomine et verbo formant appellativa; ad hanc formationem sex assignant radices quæ ab ipsis vocantur “loci communes” பொதுவிடம், sic நன்னூல் partis 1re cap. 2, reg.^a 5^a dicit Pavanandi பொருளிடம் காலஞ் சினைகுணந் தொழிலின்வரும் பகுபதமே.*—Quare i. பொருள் *res* quam quis habet,

* In the நன்னூல் மூலமும், நான்மறைமூலமும் by கா. 1^{ம்} கோபாலாசாரியார், the rule runs as follows:—

பொருளிடம் காலஞ் சினை குணந் தொழில்
வருபெயர் பொருதுதொன் விசைபகுபதமே.

ii. இடம் *locus* in quo est vel fuit, iii. காலம் *tempus* in quo vel natus est vel floruit, etc. ... iv. சீனை, partes quibus constant, v. குணம், *proprietas* animi vel corporis in quo continetur mensura, quantitas, etc. ... vi. தொழில் *officium* seu *actio*.

Sic 1 வில்லின் *ab arcu quem habet*; முடியின், *a corona qua cingitur*. 2 மலையின் *a loco ubi habitat*—தெலுங்கன் *a regione in qua natus est* 3 இக்காலத்தான், *முற்காலத்தான் a tempore*. பாணியான், கேட்டையான் *a sidere in quo natus est*. 4 தொள்ளைக்காதன், நெடுங்கண்ணன் *a parte corporis*. 5 கொடியன், இனியன் *a qualitate animi*, கரியன், கூனன் *a qualitate corporis*, நெடியன், குள்ளன், *a mensura*. 6 வாணிகன் *ab officio*, செலவினன் *ab actione ambulandi*, செலவு *via*, விடைவினன் *a celeritate qua agit*: sic ஒதினன், ஒதுவான், காத்தவன், காப்பான், etc. ... uti fieri posse diximus in grammatica vulgaris linguae a quolibet verbo, ubi cum eadem vox possit esse et 3^a persona verbi et nomen appellativum. Docet நன்னூல் ex sono vocis differentiam ostendendam esse, sic ஒதுவான் si pronuncies et pro appellativo supponat ஆ pronunciandum aperte: minus aperte si pro verbo supponat.

32° De modo autem quo ex his locis fiant appellativa, nullas rectas regulas tradere audeo. Ipse Pavanandi in suo நன்னூல் ab antiquorum exemplis descendum hoc potius, inquit, quam praeceptis; siquidem adeo variant in hac re ut nihil decernere ac certis legibus coarctare quis possit: v.g., ex வில் *arcus* fit வில்லி, வில்லன், வில்லவன், வில்லோன், வில்லான், வில்லினன், quae omnia sunt *arcitenens*. At ex கண் numquid potest fieri கண்ணி pro masculino? non; sed tantum pro feminino. Et ex மலை numquid potest fieri மலையி? Non! neque pro masculino neque pro feminino. Attamen i. advertit in நன்னூல் duo distinguenda in appellativis பகுதி et விசுதி; ex his பகுதி est

radix a qua fit appellativum, விசுதி est forma appellativi: sic in appellativo v.g. வில்லான், வில் est பகுதி et ஆன், விசுதி. Ex supra dictis autem sex locis communibus, si 5um excipias, dum a nominibus propriis fiunt appellativa பகுதி, id est nomen proprium radicale, exceptis quae designant in அம் de quibus infra, nullam patitur mutationem, sed simpliciter termino radicali, seu ejus obliquo additur விசுதி, id est forma appellativi; sic ex பூன், பூணன், பூணினன்; ex ஊர், ஊரான், ex நாள், நாளினன், ex கண், கண்ணன், ex ஊன், ஊணினன், etc.... ubi nulla facta பகுதி mutatione, addita est terminatio seu விசுதி appellativi. At in appellativis, quae fiunt a 5^a radice, id est a proprietate animi vel corporis, nomen radicale seu பகுதி patitur mutationem: v.g. ex கொடுமை non fit கொடுமை யன் sed கொடியன்; sic ex கருமை, கரியன்; ex நெடுமை, நெடியன்; ex புதுமை, புதியன்; ex பெருமை, பெரியன்; ex நன்மை, நல்லன்; ex வெண்மை, வெள்ளன், etc.

ii. விசுதி seu terminatio appellativorum: plerumque est hujusmodi pro masculino அன், அவன், ஆன், ஒன்; pro feminino அள், அவள், ஆள், இ; pro utroque genere in plurali அர், ஆர், அவர்; pro neutro in singulari அது, து, in plurali அவை vel அன், அ, quae terminationes adduntur nominibus propriis modo supra dicto si sint ex 5^a radice; sic ex கொடுமை fit கொடியன், கொடியவன், கொடியான், கொடியோன், fem. கொடியள், கொடியவள், கொடியாள், —non fit கொடியி tamen fit v.g. நல்லி, etc.,—in plurali: கொடியர், கொடியார், கொடியவர்; neutro singulari: கொடியது, கொடிது; plurali கொடியவை, கொடியன vel etiam கொடிய. Ex nominibus autem sumptis ex aliis quinque radicibus, supra dictae terminationes possunt addi nomini proprio, nulla facta ejus mutatione, ut supra diximus, dummodo non desinant in அம், vel etiam adduntur voci obliqui, de qua supra dixi No 15°: sic ex வெற்பு fit வெற்பன் வெற்பவன், வெற்போன், வெற்பான், etc..., vel ab ejusdem

obliquo வெற்பின் fit வெற்பினன், வெற்பினவன், வெற்பினுன், வெற்பினோன். Sic ex பூன், பூனன், vel ex பூனின், பூனினன், etc., sic ex கசடு, கசடன், etc., vel ex கசட்டி, கசட்டின் fit கசட்டன் vel கசட்டினன், etc., sic ex நாடு, நாடன் vel ex obliquo நாட்டி seu நாட்டின் fit நாட்டன் vel நாட்டினன். Ex his tamen, primus modus est elegantior; præterea ex வயறு, வயறன் vel et melius ex obliquo வயற்று seu வயற்றின் fit வயற்றன் vel வயற்றினன்.

iii. Ex nominibus vero quæ desinunt in அம், vel fit mutando ம் in ன் vel ள், vel அம் in இ, et hoc ultimū inservit plerumque tantum pro feminino, licet aliquando pro utroque: sic ex தருமம் fit தருமன், தருமள், தருமி, ex காமம் fit காமன், காமள், காமி; at ex ஆங்காரம், ஆங்காரி; ex உலோபம், உலோபி pro utroque genere, qui modus adhiberi non potest in nominibus quæ constant duobus brevibus: sic ex அறம் non fit அறன் nec ex மனம், மனன், etc., pro appellativo. Sed in hac dialecto, plerumque nomen proprium ex duabus syllabis brevibus potest utroque modo terminari, unde idem est அறன் ex அறம், மனன் ex மனம், quæ regula tamen non est universalis; non enim ex குளம், v.g. potest fieri குளன் etc.; in quo advertit auctor நன்னூல் sequi nos debere usum antiquorum. Præterea ex nominibus quæ desinunt per அம் plerumque fiunt appellativa addendo supra dictas terminationes obliquo nominis: sic ex மனம் obliquum est மனத்து vel மனத்தின், cui addendo illas terminationes fit மனத்தன், மனத்தவன், மனத்தான், மனத்தோன்; fem., மனத்தள், மனத்தவள், மனத்தாள், மனத்தி; plur., மனத்தர், மனத்தார், மனத்தவர்; neut., மனத்தது, மனத்தவை, மனத்தன, மனத்த vel etiam மனத்தினன், மனத்தினவன், etc., sic ex தருமம் fit தருமத்தன், vel தருமத்தினன்.

iv. Aliqua nomina propria desinentia in ஐ formant appellativa addendo ஞர் vel றர்; istud nunc scribitur in medio dictionis sic ex கிளை ramus fit கிளைஞர் vel கிளை றர்

consanguinei; ex இளை fit இளைஞர் vel இளை றர் juvenes, etc., qui modus raro usurpatur.

v. De modo quo appellativa fiunt a verbis, regulas generales tradidimus in grammatica vulgaris linguae No. 106. Præter ibi dicta hoc unum addam, sæpe a voce neutrius futuri, mutato உம் in இ fiunt appellativa pro masculino et feminino: sic ex மிழுங்கும், மிழுங்கி, ex உண்கும், உண்கி, ex தின்னும், தின்னி, etc. ... quæ regula tamen non est generalis; non enim hoc modo a quolibet verbo formari possunt appellativa.

33° Dixi superius pro appellativo neutrius in plurali விருதி seu terminationem posse esse simplex அ; sic கொடிய, அரிய, மனத்த, etc.; sic திருவள்ளுவன்,

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்

செயற்கரிய செய்கலா தார்

id est: Magnanimi ardua faciunt, ignavi vero ardua defugiunt; unde அரிய v.g., est vox adjectivi, de quo infra, sic அரிய பொருள்; et vox appellativi neutrius in plurali, sic அரிய செய்வார்; non secus ac nos his vocibus: difficilia, ardua, multa ... v.g. dicimus ardua negotia vel simpliciter ardua proponis, etc. ... Cum autem in hac dialecto ex quolibet nomine fiant appellativa, ac sæpe nunc dicta terminatione utantur, diligenter observanda est hæc regula; sic ex தகை, குணம் invenies தகைய செய்தான், id est, குணத்தை யுடையவற்றைச் செய்தான், sic மெய்ப்பொருள் வாசி, id est, மெய்ப்பொருளைக் கொண்டனவாசி, sic இவை யுன்பாலவென்றான் pro உன்பாலாயின வென்றான், etc. ... quod sæpe sæpius apud auctores invenitur.

34° Præterea quod huic linguae omnino singulare esse censeo: nomina omnia appellativa declinantur quidem modo nominum substantivorum; at quæ fiunt vel juxta modum 5^æ radices vel ab obliquo cujuscunque nominis;

et declinantur per omnes casus ut nomina, et conjugantur per omnes personas ut verba, et tunc vocantur வினேக் குறிப்பு, *signum verbi*, scl. nomen indicans aliquam actionem seu possessionem verbi: sic v.g. பூணினன், பூணினனே, பூணினனா, பூணினனாக, பூணினனின், பூணினனது, பூணினன் கண், பூணினன், et sic de cæteris. Præterea juxta terminationes hujus dialecti, de quibus infra, conjugantur ut verba per omnes personas, sic நான் பூணினேன், நீ பூணினே, அவன் பூணினன், அவள் பூணினள், அது பூணிற்று, நாம் பூணினேம், நீர் பூணினீர், அவர் பூணினர், அவை பூணின, etc....; et hoc modo significant ut verba et explent orationem; significant hæc: *ego habeo torquem ex gemmis, tu habes.....etc.*; hinc perfecta oratio est si dicam v.g. இறைவ கொடியை o rex, crudelis es, sic கன்னித்தாயே யெனக்கினியை, o Virgo Mater quam dulcis es mihi! Sic cum per apostrophem alloquuntur inanimata, v.g., நீரே தண்ணியை, தீயே வெய்யை...etc., o aqua quam frigida es, o ignis quam ardens es... Sic simpliciter நீர் தண்ணிற்று, தீய் வெய்யது aqua est frigida, ignis est ardens. Hinc orta est illa vox qua vulgo utimur அடியேன்; est autem appellativum a nomine அடுமை *servitus*, at revera cum habeat terminationem ஏன் non inservit nisi ut verbum pro 1^a personâ in singulari et est, *ego sum servus*; unde errant qui eam usurpant tanquam nomen, அடியேன், அடியேனே, அடியேனா, etc... si quidem ut nomen non est அடியேன் sed அடியன், அடியள், vel அடியான், அடியாள்; quod si usu excusari possit in vulgari idiomate, in hoc omnino errore damnabitur.

35° Hinc cum நல்லன், இல்லன், அல்லன் et hujusmodi sint appellativa, in hac dialecto conjugantur pari modo ut verba: sic நானல்லேன், இல்லேன், அல்லேன், நீ நல்லா, நல்லாய், இல்லை vel இல்லாய், அல்லா, அல்லாய், அவன் நல்லன் vel நல்லான்...etc; அவள் நல்லள் vel நல்லாள்; அது நல்லது vel நன்று, இல்லது vel இன்று, அல்லது vel

அன்று; நானல்லேம், நல்லனம், etc...; நீர் நல்லீர், etc...; அவர் நல்லர் vel நல்லார்...etc.; அவை நல்லன் vel நல்ல, இல்லன் vel இல்ல, அல்லன் vel அல்ல; unde in vulgari lingua quidem quando offertur persona vel res quam non querimus, promiscue utimur voce அல்ல; sic நானல்ல, நீயல்ல, அதல்ல, அதுகளல்ல, etc....non sic tamen in hac dialecto: sed si simpliciter aliquid rogamus quoad essentiam அல்லன் correspondere debet generi rei ac personæ negatæ; sic நானல்லேன், இதன்று vel இதல்லது, நீரல்லீர், அவையல்ல, vel அல்லன், etc. ...; at si unum negamus et aliud affirmamus tunc correspondere debet generi rei ac personæ non negatæ sed affirmatæ; sic video aliquid a longe, dubito sit ne homo an equus; postea certior factus dico non est equus sed homo; sed hoc dicendum tamulice குதிரையல்லன் மனிதன்; e contra மனிதனன்று குதிரை; sic etiam quoad numerum, volo dicere non sunt plures homines sed unus, dicam பலரல்லனெருவன்; sive e contra ஒருவனல்லர் பலரோ, etc. Hoc eodem modo de neutro, quando nego esse plura, sed dico esse unum, dicam பலவையல்ல தொன்று vel e contra ஒன்றல்லபலவை.

36° Hic modus conjugandi appellativa admodum diligenter observandus est; ex hoc enim multa clara fient quæ secus obscurissima essent. Placet hic afferre strophem விருத்தம் dictam, quæ tamen ut suo loco dicam legenda est tono proprio versui வெண்பா, in ea enim pluries poeta hac regula usus est:

சொல்லா முள் ஒருடையை தீதெல்லா நீத்தொளியை
நெல்லா மெவ்வலியை நெயிக்கினியை நீ
யாடொல்லா மென்பாடி கேளிகுமெய்யேற்
பாடொல்லா முன்னேப் பணியாவாறென்னே.

Hic உடையன், ஒளியன், வலியன், இனியன் nomina appellativa veniunt ut verba in 2^a persona singularis உடையை, ஒளியை, வலியை, இனியை. Sensus autem est Domine Deus,

Tu bona omnia in Te possides ; Tu lux es expellens malum omne ; Tu omnipotens es sine simili ; Tu universo orbi beneficentia amabilis es ; quis autem cetera omnia narrare possit ? Quæ cum ita sint quare omnis terrarum orbis Te non adoret ?

37° Tandem unum addam quod rovera spectat ad conjugationem verbi ; sed ut expleam quæ de appellativis dicenda sunt, hic referre volui : quando nomina appellativa conjugantur ut verba, in aliis personis sequuntur terminationes communes omnibus verbis, de quibus suo loco dicam.

Tertia autem persona neutrius in singulari variat ; terminatur enim vel in அது vel தது vel ட்டு pro quo sit hæc regula : Omnia possunt terminari in அது ; sic மலையினது, ஊரினது, etc. ... Sed cum hæc terminatio sit quoque propria 6ⁱ casus, id est genitivi, raro hac terminatione in appellativis utuntur præter quam in iis quæ ex radice 5^a cum mutatione nominis proprii ejusque detractioe fiunt, ut supra dictum est. Tunc enim æquivoco non datur locus ; sic கொடியது, கரியது, etc....., vel etiam கொடிது, கரிது, etc. ... Cætera vero :

i. Si fiant a nomine desinente in ஐ, ர், ய் habent tertiam personam neutrius in singulari addendo illi nomini தது, sic : உடை, உடைத்து ex தீய்மை, தீய்மைத்து, ex நடை, நடைத்து, etc.... ; sic ex பெயர், பெயர்த்து, ex ஊர், ஊர்த்து ; sic ex பொய், பொய்த்து, ex மெய், மெய்த்து, etc. .. Sic Tiruvalluven :

பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீய்மைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல்

ubi தீய்மைத்து est idem ac தீய்மையாகும் ; explicatur autem : *Decies pejus est amittere amicitiam bonorum quam a pluribus aliis odio haberi.*

ii. Quæ fiunt ab obliquo இன் do quo supra, ablato ன், habent hanc tertiam personam addendo தது ; sic ex வில்லின்ன fit வில்லித்து ; ex பொற்பின்ன, பொற்பித்து ; ex இருளின்ன, இருளித்து, etc.... Sic in versu quem No. 21° retulimus legitur எல்லையிருளிற்றுகி, etc.

iii. Quæ fiunt nomine desinente per ல், hoc deperdito, addunt pro hac 3^a persona தது ; sic ex மேல் fit மேத்து, ex முதல், முதத்து, ex வேனில், வேனித்து, etc.... Sic poeta quidam dixit : பொருள் பொழிவார் மேத்தே புகழ் ubi மேத்தேபுகழ் idem est ac மேலே செல்லும் புகழ் ; explicatur, laudantur liberales.

iv. Quæ fiunt a nomine desinente per ன் hoc deperdito addunt pro hac tertia persona ட்டு, sic ex மாரிநான் fit மாரிநாட்டி, e.g., இப்பயிர் மாரிநாட்டி est propositio expleta sc. *hæc species segetum propria est tempori pluriarum* ; sic அப்பயிர்கோடைநாட்டி illa species segetum propria est tempori æstivo, etc.... Sic cum ன் sæpe mutatur in ட் ut diximus No. 12° ex கண் forma 7ⁱ casus fit கட்டி et est tertia persona neutrius singularis et oratione explet, sic வள்ளுவன் :—

அன்பறிவு தேற்ற மவாவின்மை யிந்நான்கு
நன்குடையான் சுட்டே தெளிவு

ubi கட்டி idem est ac கண்ணுமே est apud, scil. amor erga regem, scientia legis, firmitas in judicio ac amoris proprii abnegatio quatuor virtutes sunt quas qui habet apud eum optimum consilium invenitur.

Ex nuper dictis patet quod இருட்டி est ab இருள், et பொருட்டி a பொருள். Ex இருள், இருட்டு, ex பொருள், பொருட்டு quæ duo vulgo invaluere ut nomina, alias revera fiet 3^a persona singularis neutrius ab appellativo. Diximus enim in grammatica vulgaris linguæ, No 107, vocem 3^a personæ neutrius præteriti inservire pro verbali quod more nominum usurpatur. Eodem modo 3^a quoque

persona neutrius appellativorum usurpari potest, et hoc tam quoad 3^a pers. singularis quam pluralis; sic supra vidimus: இருளிற்றுகி pro இருண்டதாகி, etc... Sic 3^a persona pluralis eodem modo usurpatur பலகிறத்தனவாயமலரே, id est: *flores multiplici variati colore* ... Perficiam hæc afferendo ad exemplum வெண்பா, ubi ab initio ad finem hujusmodi 1^a persona appellativi usurpatur:

வெற்பிற்றே செம்பொன் விரிகடற்றே வெண்முத்தம்
பொற்பிற்றும் பூமுகைத்தே தேனினிமை—கற்பிற்றே
பெண்ணழகு நல்லறத்தே பேராப் பொருளின்பம்
கண்ணழகு செய்தயைத்தே காண்.

ibi பொற்பிற்றும் usurpatur ut modo diximus pro verbali præteriti; cætera usurpantur ut 3^a persona neutrius in singulari. Idem autem est ac diceret வெற்பினுள்ளிருக்குஞ் செம்பொன், etc... id est: *in monte invenitur aurum, in mari margaritæ, in floribus mellis dulcedo, sic a castitate procedit mulieris pulchritudo, a virtute immarcescibiles divitiæ ac dulcedo, et a commiseratione oritur oculorum præstantia*. Unde mulier si non casta nec pulchra, divitiæ ac dulcedo si non a virtute, non perseverant, et si tu quos vides, aliorum calamitatibus non commisereris oculorum præstantia gloriari non potes.

Fusius de appellativis scripsi. In his enim præcipuum hujus idomatis syntaxeos forma et difficultas consistit.

§ 3.—De Nomine Adjectivo.

38. Adjectiva உரிச்சொல் vocari diximus in grammatica vulgaris linguæ; et sunt சில, பல, etc...; attamen ex his quæ ipsi vocant உரிச்சொல், *voces proprietatis*, plura usurpantur in hac dialecto, non modo adjuncto nomini ut adjectiva sed etiam adjuncto verbo ut adverbia, sic: நனி தவ, சால, உறு, கழி, கூர் ... quæ omnia important excellentiam rei et uniuntur nomini நனிதவத்தோன், உறுத்

துணை, etc... et etiam verbo, நனிச்சொன்னான் சாலக்கொண்டான், etc... Sic Canben, auctor poematis இராமாயணம் dicti, scripsit: கல்லும் புல்லும் கண்டுருகப் பெண்கணினின்றான், ubi *to* கணி sumitur admodum adverbii; et est *suaviter*: dixit enim, *eo suavi aspectu astitit illa mulier ut herbæ et petreæ ipsæ, si vidissent eam, liquefierent*. Sic கடி quod plura significat, in uno eodem versu usurpatur ab alio poeta ut adjectivum et ut adverbium: கடிதுணைப்பகழிமாரி கடிவிட வகாவின் மாயந்தார்; hic 1 loco கடிதுணை est *acuta cuspis*, 2 loco கடிவிட est *celeriter emittere*, etc...; hujusmodi autem voces in lexicon videri possunt.

39. Frequentius a substantivis formant adjectiva, pro quo, præter ea quæ in vulgaris linguæ grammatica dicta sunt, addam hic nonnulla; et i. plerumque utuntur obliquo, de quo supra, ad modum adjectivi, sic: சுடர்ப்பூணின் மார்பு, *pectus ornatum torque lucido*; sic in libro சிலப் பதிகாரம் dicto soluta quoque oratione dicitur மணவாய்த் தென்றல், *aura odorata*, நிழலிற்சோலை, *umbrosum nemus*; sic idem auctor, போர்ச்சிறப்பிற் புகார் நகரத்துக்கோவலன், id est: *Covalen, civis urbis "Pugar" dictæ, belli fama eximie*; ubi et போர் et சிறப்பின் et நகரத்து usurpantur ad modum adjectivi.

40. ii. Nomina substantiva desinentia in மை significant rem in abstracto; sic கருமை est *nigredo*; வெண்மை, *albedo*; அருமை, *difficultas*, etc... Ex his autem fiunt potissimum adjectiva proprie dicta, hoc modo: si ante மை sit உ fiunt adjectiva vel simpliciter auferendo ஐ, sic ex அருமை fit அரும்பொருள், ex பசுமை fit பசுங்கிளி, etc...; vel ablato etiam ம் sic ex கிறுமை, கிறுபொருள், etc...; vel ablato மை, elisoque உ additur இய, sic அரிய பொருள், பசியகிளி, சிறிய பொருள்; vel ablato மை duplicatur littera consonans quæ præcedit, si sit ex asperis—qui modus non inservit nisi sequatur nomen incipiens per vocalem a quo

elidatur உ, sic ex பசுமை fit பச்சிலை, ex நெடுமை, நெட்டெழுத்து; ex குறுமை, குற்றெழுத்து, etc...; vel etiam non duplicata littera consonanti, prima syllaba ex brevi fit longa, sed உ semper eliditur vel a sequenti vocali, vel simpliciter deperditur, si consonans, cui inhaeret sit ex his quæ finales esse possunt; sic ex பசுமை fit etiam பாசிலை; ex கருமை, காரெலி; ex பெருமை, பேரெலி; et etiam cum r sit ex finalibus dicitur பேர்நலம், etc... Attamen hi modi omnes non omnibus promiscue nominibus conveniunt; aliqua possunt fieri adjectiva per singulos ex his modis v. g. ex சிறுமை fit சிறுடி, சிற்றடி, சிறுகலம், சிறிய கலம்; ex பசுமை fit பாசிலை, பச்சிலை, பசுங்கிளி, பசிய கிளி, ex கருமை fit காரெலி, கரும்பூனை, கரிய முகம் ut ex அருமை fit quidem அரும் பொருள், அரிய பொருள் et non ஆரெழில்; sic ex புதுமை, novitas fit quidem புதுக்கலம், புதியகலம், et etiam duplicata aspera த fit புத்தரிசி at non பூதரிசி. Sic நெடுமை habet நெட்டெழுத்து, நெடுந்தெரு, நெடியதெரு at non potest producere primam; ex குறுமை vero fit v. g. குற்றெழுத்து, குறுந்தெரு et non aliter. கொடுமை autem nec asperam ட duplicare potest sed tantum habet, v. g., கொடுங்கோல், கொடியமனம், etc.... De quibus omnibus fatetur ipse Pavanandi in suo நன்னூல் non posse doceri praecepta, sed recurrendum ad exempla majorum. Hic tamen debui haec advertere ut hujus linguae tyrones possint intelligere quæ legerint et scire a quo fonte manaverint, non enim haec dabit lexicon, cum sint voces quæ nullo modo dividi possint a substantivo.

41° iii. Ex nominibus quæ desinunt quidem per மை, sed huic non praecedit உ sed vel ஐ vel இ vel ர் vel ய், fiunt adjectiva, ablato மை, addendo ய; sic ex உடைமை fit உடைய, ex இனிமை fit இனிய, ex தீமை, தீய, ex செய்மை, செய்ய; nec unquam duplicant sequentem, sic உடைய பொருள், இனியசொல், தீயதடம், செய்யகுருதி, etc.... Haec regula inservit quoque pro pluribus nominibus quæ non

desinunt in மை sed in ஐ cum alia consonanti; quibus nihil detracta si addas ய habes adjectivum, sic ex மலை, மலைய, ex வளை, வளைய ex நனை, நளைய, ex கை, கைய, etc.... Sic in poemate சிந்தாமணி legimus :

சுனைய நீலமுஞ் சுள்ளியுஞ் சூழ்மலர்
நளைய நாகமுங் கோங்கமு நாரிணர்ச்
சினைய செண்பகம் வேங்கையோ டேற்றடி
முனைவன் மேற்றுதி முற்றெதித் தோதினன்.

Hic enumerat plures species florum quos சேவகன் offerens deo suo, cum pluribus extulit laudibus; ibi autem சுனைய est stagnum cui addito ய fit adjectivum adhærens nomini நீலம், unde apparet hunc esse florem qui nascitur in aquis; sic நளைய est flos nondum apertus, et addito ய significat arborem நாகம் dictam fuisse hujusmodi floribus refertam; tandem சினைய hic est ramus qui anteponit இணர் flos, et addito ய, இணர்ச்சினைய செண்பகம் est: floridos ramos habet arbor shenbagam dicta; ubi இணர் sumitur obliquo modo ut supra diximus, unde duplicat sequentem et inservit pro adjectivo floridus. Præterea a நறுமை bonus odor juxta regulam nuper traditam factum est adjectivum நாரிணர், flos odoratus.

42° iv. Quæ ante மை habent etiam vocalem, quæ non sit உ, ablato மை, sine ulla additione uniri possunt ut adjectiva principali; tunc autem duplicant sequentem si sit ex asperis: sic ex தனிமை fit தனிச்சொல்; ex உரிமை, உரிச்சொல்; ex உடைமை, உடைப்பொருள், etc....; quæ tamen ante மை habent அ fiunt adjectiva, ablato tantum ஐ et retinent ம்; sic ex இளமை fit இளம்பயிர், ex பழமை, பழம்பகை, etc....; aliquando deperdunt ம், sic இளவயது; etc....; aliquando mutant அ in ஐய, sic: இளையபருவம், பழையபடி, etc.

43° v. Si vero ante மை sit consonans possunt fieri adjectiva per simplicem detractionem illius மை, sic ex

வெண்மை *albedo* remanet வெண், *albus-a-um*, sic வெண் குருகு, வெண்சிலை, etc...; *ox* ஒண்மை *splendor* fit ஒன்பொருள் *res splendens*; sic *ex* வெம்மை *ardor*, fit வெம்பகை *ardens odium*, வெஞ்சரம் *ardens sagitta*, etc... செம்மை, quæ vox inter alia significat *perfectionem rei*, fit செந்நெல் *oriza perfecta*, செந்தமிழ் *perfecta lingua tamulica*, செம்பொன் *aurum purum*, etc.... Diximus autem supra, quæ ante *மை* habent consonantem *ய்* addere *ய* ex செய்மை, செய்யகுருகி; possunt tamen sequi hanc regulam et dici செங்குருகி, etc...

44° vi. Diximus supra nomina appellativa pro genere neutro in singulari desinere in *அது*; si autem ab hac voce auferas *து*, quod remanet inservit pro adjectivo cujuscumque generis. Sic ex appellativo திறத்தது fit திறத்தகை v.g. *manus fortis*, sic ex விரைவினது fit விரைவின்றேர் *currus velox*, etc....; unde ad hanc regulam reducuntur aliqua adjectiva superioris dicta: sic கொடிய உ கொடியது; கரிய உ கரியது; வெய்ய உ வெய்யது; உடைய உ உடையது, etc.

45° Tandem placet advertere quomodo in hac dialecto sæpe utuntur voce recti ad modum adjectivi pro quolibet ex supradictis casibus, excepto vocativo sic பூண் மார்பன் pro பூணையணிந்த மார்பன், sic கல் வீடு pro கல்லாலாய வீடு, sic சாத்தன் மகன் pro சாத்தற்கு மகன், sic மலையருவி pro மலையின் வீழருவி, sic மலைச்சாரல் pro மலையினது சாரல், sic மலைக்குகை pro மலைக்கட்குகை, etc., quod satis difficile ac obscurum videbitur tyronibus. Attamen si assidua observatione invaluerit aliquantulum usus, in hoc loquendi modo non solum ex contextu claritas, sed etiam ex hujusmodi laconismo satis elegantiae ac saporis apparebit.

§ 4.—De Pronominibus.

46° Quinque pronominum genera distinguunt latini: Primitivum, Derivativum, Demonstrativum, Relativum, Possessivum. Quare juxta hunc ordinem loquar i. de

Pronomine primitivo; hujusmodi pronomina in hac dialecto sunt hæc நான், யான், *ego*; நீ, *tu*; நாம், யாம், நாங்கள், நாங்கள், *nos*; நீர், நீயிர், நீவிர், நீங்கள், *vos*; எல்லீர், *vos omnes*. Terminationes casuum sunt quas supra retuli No. 18, communes cæteris nominibus. Satis ergo est ad horum declinationem scire quodnam sit eorum obliquum, seu mutatio quæ fit in via a nominativo ad alios casus; quare நான் et யான், *ego*, habent obliquum என் cui additis terminationibus casuum fit என்னே, என்னால், எற்கு vel எனக்கு, என்னின், எனது, என்கண். Sic நீ *tu* habet in obliquo உன் vel நின், vel நான், huic declinatur உன்னே vel நின்னே vel நானே; உன்னால், நின்னால், நானால்; sic உற்கு, உனக்கு, நிற்கு, நினக்கு, நிற்கு vel நனக்கு, etc. Pronomina primæ personæ pluralis: நாம் *nos*, habent pro obliquo எம், நம், எங்கள், நங்கள், ex quibus fit எம்மை, நம்மை, எங்களை, நங்களை; எம்மால், நம்மால், எங்களால், நங்களால்; எமக்கு, நமக்கு, எங்கட்கு, நங்கட்கு vel எங்களுக்கு, நங்களுக்கு, etc.... Pro 2^a persona pluralis obliquum est, உம், நும், உங்கள், ex quibus fit உம்மை, நும்மை, உங்களை etc.... Adverto in his et sequentibus ubi duplicatur consonans in medio posse etiam scribi una tantum consonans, sic: எனை, எனால், உனை, எமை, நமை, etc. Sic de quo inferius pro தன்னே, தம்மை, etc., தனை, தமை. Preterea in hac dialecto non fit differentia inter நாம் et நாங்கள் ut in vulgari; revera tamen vix unquam usurpatur நாங்கள், நீங்கள், அவர்கள், cum suis casibus.

47° Dixi superius sæpe Tamulenses uti voce obliqui absolute pro quolibet casu. Hoc modo quoque obliquum pronominum usurpant; sic in சிந்தாமணி legi என்னலாற் பொறுப்பார்யாரே pro என்னையல்லால், *præter me quis ignoscet?* Sic ibidem எற்காண் வந்தீர் pro என்னேக்காண் etc., quod tamen rarum est.

48° ii. Pronomina derivativa, nostras, vestras, etc. ... formantur in hac dialecto ab obliquo primitivi pluralis;

sic ex நம், எம் fit நமன், எமன், நமன், எமன், நமர், எமர் nostras, nostrates; ex உம், தும் fit உமன், துமன், உமன், துமன், உமர், துமர் vestras, vestrates... Præterea ab obliquo தம் pronominis தாம், de quo infra, fit தமன், தமன், தமர் qui est illius, etc. Quæ omnia facile declinantur addendo simpliciter terminationes casuum: sic நமனை, நமனை, நமனை; நமனால் நமனால், நமனால், etc.; et sic de cæteris. Vix autem hujusmodi pronomina invariantur, præterquam in plurali, ac sæpe idem sunt ac consanguinei mei, tui, illius. In poemate கைவந்தம் dicto cujus auctor est rex அகிலீசன் legimus:

உரவுநீர்க் கருங்கட லுடுத்த மாநிலத்
தருளுட னிம்மையி லளித்த வான்பொருள்
மருவிய மறுமையில் வழங்கும் பான்மையா
லிரவலர் தமரினு மினிய ராவரே.

ubi dicit: Cum de his quæ pauperibus hic erogamus, in alia vita præmium recepturi sumus, pauperes nobis cariores consanguinei ipsis esse debent; hic autem consanguinei vocantur தமர். Sic in சிந்தாமணி est கோன்றமர், consanguinei regis.

49° iii. Promina demonstrativa in hac dialecto sunt இவன் hic, இவள் hæc, இது vel இதன் hoc; pro plurali masculino et feminino இவர்; pro neutro இவை hæc. Sic அவன், அவள், அது vel அதன், அவர், அவை, ille, illa, illud, etc.; habent quoque உவன், உவள், உது, உவர், உவை dicuntur de intermediis; sc. இவன் hic qui proximus est, அவன் ille qui distat, உவன் qui est intermedius his duobus. Ex his quæ masc. et fem. sunt, declinantur ut pronomina derivativa இவனை, அவனை, உவனை, etc.; hoc modo declinantur இதன், அதன்; sed hæc in dativo fero nunquam habent இதனுக்கு, அதனுக்கு sed semper இதற்கு, அதற்கு, licet இவன், அவன், etc. possit promiscue habere இவனுக்கு vel இவற்கு, etc. ...; at இது, அது, declinantur hoc modo இதை vel இத்தை; இத்தால் vel

இதினால்; இதுக்கு, இதினது, இதின் vel இதின்; இதின்கண்; sic அது, உது. In plurali autem இவை, அவை, உவை habent obliquum mutando ஐ in அற்று et fit இவற்று, அவற்று, உவற்று cui etiam addunt terminationem இன், sic இவற்றின், etc... et additis terminationibus casuum declinantur, sic: இவற்றை vel இவற்றினை; இவற்றால்; இவற்றுக்கு vel இவற்றிற்கு; இவற்றின் vel இவற்றினின்; இவற்றினது, இவற்றின்கண், cætera eodem modo. Præterea est தான் ipse, ipsa, ipsum; et pro plurali தாம் vel தாங்கள்; ex his fit obliquum mutando ஐ (longum) in அ (breve) தன், தம், தங்கள் quibus adduntur terminationes casuum, தன்னை, தம்மை, தங்களை... etc.... uti diximus de primitivis.

50° iv. Pronomina relativa qui, quæ, quod, non habent, sed supplent modo quem diximus in grammatica vulgaris lingue No. 124. Ex hoc tamen habent voces quæ inseruiunt interrogationi quis? quæ? quid? in singulari pro masculino எவன், யாவன், pro feminino எவள், யாவள், pro utroque genere ac numero; ஆர், யார், யாரை, pro utroque genere, in plurali tantum எவர், யாவர் quæ declinantur ut இவன், இவள். இவர், etc...; pro neutro in singulari எது, யாது, யாவது; in plurali எவை, யாவை, quæ declinantur ut இது, இவை, etc. Hinc sunt illæ voces எவரும், யாரும், யாவரும் omnes; et எவையும், யாவையும் omnia. Præterea diximus எவன் inservire pro masculino quis?; inservit ulterius pro utroque numero neutrius; sic எவனது, quid illud? எவனவை quæ sunt illa! Sic Tiruvalluven:

சிறைசெய்யுந் காப்பெவன் செய்யு மகனீர்
நிறைகாக்குந் காப்பே தலை...

“Quid proderit exterior custodia, nisi mulier (quod præcipua cura est) se ipsam custodiat.”—ubi dixit எவன்செய்யும் pro quid proderit? Hoc quoque modo inservit என்; unde est illud என்னும் quid erit? quid fiet? Idem Tiruvalluven ஒலித்தக்காலென்னுமுமவரி licet ingenti boatu fremat mare, quid

erit ulterius, quasi diceret non propterea transibit terminos suos; in hoc sensu inservit quoque என்ன vel quod est frequentius in hac dialecto என்னே, quod interpretatur etiam *quare*, sic என்னேயோவெனில் *si quæres quare*. Adverte tandem pro யாது *quid* posse per apocopen dici யா, et hoc non solum junctum nominibus, sic யாப்பொருள், யாக்குதிரை, etc... sicuti dici potest எப்பொருள், எக்குதிரை ut infra dicam, sed etiam junctum verbo sic: யாச்செய்தாய் *quid fecisti*, etc.... Sic Tiruvalluvan:

யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு

licet cætera non custodias, custodi linguam, ex loquela enim proventa est perditio.

51° v. Pronomina possessiva non habet siquidem எனது, நமது, etc. licet per pronomen possessivum explicentur, *meus, noster* ... tamen vel sunt ut supra retuli, genitivi *a* நான், நாம், etc., vel sunt composita et ab அது, et ab obliquo என், நம், etc., quasi dicens *hoc spectat ad me, ad nos*..... unde tunc usurpantur per se; non adhærendo substantivo, quod tamen nunquam fieri potest de genitivo; unde *querenti cujus est hoc, respondeo எனது est meum*. Habent vero Tamulenses aliam speciem pronominum quæ dici possunt pronomina adjectiva, ut diximus in vulgaris linguæ grammatica, No. 48. Sunt autem இந்த, அந்த, எந்த vel இன்ன, அன்ன, என்ன, vel simplices litteræ இ, அ, எ. Significant autem, quæ incipiunt per இ, *hic, hæc, hoc*.... Sed differunt a supra relatis pronominibus, quia nec declinantur, nec discriminantur genere vel numero; sed usurpantur ut adjectiva, quæ in hac lingua semper uniri debent alii substantivo இந்தக்கை, இன்னகை, இக்கை.... De his, dictæ litteræ இ, அ, எ, non solum cuilibet substantivo uniri possunt, sed etiam cum participia sic vocantur பெயரொச்சம் *defectus nominis*, licet formentur a verbis, his quoque conjungunt has litteras sic இச்சொன்ன

வுணர்ச்சி; அத்தந்தப்பொருள்; எச்செய்தகருமம், etc.... Eodem modo nomina appellativa quæ sunt a substantivo, licet conjungantur ut verba, sicuti supra diximus, possunt habere has litteras, sic: இந்நூலைப்பெயர்த்து, இம்மாடம் வெற்பிற்று, நானில்லுரினேன்.

52° Tandem adverte in hac dialecto non usurpari, nec in pronominibus, nec in verbis, modum illum quo in vulgari ad signum honoris pro *Tu* dicimus நீர், pro *ille* அவர்; vix enim aliquando in commentariis pro என்றான், சொன்னான், etc.... legi, honorifice dictum என்றார், சொன்னார்; apud poetas autem, vix unquam invenitur. Semel in poemate சிந்தாமணி dicto, hoc reperi ad exprimendum singularem lætitiæ et amoris sensum: siquidem regina விசையை dicta, primo foetu gravida, aufugiens a seditione in qua rex a suo primo ministro occisus fuit, ipsa in campo ubi cadavera cremabantur, qui præ cæteris locis infamis et pollutus habetur, peperit filium சீவகன் dictum, atque illinc mercator quidam ignotum puerum educandum sibi abstulit, regina vero ad deserta abiens, prænitentem vitam egit, inter mulieres; tandem filius jam ætate grandis de suo ortu et de loco ubi mater vivebat, certior factus, eo abiit; quem jam ætate majorem, et multis illustrem victoriis mater in illo deserto videns, præ nimis lætitiæ et amoris sensu, semel illum hoc modo honorifico allocuta est, dicens சீவகசாமியீரே. Referam strophem omnem; ex eâ enim quædam plura, ex supra datis præceptis, exempla confirmari videbimus:

வாட்டிற்றற்குசிறன்னே வாளமரகத்துநீத்துக்
காட்டகத்தும்மைநீத்தகயத்தியெற்காணவந்தீர்
சேட்டிளம்பருதிமார்பிற்சீவகசாமியீரே
பூட்டரக்குண்டசெந்தாமனாயடிநோவென்றான்.

Hic 1° mater alloquens filium dicit சாமியீரே, உம்மை, வந்தீர்: omnia ex plurali honorifice dicta pro singulari.

Præterea வாட்டிதற்குருசின்னே : ibi குருசில் est rex, திறல் fortitudo, sumitur autem adjective et est fortis juxta regulam No. 39; வாள் ensis, et juxta regulam No. 45 adjective modo sumitur et est வாளாலாயதிறல்; juxta autem regulam No. 15, facta est mutatio ன in ட et த in ட, et ல in த, sic வாட்டிதற்குருசில்; ut dicat autem in accusativo regem ipsum குருசில்தன்னே, juxta regulam ibidem, mutato ல in த et த in த, ex his, uno objecto dixit குருசின்னே வாளமரகத்துரீத்து : hic quoque வாள், ut supra, pro வாளாலாயவமர்; அமர் est conflictus; அமரகத்து est 7us casus: கண் ubi diximus No. 23, pro கண் posse usurpari omnia alia nomina quæ locum significant, et அகம் est locus et cum desinat per ம், juxta ibi dicta venit in obliquo த்து; ரீத்து relinquendo. காட்டகத்தும்மைரீத்த, hic காடு sumpto genere proprio est சுடுகாடு, locus ubi cremantur corpora; காட்டு obliquum juxta regulam No. 15; காட்டகத்து ut supra, 7us casus; ரீத்த participium præteriti: கயத்தியெற் காணவந்தீர்; hic கயத்தி appellativum femininum a கயம், juxta regulam No. 32 et est infamis; எற்காண pro என்னேக் காண juxta regulam No. 47 est என் pro என்னே; et juxta regulam No. 12 posuit எற் pro என்: சேட்டிளம் பருதிமார்பிற் சேவக... hic சேடு est pulchritudo et juxta regulam No. 39 usus est ejus obliquo சேட்டு pro adjective pulcher; இளம் adjectivum ab இளமை juxta regulam No. 42 இளம் பருதி sol recenter natus, qui lucet et non ardet, cui assimulare volens pectus filii, loco dicendi பருதியைப்போலு மார்பு, juxta regulam No. 45 adjective modo dixit பருதிமார்பு qui modus ad simplicem allegoriam quam ipsi உருவகம் vocant reduci potest et est admodum familiaris in hac lingua; præterea est மார்பிற் pro மார்பின் quia sequitur ச juxta regulam No. 12; மார்பின் autem est obliquum a மார்பு juxta regulam No. 15 et hic sumitur juxta 4um casum No. 16; சேவகசாயிரோ vocativum pluralis juxta regulam No. 27; ஊட்டரக்குண்ட செந்தாமரையடிநோவ

pro நோக ut dicam No. 63; தாமரையடி id est தாமரையைப் போலுமடி ut supra, per simplicem allegoriam உருவகம். laudat autem florem தாமரை a colore, dicens bibisse அரக்கு rubedinem ipsam illi in os infusam, pro quo dicit a verbo ஊட்டுதல், infundere in os; ஊட்டும் participium a futuro pro ஊட்டின participium a præterito, et insuper pro ஊட்டும் est ஊட்டு, omnia juxta regulam de qua infra No. 66. Tandem செம் et ex த் sequenti, செந் est adjectivum a nomine செம்மை juxta No. 43. Sensus igitur est: sui Domine Siragen qui recenter nati solis pulchritudinem pectora refers, tu ut inviseros me, quæ omni infamiae nota digna aufugiendo relinquens fortem ense regem in armorum conflictu, te quoque in polluto cadaverum campo reliqui; nunc non sine dolore pedum tuorum rubro Tamari flori similem ad me venisti. Placuit anatomice hanc stropheion minutim secare in partes; ex hac enim ad confirmanda quæ diximus, 24 exempla habuimus.

§ 5.—Appendix.

53° Ad complementum hujus capituli in quo de nomine, adverte:

1° Dixisse me hic No. 32 plura nomina ex duobus brevibus desinentia per ம் posse desinere per ன்; sic அதன், மனை, குணன், etc... quæ regula tamen non est generalis, sed servandus est antiquorum usus. Adde hic plura quoque nomina in ம், ex duabus syllabis quarum prima si longa sit, sæpe mutare அம் in உ. sic pro ரீதம், ரீது, etc... Sed nunquam hoc modo usurpari vidi, nisi sequeretur vox incipiens per vocalem, a qua elideretur உ; sic in versu do quo No. 57 dicam est எமாற்றல் id est ஏழு pro எமம் custodia et உ eliditur a sequenti ஆ verbi ஆற்றல் agere:

hinc ஏமாற்றல் vertitur *custodire*; sic quidem pro நில முண்ட dixit நிலுண்ட, sic pro காமமுற்று, காமுற்று, etc... Hanc regulam sequuntur aliqua nomina polysyllaba etiam si brevia, cum elisione vel sine elisione ultimi உ; sic Tiruvalluven dixit நடுக்கற்ற காட்சியவர் pro நடுக்கமற்ற, sic உலகு pro உலகம், etc... in quo pariter antiquorum duntaxat exempla sequi licet.

2° Dixi pro இது, அது esse இதன், அதன். Addo hic hanc regulam sequi verbalia in து sic வருகின்றது vel வருகின்றதன், வந்தது vel வந்ததன், வருவது vel வருவதன், sic ஆவது vel ஆவதன், sic pro யாவது quid, யாவதன், sic pro யாது, யாதன்; omnia declinantur ut இவன். Undo saepe videmus pro dativo ஆவதற்கு, வருவதற்கு, வந்ததற்கு, etc...

3° Nomina numerorum quae omnia ut in vulgaris linguae grammatica diximus declinantur per omnes casus et omnia quae sunt infra mille desinunt per உ; possunt quoque terminari in அன், sic ஒன்றன், நான்கன், ஐந்தன் ஆறன், ஏழன், எட்டன், ஒன்பதன், இருபதன், முப்பதன், etc... At இரண்டு, மூன்று, பத்து et நூறு hoc modo non vidi usurpari; haec autem declinantur ut இவன். Praeterea cum terminatione significant etiam ut adjectiva ஆறன், ஏழன், etc..., non solum esse *sex*, *septem*, etc... sed etiam *sexus*, *septimus*, etc... Sic in நன்னூல்: ஆறனுருபு, ஏழனுருபு pro ஆறுமுருபு, ஏழாமுருபு.

CAPUT III.

De Verbo.

54° Verba quae வினை dicuntur, in hac dialecto non a verbali கிறது ut in vulgari, sed a verbali ல் nominantur, sic செய்யல், படித்தல், etc. ...; et hoc modo veniunt in lexicon; quae in vulgari habent கிறது hic plerumque habent தல், et quae habent க்கிறது, த்தல்; sic பணிதல், அறிதல், உணர்தல், அடித்தல், படித்தல், etc... Aliqua in கிறது, terminantur in ல் sine த sic, செய்யல், பெய்யல், அணியல், பணியல், etc. ...; quae autem ante கிறது habent உ, plerumque mutato உ in அ addunt ல், sic தடவல், உதவல், சொல்லல், கொள்ளல்; possunt tamen terminari juxta regulam generalem தடவுதல், உதவுதல், சொல்லுதல், etc... Praeterea diximus in lingua vulgari multa esse verba quae per syncopen desinunt in க்கிறது, et revera desinere deberent in க்குகிறது; unde juxta regulam generalem ibi traditam habent praeteritum in க்கினேன் ut அடக்கிறது, முடிக்கிறது, etc... Haec cum revera terminari deberent in க்குகிறது in hac dialecto juxta regulam nuper traditam, mutato உ in அ additoque ல் habent அடக்கல், முடிக்கல், etc... vel etiam அடுக்குதல், முடிக்குதல், etc...; unde jam nullus equivoco locus est: si enim sit v. g. நீத்தல், praeteritum நீத்தேன்; si நீக்கல், praeteritum erit நீக்கினேன், etc... Hoc autem verbali saepissime eleganter utuntur in hac dialecto, ac 1. tanquam nomen usurpatur per omnes casus; sic போதலை விலக்கினான், சொல்லாலறிந்தேன், கொள்ளலினீதலினது, உணர்த்தப்பட்டபுகழ், etc. ... 2. Usurpatur aliquando absolute; sic அறிதற்பொருட்டு, போதற் சாரணமாக; sic vidit moveri aliquid, dubitat sit ne bos

an homo, tandem vidit signa ex quibus determinavit esso hominem; dicam மகனாது முணிந்தான், id est மகனாயிருக்கிறான் என்று துணிந்தான். 3. Saepo usurpatur pro infinitivo; sic செய்யல் வேண்டும், போதல் விலக்கினான், பாடலுணர்ந்தான், etc....

§ 1.—De Indicativo.

55° Ex quinque modis verborum, caret haec lingua optativo et subjunctivo, sicut ex quinque temporibus caret imperfecto et plusquam perfecto, quae omnia suppleant modo quo diximus in grammatica linguae vulgaris; quare:

1. Quoad indicativum, terminationes quibus conjugatur verbum communes sunt praesenti, praeterito et futuro, licet hoc ultimum aliquas particulares habeat in hac dialecto uti suo loco dicam. Terminationes autem communes sunt

i. pro singulari 1^{ae} personae ஏன், என்; sic நடந்தேன், நடந்தனன்;

2^{ae} pers. ஆய், ஐ, இ, sic நடந்தாய், நடந்தனை, நடந்தி;

3^{ae} pers. masc. ஆன், அன், fem. ஆள், அள்; sic நடந்தான், நடந்தனன், நடந்தாள், நடந்தனள்;

3^{ae} pers. neutrius து vel து, in his quae ante habent இ vel etiam ற in praeterito, et in futuro habet உம்; sic: நடந்தது, நடக்கும், சொல்லினது, சொல்லிற்று; ஆயினது, ஆயிற்று; போயினது, போயிற்று sic உணர்ந்து, etc.;

ii. pro 1^{ae} pers. plurali: ஆம், அம், ஏம், எம், ஒம்; sic: நடந்தாம், நடந்தனம், நடந்தேம், நடந்தனெம்; நடந்தோம்.

2^{ae} pers. ஈர் vel இர்; sic நடந்தீர், நடந்தனீர்.

3^{ae} pers. pro masculino et feminino ஆர், அர்; sic நடந்தார், நடந்தனர்; pro neutro அ, sic நடந்தன vel simpliciter நடந்த; sic in poemate நைஷதம் dicto, legendo de nubibus

in fine strophae dicitur: உருக்கொடு மீண்ட et in alia strophe, பொன்னின் குன்றின் மேல்வன் கொடைபோன்மெனப் பொழிந்த pro மீண்டன, பொழிந்தன; sic pro சொரிவனபோல leges சொரிவபோல, pro செய்தனவாதலின், செய்தவாதலின், pro மிக்கனவாடி, மிக்கவாடி etc ...; aliquando, sed raro, addunt in plurali கள் et non solum in 2^a et 3^a persona: நடந்தீர்கள், நடந்தார்கள், sic etiam in 1^a persona: நடந்தெங்கள், நடந்தனங்கள், நடப்பேங்கள், நடப்பனங்கள்.

56° i. Tempus autem praesens நிகழ்காலம் fit vel ut in vulgari கிறேன் quo vix aliquando utuntur, vel கின்றேன், vel a voce negativi, addendo நின்றேன்; attamen inservit pro praesenti positivo, et ratio est quia vox negativi v. g. நடவா, செய்யா, etc.... ut suo loco dicam inservit pro gerundio positivo நடந்து, செய்து, etc.... Quare vox praesentis est நடக்கிறேன், நடக்கின்றேன், நடவாநின்றேன், நடக்கின்றனன், நடவாநின்றனன், etc., cui si addas terminationes supra dictas, pro qualibet persona habebis conjugationem temporis praesentis.

57° ii. De praeterito nihil est addendum iis quae dicta sunt in grammatica vulgaris linguae, sic: நடந்தேன், பழத்தேன், நீக்கினேன், செய்தேன், etc.... cui addantur terminationes de quibus supra. Plura tamen apud antiquos auctores majores notae reperi, de quibus regulas non inveni, v. g., நிதினான் pro நிறுத்தினான்; தழீனான் pro தழுவினான்; கழீனான் pro கழுவினான்; விழீனான் pro விழுந்தான்; வெரீனான் pro வெருவினான்; இரீனான் pro இருந்தான்; எழீனான் pro எழுந்தான். Unde videtur efformari posse regula generalis quod omnia quae in praeterito desinunt vel per உவினேன் vel உந்தேன், abjecta hac terminatione additoque ஈ longo cum ஆளபெடை, habere possunt ஈ இனேன், sic pro கழுவினேன், கழீஇனேன்; pro இருந்தேன், இரீஇயினேன், etc. ... Ex his saepe invenies pro gerundio, நிதி, தழீஇ, கழீஇ, et pro participio praeteriti, addito ய:

நிதிஇய, தழிஇய, கழிஇய, etc.. Sic roperi கொளிஇ et கொடி pro கொண்டு; வளைஇ pro வளைத்து, சேரி pro.சேர்ந்து, தேரி pro தேர்ந்து; sic Tiruvalluven dixit:

சலத்தாற் பொருள்செய்தே மாற்றல் பசுமட்
கலத்துநீர் பெய்திரீஇ யற்று.

nbi பெய்திரீஇயற்று pro பெய்திருந்தற்று, id est diligenter custodire quæ male parata sunt, idem est ac si non cocto creto vase aquam servare velis.—Præterea alter dixit: வெரீஇய புட்குலமெழுந்து விம்மின, etc. ...

58° iii. Futurum formatur uti diximus in vulgari. Quæ tamen dixi habere futurum in வேன் in hac dialecto possunt habere illud in குவேன், sic செய்குவேன், அணிசு வேன், Hoc tempus pro 1^a persona præter communes terminationes என் et ஏன், sic செய்வேன், செய்குவேன், நடப்பேன், நடப்பனென், habet etiam vel அல் vel அன்; sic நடப்பல், நடப்பன்; காண்பல், காண்பன்; etc.... Præterea pro eadem prima persona habet உ, hoc modo வாழ்து, கூறுது, சொல்லுது, வருது, pro வாழ்வேன், கூறுவேன், சொல்லுவேன், வருவேன்; sic உண்கு, செய்கு, சேறு pro உண்பேன், செய்வேன், செல்வேன் etc; quibus si addas ம் habes primam personam pluralis; sic வாழ்தும், கூறுதும், உண்கும், செய்கும், etc. ... sic in 1^a strophe சிந்தாமணி est தேவாதிதேவனவன் சேவடிசேர்துமன்றே pro சேர்வோம். Pro aliis autem personis inserviunt tantum terminationes communes, de quibus supra, inter quas அ dixi esse pro 3^a pers. neutrius in plurali, sic நடப்பன், திரிவன், செய்வன் vel etiam செய்குவன், மலர்வன், நீங்குவன், etc.... Præterea primæ voci imperativi addito vel ப vel மார், inservit pro 3^a pers. masculini pluralis, sic என்ப, என்மார்: நடப்ப, நடமார்; கேட்ப, கேண்மார்; மொழிப, மொழிமார், etc. ... Sic legitur: என்ப பலரோ, மொழிப புலவர், etc. ... pro என்பார், மொழிவார். Aliquando loco vocis மார் addunt மனார் in eodem sensu, sic: என்மனார் pro என்மார், மொழிமனார் pro

மொழிமார், etc. Sic antiquissimus et laude dignus auctor தொல்காப்பியனார், in suis præceptis lingue, sæpe ipso utitur hoc modo: என்மனார் புலவர், மொழிமனார் புலவர். Præterea pro மார் addunt breve மர் et லி என்மர், பொழி மர்; sic in சிந்தாமணி invenitur

தேவனே மகனலன் செல்வன் மந்தென்மரும்
பாவையே நோற்றனள் பாரின் மந்தென்மரும்,...

என்மரும் pro என்பாரும். Sic Pavanandi ipse in suo நன் னால் sæpe dicit: என்மருளுளரோ, sunt qui dicunt, etc....

59° Quæ ad indicativum verbi negativi, præter dicta in grammatica vulgaris lingue No. 74°, addo:

1. Tertiam personam neutrius in singulari posse abjicere து ut dixi: நடவா, செய்யா, ஆகா, pro நடவாது, செய்யாது ... etc., et in plurali addere வன், sic: நடவா வன், செய்யாவன், ஆகாவன், திரியாவன், etc....

2. Pro voce negativa utuntur sæpe appellativo இல் லன், அல்லன் de quo hic No. 35°, et hoc conjugatur per omnes personas. Fit autem hæc compositio addendo illa appellativa vel voci imperativi positivi vel participii præteriti, sic: நான் பேசல்லேன் vel sæpius cum simplici ல, பேசலேன், நீ பேசலை, அவன் பேசலன், அவள் பேசலள், அது பேசலது, நாம் பேசலேம், பேசலம், நீர் பேசலீர், அவர் பேசலர், அவை பேசல vel பேசலன்; sic உண்டிலேன், உண்டிலை, உண்டி லன், உண்டிலன், etc....

§ 2.—De Imperativo.

60° De modo imperativo ஏவல் dicto, præter notata in grammatica vulgaris lingue No. 68, addam aliqua hinc idiomati propria, et:

1. In hac dialecto vix unquam additur உ voci im- perativi, nisi junctum sit asperis அடக்கு, வாங்கு, விடு ...

etc ubi *உ* non disperditur, et pro *உண்ணு, தின்னு, சொல்லு*, etc., ut in vulgari, hic dicitur *உண், தின், சொல்*, etc....

2. Huic voci addunt *மோ* pro eadem secunda persona singularis, sic ex *உண், உண்மோ, ex உரை, உரைமோ, ex கேள் கேண்மோ, ex சொல், சொன்மோ ... etc....*, ubi ex concursu litterarum *ன், ம* fit *ண்*; et *ல், ம* fit *ன்* et *ற்*.

3. Eidem voci addunt *தி* pro singulari, *தீர்* pro plurali, sic ex *அருள், அருள்தி, ex விடு, விடுதி, ex போ, போதி*; at ex *கேள்* nunquam *விதி* *கேள்தி*, sic ex concurrentia *ன்* et *த* fit *கேட்டி*, etc...; sic *கேட்டீர், போதீர், etc...* Sic Camban in suo *இராமாயணம்*, ubi monachus quidam nomine *கௌதமன்*, videns uxorem suam *அகலிகை* dictam consensisse impuris Dei Devendiren dicti amoribus, maledixit illi, imperando fiat petra, ubi dixit :

மெல்லியலானே நோக்கி விலைமகளனைய நீயுங்
கல்லியலாதிபென்றான்...etc....

ubi *ஆதி* est imperativi vox a verbo *ஆதல்* et vertitur : *fiat*. Adverto pro *வா* et *தா* non dici *வாதி* et *தாதி*, sed ac si vox ordinaria esset juxta regulam generalem *வரு, தரு* dicitur *வருதி, தருதி*. Præterea hæc eadem vox significat pro secunda persona præteriti in sing; sic poeta quidam ait : *விடுதியேற்கெடுத்தி...* id est *si dimiseris illum peristi...* Sic alter : *நோக்காத போதியே* id est *பாராமல் போனாயே*, etc...quod tamen nec obscurum nec absurdum dicas; nonne in lingua latina *veni v.g.*, et est vox imperativi et primæ personæ præteriti? Et *sequere*, nonne est vox imperativi et 2^æ presentis? et sic quam plura : nec propterea est qui in oratione hæsitet.

4. Et adhuc frequentius utuntur 2^a personâ verbi negativi pro imperativo positivo, tum in singulari tum in plurali, sic : *கேளாய் audii, கேளீர் audite*; sic *சொல்லாய், கூறாய், பாராய், வாராய், etc...* quod advertero admodum

necesse est. Certe sub initio, nescienti mihi, hanc regulam non parum laboris attulit hic loquendi modus.

61° Pro secunda autem persona pluralis præter nunc dictos modos *கேட்டீர், விடுதீர்* et *கேளீர், சொல்லீர், வாரீர், கூறீர், etc...*, pro *மோ* quod diximus pro singulari, hic pro plurali addunt *மின்* vel *மினீர், மினோ*, sic *உண்மின், உண்மினோ, உண்மினீர்*; *கேண்மின், கேண்மினீர், கேண்மினோ, விடுமின், விடுமினீர், விடுமினோ, போமின், போமினீர் போமினோ; சொண்மின்.. etc*; quod fit etiam utendo voce 2^a persona imperativi cum *உ* juxta modum vulgarem et dici potest : *சொல்லுமின், செல்லுமின், வாழுமின், etc...*; at ex *வா* et *தா* fit *வம்மின், தம்மின்*, et hæc de imperativo positivi.

62° Pro imperativo autem verbi negativi fere nunquam utuntur ut in vulgari voce *செய்யாதே, பிரியாதே.....* etc. Sed :

1. Voci imperativi *செய், பிரி, சொல், etc* addunt pro singulari *அற்க* pro plurali *அற்பீர்*, sic : *செய்யற்க, செய்யற்பீர்*; *பிரியற்க, பிரியற்பீர்*; *சொல்லற்க... etc...* sic Tiruvalluven :

வியவற்க வெஞ்ஞான்றுந் தன்னே,
நயவற்க நன்றி பயவா வினே...

id est : *nunquam astimes te ipsum, nec gaudeas de opere inutili.*

2. Eidem voci pro singulari addunt *ஏல் longum*, sic : *செய்யேல், பிரியேல், சொல்லேல், அடையேல், etc ...* Sic in poemate *பாரதம்* dicto, est :

ஆதவனேமுனியேலெனையாளுடையானவனேமுனியே
லீதவனேமுனியேலிதயத்திலிருப்பவனேமுனியேல்
மாதவனேமுனியேல்மதவெஞ்சனலானவனேமுனியேல்
ரீதவனேமுனியேல்முனியேலெனநின் றுபணிந்தனரே

ubi, cum admodum iratus fuisset Deus Kistnen, orant eum suppliciter penitentes omnes *முனியேல், முனியேல் se...ne irascaris, ne irascaris, etc...*

3. Pro plurali, voci negativæ in ஆ addunt மின், sic இராமின், செய்யாமின், etc.....

4. Et frequentius pro plurali negativo addunt மின் verbali in ல், de quo supra, mutando ல் in ன் ratione sequentis ம. Sic ex பாடல் canere fit பாடன்மின் ne canatis; sic ex விடல், விடன்மின், ex கூறல், கூறன்மின், ex சொல்லல், சொல்லன்மின், etc..... unde சொன்மின் vel சொல்லுமின் est dicite, et சொல்லன்மின் est ne dicatis. Sic a verbo அகல் discedere, si dicas அகன்மின் est a voce imperativi அகல், unde inservit positivo discedite, at si dicas அகலன்மின், est a verbali அகல், unde inservit negativo ne discedatis. Sic ex இராமாயணம் est:

தூதன்னைவனைச்சுளியன்மினென
வேதம்முதனாதன்விலக்கினனல்,

ubi a verbali சுளியல் irasci est சுளியன்மின் ne irascimini.

5° Tandem, sicuti தி inservit pro singulari positivo மோ, sic pro singulari negativo inservit si addatur verbali in ல் ut supra; sic: செய்யன்மோ, பாடன்மோ, etc.....

§ 3.—De Infinitivo.

63° De modo infinitivo egimus in vulgaris linguæ grammatica No. 70 et No. 133, quibus pauca hic addam, et

1. Idem verbum pluribus modis in hac dialecto terminat infinitivum sic நடக்க, நடப்ப; அடிக்க, அடிப்ப; துணிய, துணிக, துணிகுப; செய்ய, செய்க, செய்குப; காண, காண்க, காணிய; வாழ, வாழ்க, வாழிய; நோக, நோவ, நோகுப; ஆக்க, ஆக்குக; நோக்க, நோக்குக; etc.ubi præter modum ordinarium habent simplex க in fine ut துணிக, செய்க, ஆக்குக, etc....., non duplicant sequentem asperam ut alias solet vox infinitivi, sic Tiruvalluven:

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.

Sic alter poeta:

ஆக்குவதுள தெனிலறத்தையாக்குக
போக்குவதுள தெனில்வெருளிபோக்குக
நோக்குவதுள தெனில்நூன்னோக்குக
காக்குவதுள தெனில் விரதங்காக்கவே.

2. In vulgaris linguæ grammatica dixi infinitivum posse inservire loco imperativi, addidi tamen esse rogantis potius quam imperantis. Pavanandi autem in suo நன்னூல் postquam hæc idem dixit, addit: cum in hac dialecto hoc modo utamur voce infinitivi, pro qualibet persona, numero et genere, esse potius optantis quam imperantis, hac enim voce animi desiderium explicamus, unde bene inservit pro præsentis optativi, quo modo carent Tamulenses; sic பெறுக கதியை நான், நீ பெறுக; நான் வாழ்க, நீ வாழ்க; நின்றந்தை வாழ்க; சிறக்க நின்புகழே; நாமேவிளங்க; நீரேபொலிய; அவரே துணிக; அதுவே வருக; அவையே வழங்க, ubi voce infinitivi usi sumus pro qualibet persona, numero et genere Sic: நான் வாழிய, நீ வாழிய, இறைவன் வாழிய, நமர் வாழிய, etc..; huic aliquando in eodem sensu addunt r sic நான் வாழியர், நீ வாழியர், etc...

3. Vox infinitivi inservit quoque pro gerundio ut suo loco dicam No. 71, 72.

64° Addam hic aliquid de hoc particulari infinitivo என்ன vel என, a verbo என்னல் dicere. Hæc autem vox in hac dialecto sæpissime usurpatur:

1. pro என்று, quod est aliis verbis commune, ut in ferius dicam: sic வந்தாயெனச் சொன்னான், இவனாரெனச் சொல்லாய், etc. ..

2. Juncta aliquot vocibus, quæ per se non usurpantur, inservit pro adverbio: sic சிக்கென stricte, பொட்டென velociter, etc....

3. Inservit comparationi: sic செஞ்சுடரென விளங்கினான்
resplenduit adeo ut possit dici sol, id est ut sol; ac மரமென
வளர்ந்தான், etc... In hoc sensu unitur gerundio praeteriti:
கொடிவீழ்ந்தென வீழ்ந்தான்; புலிபாய்ந்தென்னச்சினந்து வந்
தான், etc... Sic etiam loco dicendi v. g. கடித்தாற்போல்,
நகைத்தாற்போல், etc...vel dicunt ut supra கடித்தென, நகைத்
தென, etc... vel கடித்தாலென, நகைத்தாலென.

4. Haec vox என vel etiam எனு inservit pro conjunc-
tione et. நீயென வவனெனவந்தீர், நானெனுத்தானெனுப் போ
வேம்; sic திம்மனெனச் சாத்தனெனப் பொம்மனென மூவரும்
வந்தார்; etc... pro quo inservit etiam என்று gerundium
ejusdem verbi vel etiam என்ற, sic நீயென்று திம்மனென்
றிருவரும் போயின்; sic திம்மனென்று பொம்மனென்று வகன்
ரூர், quæ omnia inserviunt pro conjunctione உம். Tandem
advertendum sæpe infinitivum ஆக per syncopen scribi
tantum ஆ: sic dixit quidam:

அருளேயுடலா வறனேயுயிராக் கொண்டான்.

§ 4.—De Participiis.

65° Quoad participia quæ பெயரெச்சம் vocantur, ali-
quid addendum est iis quæ in vulgaris linguæ grammatica
diximus No. 72 et sequenti; quare 1. Sicuti tres voces
dedimus tempori præsentis, sic tres dandæ et ejusdem parti-
cipio நடக்கிற, நடக்கின்ற, நடவாரின்ற. 2. Præterita quæ
habent இனென் plerumque habent participium in இய, sic
அடக்கிய, வேண்டிய. 3. Pro participio futuri assignant, ut
dixi, 3^{am} personam neutrius generis ejusdem futuri in sin-
gulari, quæ semper desinit in உம், செய்யும், நியிரும், நடக்
கும், வாழும், etc...Hic addo aliquid: quando hæc vox est
participium potest semper deperdere ம் et dici: செய்யு,
நியிரு ... etc, et tunc si sequens nomen incipiat per vocalem,
eliditur உ, dummodo vox non sit dissyllaba brevis ut வரு,

பொரு, etc... உ வரும், பொரும்: sic கதிர்பரப்பிரவி pro பரப்பு
யிரவி, etc...; insuper licet non sequatur vocalis, உ potest
deperdi, si sit junctum consonanti quæ possit esse finalis;
sic potest dici நியிர்கொம்பு, வாழ்குடி, etc... Hæc syncopes
tamen fieri non potest, si ante sit una tantum syllaba bre-
vis sine duplici consonanti; sic ex வரும் fit quidem வரு sed
non வர் licet: ர் sit ex finalibus; at ex வாரும், உ verbo வார்
த்தல் fit வார் cum sit syllaba longa. Sic sæpiissime reperitur
hæc vox ஆர் non pro pronomine quis sed loco participii
ஆரும் உ verbo ஆர்தல் repleti; unde illa vox bene redditur
per adjectivum plenus, plena, plenum; sic இருளார்க்குஞ்,
நொப் பனா tenebris; கானூர்மலர், flores pleni odore. Dicitur
quoque ஆரும் sic மேகமாரும் வனம், cælum nubibus plenum ..
etc. Præterea si உ junctum consonanti quæ possit esse
finalis et sit duplicata, licet precedat una tantum syllaba
natura brevis, deperditur உ cum sua consonanti: sic ex
வெல்லும், வெல், ex உண்ணும், உண், ex செய்யும், செய், ex
துள்ளும், துள் ex தும்மும், தும், etc... Tandem si உ junc-
tum sit litteræ ய etiam non duplicata, dummodo præ-
cedant plures syllabæ, potest auferri quoque ய: sic அணியுந்
கலன் fit அணிகலன், ex புரியுந்தயை, புரிதயை, ex அறியும்
பொருள், அறிபொருள், etc...; at ex சாயும், காயும், etc...
fit quidem சாய், காய், sed non ablato ய quoque, சா, கா
quia, etiamsi sit syllaba longa est una tantum. Hic
advertet quod v.g. அணி et காய் sunt quoque nomina et
quando significant ut nomina et uniantur alteri nomini ut
adjectiva, duplicant sequentem, si aspera sit, non autem
cum sunt voces participii; sic அணிக்கலன் est monile pul-
chrum et அணிகலன் est monile quo ornatur; sic காய்க்
கொம்பு est ramus habens fructus, et காய் கொம்பு est ramus
qui siccatur.

4. Pro participio verbi negativi uti dixi, in vulgaris
linguæ grammatica est ஆ vel ஆக, sic செய்யா vel செய்யாத,
etc.....

66° Dixi in vulgaris linguæ grammatica vocem participii futuri inservire pro presenti, addo nunc et pro præterito usurpari posse: sic நன்னூல் in parte 2^a, cap. 3, reg. 13. dicit பொருங்களம் v.g. juxta exigentiam orationis posse intelligi, vel pro பொருகின்றகளம் *campus ubi pugnant*, vel pro பொருதகளம் *campus ubi pugnarunt*, vel pro பொருங்களம், *campus ubi pugnabunt*. Hinc in illo versu சிந்தாமணி quem fusius explicavi No. 52, vidimus pro ஊட்டும், ஊட்டு et cum sequatur vocalis, facta elisione ஊட்டாக்கு. Præterea cum sequatur உண்ட participium præteriti hanc vocem quoque ஊட்டு licet sit participium futuri, explicandum diximus pro præterito ஊட்டின, etc.....

67° Ex quolibet participio fiunt verbalia in து uti diximus in vulgaris linguæ grammatica No. 107. Hic adverte:

1. Pro plurali hæc desinere in வை vel ன sic: செய்கின்றவை vel செய்கின்றன; செய்தவை vel செய்தன; செய்வவை vel செய்வன; sic pro negativo: செய்யாதவை vel செய்யாதன vel etiam செய்யாவன; vel desinunt per simplex அ uti diximus hic No. 34; sic செய்கின்ற, செய்த, செய்வ, etc.

2. Præcipue ex verbali futuri componunt verbalia addendo voces a verbo ஆதல் fieri, sic நவிலவதானான் pro நவின்ருன்; sic செய்வதானேன், செய்வதாவான் pro செய்தேன், செய்வான்.

§ 5.—De gerundiis.

68° Gerundia வினையெச்சம் dicuntur. De his egimus in vulgaris linguæ grammatica No. 71. Quibus hic plura addenda sunt, siquidem வினையெச்சம் interpretatur *defectus verbi* unde non est proprie gerundium; sed quælibet vox verbi præter participia, quæ non conjugatur per personas dicitur ab ipsis *defectus verbi* வினையெச்சம்; quare si omnia velimus vocare gerundia, ipsi in hac dialecto pro quolibet tempore

gerundia assignant, quæ tamen omnia per gerundia latinorum converti non possunt, ut inferius patebit. De his in நன்னூல் ubi de verbo, Reg. 25 dicitur:

செய்து செய்பு செய்யாச் செய்யுச்
செய்தெனச் செயச்செயின் செய்யிய செய்யியர்
வான் பான் பாக்கின் வினை யெச்சம் பிற
ஐந்தொன்றறு முக்காலமு முறைதரும்.....

quæ regula patebit ex his quæ infra dicam.

69° Quare 1. ex nunc allatis 12 vocibus primæ quinque dant gerundia præteriti. Prima est செய்து juxta morem ordinarium செய்து, படித்து, அடக்கி, எண்ணி, etc..... Secunda செய்பு fit addendo பு voci ordinariæ imperativi sic ex இறு, இறுபு; ex உண், உண்பு; ex வாழ்த்து, வாழ்த்துபு; ex அடக்கு அடக்குபு; et idem est ac si dicas செய்து, இற்று, உண்டு, etc.

At a verbo வருதல், தருதல், non a வா, தா, sed a voce imperativi quæ debet esse juxta regulam generalem வரு, தரு, fit hoc gerundium வருபு, தருபு pro வந்து, தந்து. Tertia செய்யா pro gerundio positivi inservit; sic diximus supra எழு pro என்று; sic எழுா pro எழுந்து, உண்ணு pro உண்டு கூறு pro கூறி, etc..... Sic Camban in suo இராமயணம் dixit:

என்றேவிடைநல்கவிதைஞ்சியெழுா
வன்றூள்வயிரச்சிலைகக்கொடுவான்
பொன்றூழ்கவசம்புகுதாமுகிலின்
னின்றூளிமையோர்கனெளிந்தனரால். ..

ubi facta, inquit, a patre இராவணன் facultato, ejus filius அதிகாயன் surgens, sumptisque armis ad pugnam se paravit; dicit autem எழுா pro எழுந்து, புகுதா pro புகுந்து, et dici quoque poterat புகா, etc.....

Quarta vox செய்யு pro செய்து, sic எழு pro எழுந்து, உண்ணு pro உண்டு quod tamen durum est. Vox செய்யா est ipsa negativi; ista paragrapho si videris in sequente pagina in fine istius numeri 69°, etiam செய்யா et voces

vulgares செய்யாது, செய்யாமல், aliquando etiam vocem செய்யாமை quæ revera est quoddam verbale negativum quod ad modum nominis usurpatur, uti diximus in vulgari No. 177. Attamen ea utuntur pro gerundio negativo. Sic poeta quidam describens vices cujusdam civitatis dixit : தூலெனவழாமை யோடி, etc.....pro வழாமல்—

Quinta vox செய்தென fit addendo voci ordinarii gerundii præteriti vocem என ; வந்தென, படித்தென, etc..... et idem est ac simpliciter வந்து, படித்து. De hac eadem vocem diximus hic No. 64, inservire quoque comparationi et tunc explicatur வந்ததுபோல், படித்ததுபோல், etc.... Præterea non raro pro hoc gerundio utuntur verbali in ல் cui addunt உம் : sic pro கேட்டு, கேட்டலும், pro சொல்லி, சொல்லலும், pro செய்து, செய்யலும், pro படித்து, படித்தலும், etc. Pro usu hujus gerundii etiam adverto :

(a) Vocibus hujus gerundii desinentibus in உ ut செய்து, செய்பு, வந்து, வருபு, etc..., sæpe addunt உளி vel உழி quæ voces significant locum, et fit செய்துளி, செய்துழி, செய்புளி, வந்துளி, etc....significat autem idem ac quod vulgo dicimus செய்தபோது, வந்தபோது id est cum fecerim, feceris, fecerit, sive cum importet causam sive tempus.

(b) Huic gerundio sæpe addunt அற்று, quæ vox est idem ac போல் v.g., ஆடியற்று, வந்தற்று, id est ஆடினதுபோல், வந்ததுபோல், etc. Sic Tiruvalluven :

தியவை செய்தார் கெடுதனிழ நன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று.

Pro உறைந்ததுபோல் id est : *Perditio impiorum sequetur eos ut corpus umbra.* Tandem adverte pro gerundio negativo præter voces vulgares, etc. (vido supra.)

70° 2. Pro gerundio præsentis assignant unam tantummodo vocem செய vel செய்ய et est vox infinitivi, de quo supra. Hoc autem gerundium bene explicatur po

ablativum absolutum, uti diximus etiam in grammatica vulgari No. 120 : sic நான் கேட்கச்சொன்னான் ; நீ காணச் செய்தேன் : *me audiente dixit, te vidente feci, etc....* Sic Tiruvalluven, agens de hospitalitate, dicit :

மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து...

hic அணிச்சம், genus floris est admodum tenuis, quare dicit ipse *ex olfactu corrumpitur flos anicham, et ex obtorto vultu infuscatur paratum convivium*, docet enim hilari vultu excipiendo hospites, ubi மோப்ப et நோக்க, vocantur gerundium præsentis. Addit நன்னூல் hanc vocem posse inservire pro tempore futuro et tunc correspondet nostro participio in *rus* uti diximus in vulgari grammatica, No 123 : பின்பிதைக் காண்க வம்மின் ... *venite postea hoc visuri vel ad videndum hoc, etc....*

71° 3. Præter vocem infinitivi de qua nunc dixi, inservire pro gerundio futuri, hinc நன்னூல் assignat alias sex voces. Prima vox செயின், id est vox quam conditionalem dicimus என்றால், என்னில், எனில், எனின், செய்தால், செய்யில், செயில், செயின், etc..., de cujus formatione vide in grammatica vulgari No. 115. Addo hic, in hac dialecto frequentius usurpari vocem இல் vel இன், sic செய்யில், செய்யின், etc... Pro hac voce alio utuntur modo, scilicet vel voci cujuscumque personæ cujus libet temporis, vel voci verbalium in து addunt ஆல் vel ஏல் : sic செய்கின்றேனால், செய்கின்றேனேல், செய்தனையேல், செயருவனேல், செய்ருவமேல், செய்தினரேல், etc . Sic செய்கின்றதேல் செய்ததேல், செய்வதேல், et etiam ut supra diximus No. 67, ablato து fit செய்கின்றவால், செய்தவால், செய்வவால், vel செய்கின்றனவால், செய்தனவால், செய்வனவால் ; etc... Hæc autem vox conditionalis dicitur gerundium futuri, quia ex natura conditionis importat actionem quæ facta non sit, nec in præsentiarum fiat, unde ad futurum reducitur ;

importat enim quid foret de futuro si conditio purificaretur; sic dixit poeta quidam: தாம் வேண்டினல்குவர்காதலர் si ipsi necessarii forent, se ipsos tradent amantes.

Secunda vox pro hoc gerundio est செய்யிய; fit autem addendo voci imperativi terminationem இய, sic ex காண், காணிய, ex செய், செய்யிய, ex செல், செல்லிய, etc...; correspondet nostro participio in rus, sic: இப புதுமை காணியவம்மின், venite visuri vel ad videndum hoc portentum.

Tertia vox fit addendo 2^a voci insuper dictæ consonantem ர் sic காணியர், வாழியர், செய்யியர், etc., et significant idem ac 2^a vox; hi autem duo modi, non omnibus verbis conveniunt, ut clarius docebit usus.

Quarta vox est வான்.

Quinta vox est பான்; sunt autem voces ipsæ 3^æ personæ masculini futuri in singulari செய்வான், அணிவான், நடப்பான், படிப்பான். Quando vero usurpantur pro gerundio futuri inserviunt pro qualibet persona, numero et genere et explicantur per idem participium in rus sic உடைப்பான், வந்தேன், வந்தாய், வந்தான், வந்தாள், etc... Sic இதனைச் செய்யவானுன்னே விளித்தேன், vocavi te ad faciendum hoc. Hic modus non rarus est in hac dialecto et communis omni verbo.

Sexta tandem vox பாக்கு, addita voci imperativi pro gerundio futuri, sic உண்பாக்கு, காண்பாக்கு, தருபாக்கு etc... sic செல்வந் தருபாக்குச் சென்றான்: venit ad dandum vel daturus felicitatem. Hunc tamen modum vix usurpari vidi.

§ 6.—Appendix.

72° Ex his quæ Pavanandi in suo நன்னூல் 456 regulis fuse tradit, hæc pauca excorpsi, quæ sufficere conseo ad sternendam cupientibus viam ut plura ex hac dialecto intelligere et ea de quibus dubitaverint facile inquirere

possint. Quæ de Syntaxi in vulgaris linguæ grammatica dicta sunt, et huic communia esse video; ex his autem quæ huic dialecto particularia sunt, ubi de nomine et verbo, tradidi præcipua. Cætorum ipso Pavanandi explicans quid sit மரபு id est proprietas ac decus elocutionis hæc scripsit:

எப்பொருளெச்சொல்லினைவாறுயர்ந்தோர்
செப்பினர்ப்படிச் செப்புதன்மரபே.

quod qua voce, quo modo sapientes locuti sunt et nos loqui proprietas et decus locutionis est. Quare opere pretium erit hujus dialecti studiose quæ in antiquorum codicibus legerint serio animadvertere, et quæ viderint imitari; ut autem hic ex antiquorum exemplis appendicem addam, nonnulla afferam quæ a traditis regulis discrepant.

1. In dativo nominum desinentium in ம் per syncopen aufertur த் et pro நிலத்துக்கு v.g. dicunt நிலக்கு, sic in சிந்தாமணி pro கயத்துக்கு, legi கயக்கு dicit enim:

தன்கயக்குற்ற போதுந்தாழ்ச்சியினிந்தவீயும்
வண்கொழிக் கொய்த பூவும் etc....

2. Præter regulam suo loco dictam a voce அறம் inveni appellativum அறவோர் et adjectivum அறவிய; sic in சிந்தாமணி dicitur அறவியமனத்தாரா... etc.

3. Loco vocis ordinariæ futuri usurpatur aliquando கேன், pro செய்வேன், செய்கேன், pro அடைப்பேன், அடைக்கேன்; etc. Sic in சிந்தாமணி, என்னுரைக்கேனோ வென்செய்கேனோ; sic alter poeta dixit: இடிக்கடல் பெரிதென்கேனோ வென்றுயர் பெரிதென்கேனோ.

4. Diximus inservire pro imperativo vocem infinitivi quæ semper desinit per அ et inservire pro qualibet persona et numero; aliquando ea voce utuntur cum terminatione in உ; sic in சிந்தாமணி est எந்தை மார்களுமுகென்றான் pro எழுக et எழுமின்.

5. Pro செய்தால், நினைத்தால் diximus fieri posse செய்யின், நினைக்கின் et pro செய்தாலும் etc.....செய்யினும் நினைக்கினும் sed apud antiquos saepe a voce futuri est செய்யின், நினைப்பின்; sic in சிந்தாமணி est நினைப்பினும் பணிக்கு முள்ளம்.

6. Pro gerundio vel participio vocis negativæ vidimus saepe antiquos uti verbali in ல் addendo ஆ sic auctor libri சிலப்பதிகாரம் dicti scripsit யாவது நினையலா pro நினையா id est: nihil considerando; sic Tiruvalluven செயற்கரிய செய்கலாதார் pro செய்யாதார் et in சிந்தாமணி a verbo நவில்ல dicere, est நவிற்குதார் pro நவிலாதார்.

7. Pro ஆன் 3^{ae} personæ masculini in singulari invenies aliquando ஆன்; sic Camben in Ramayanam, capite அதிகாயன்வதை dixit:

கண்டானவிராமனெனுங்கனிமா
வுண்டாடியவென்களனுநருவப்
புண்டானுறுநெஞ்சு புழுக்கமுறத்
திண்டாடினன்வந்தசினத்திறலோன்.

Sic ibi post aliquas strophas: என்னுனவிராவணனுக்கினையா
என்னுகவிதென்றெருநாயகனும், etc..... ubi legendum est
கண்டான், என்னுன், pro கண்டான், என்னுன்; et hujusmodi
quam plura quæ cum usu universalis non sint, non suis
quæque locis, sed hic tradenda censui.

73° Plurimæ in hac dialecto particulae, seu interjectiones sunt. Ex his 1. aliqua significant, easquo suo quamlibet loco dabit lexicon; unam hic roferam est ந; hæc in நன்னூல் dicitur importare quamdam excellentiam; semper unitur nomini et duplicat sequentem consonantem quæcumque sit; et si sit vocalis interponitur duplex வ sic நக்குடம், நப்பொருள், நந்நங்கை, நவ்வழி, நவ்வயிர்தம் etc.....

2. Aliæ nihil significant, unde அசைச்சொல் seu உரையசை vocantur, et sub hoc titulo dabit lexicon, sic ஆல்,

diximus No. 71 sumi pro ஆனால், aliquando tamen nihil significat; sic: அவனாலோவெனில், வருமாலோவெனில், கேட்டியால், pro அவனோவெனில், வருமோவெனில், கேட்டி seu கேள் etc. . Sic ஓரும் (1^a longa) est vox nihil significans, quæ utuntur ad implendum versus; sic Tiruvalluven:

அஞ்சுவ தோரு மறனே யொருவனை
வஞ்சிப்ப தோரு மவா

id est: Virtutis timor et timoris amor," ubi ஓரும் bis repetitur et nunquam significat. Sic aliquando in medio versus, saepius in fine ad consonantiam addunt ஏ; அன்றே; அன்றே; மாதோ, மன்னோ... etc.... quæ omnia nihil significant, quæ tamen nunquam addi possunt in fine versus வென்பா dicti, sed tantum in medio.

PARS SECUNDA.

DE POESI TAMULICA.

74° Monachus quidam, ut sub initio retuli அமிர்த சா
கரன் dictus, praecepta tradidit non quidem de arte poetica
sed de versu tamulico, inscripsitque librum காரிகை; hæc
vox tria significat; est enim sive mulier, sive ornatus, sive
genus quoddam versus கலித்துறை dicti. Ipse autem mulieri
cuidam dirigit librum suum, eamque semper in suis
praeceptis alloquitur; præterea agit ibi de versu qui
orationis ornatus dici potest; tandem opus suum omne
perficit eo genere versuum qui கலித்துறை dicuntur; quare
hac triplici causa librum காரிகை nominavit, ipse autem, sub
initio, octo a se tractanda proponit: எழுத்தகைசீர்பந்த
மடிதொடைபாவினம், scilicet: 1. எழுத்து littera, 2. அசை
syllabæ consideratæ in ordine ad pedes, 3. சீர் pedes,
4. பந்தம் seu etiam தளை connexio pedum inter se, 5. அடி
versus ex quibus componitur strophe, 6. தொடை conso-
nantia versuum in qualibet strophe, 7. பா strophes ac de
multiplici earum genere, 8. இனம் subdivisio cujuscunque
generis. Ego vero, cum de litteris jam satis dictum sit,
agam 1° capite, de pedibus aliisque ad versus necessariis,
2° capite de quolibet versuum genere, 3° de eorum
subdivisione et tandem, 4° caput addam ubi pauca de
eorum poeseos arte tradam.

CAPUT I.

§ 1 -- அசை.

75° Hæc vox அசை motum importat; hic autem est
quidam respectus syllabarum in ordine ad pedes versuum.
Duplex அசை agnoscunt நேரசை, நிராயசை. Ex his
நேர் inter plura significat id quod unicum est et நிரை est
ordo plurium inter se. Hinc நேரசை una tantum constat
syllaba, quæ vel si longa sive sua natura sive ex concursu
consonantium, vel etiam si brevis numeratis tamen aliis
அசை quæ in aliqua dictione sunt, remaneat sola v. g. கண்
னாடி; in hac dictione கண் est நேரசை quia etiam si க sit
syllaba brevis natura, tamen consona bina sequuntur; னா
est நேரசை quia natura longa; டி autem est natura brevis
et consonantes post se non habet tamen cum remaneat
sola sumitur quoque pro நேரசை, நிராயசை constat semper
duabus syllabis quarum prima sit brevis et natura et metro;
secunda autem non consideratur sit ne brevis an longa; sic
வழி v. g. est நிராயசை ex duabus brevibus, மனம் est நிரை
யசை ex brevi et metro longa. விழா est நிராயசை ex brevi
et natura longa. Unde in hoc அசை prima tantum conside-
ratur, et si brevis sit habeatque post se in ea dictione
aliam syllabam eam semper ad se attrahit; sic si dicam
விளங்கி, in hac dictione விளங் est நிராயசை, at கி cum
sit syllaba sola sine socia, est நேரசை. At si dicerem
விளங்கினான், cum jam கி non remaneat sola, sed aliam
syllabam in eadem dictione unitam habeat, etiam கினான்
esset நிராயசை licet ultima sit longa. Hæc quæ de அசை
dicta sunt, cum præter morem nostrum sint, et in versibus
admodum scitu necessaria, diligenter advertenda sunt.

§ 2.—கீரி.

76° Pedes versuum கீர் vocant; et singulis non nomen proprium, ut nos, sed applicuere nomina arborum quæ cujuslibet pedis quantitatem exprimerent, quo simul et nomen haberes et exemplum. Sic v. g. pes constans ex duobus கேரகை vocatur தேமா nomen cujusdam arboris quod pariter constat ex duplici கேரகை, et sic de cæteris ut inferius constabit. 30 pedes numerant ipsi quos in quinque classes dividunt. Primo ordine sunt pedes qui constant ex uno tantum அகை, unde vocantur ஓரகைச்சீர். Duo autem sunt: primus ex கேரகை vocaturque நான், secundus ex கிரையகை et dicitur மலர், qui non inserviunt fere nisi in fine strophis வெண்பா dictæ, de qua suo loco. His addi potest in fine உ abbreviatum de quo hic dixi No. 5 குற்றியலுகரம் et tunc vocantur isti pedes, 1us காசு, 2us பிறப்பு; aliquando sed raro addi potest உ non abbreviatum முற்றுசுரம் dictum, et est quando unitur litteræ non asperæ, sed vel tenui vel mediæ. Sic Tiruvalluven in குறள் வெண்பா dixit:—

எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோ

டவ்வ துறைவ தறிவு

ubi in fine posuit அறிவு, scl. அறி, கிரையகை, et வு quod est முற்றுகரம் cum junctum sit litteræ வ quæ est ex mediis.

77° Secundo ordine sunt pedes ex duobus அகை et vocantur nomine communi இயற்சீர். Quatuor autem sunt: 1us ex கேர் கேர், தேமா; 2us et கிரை கேர், புளிமா; 3us ex கிரை கிரை, கருவிளம்; 4us ex கேர்கிரை, கூவிளம்.

78° Tertio ordine sunt pedes ex 3 அகை quorum ultimum sit கேரகை et communi vocabulo dicuntur வெண்சீர். Quatuor quoque sunt et fiunt addendo in fine supra dictis pedibus கேரகை quod per vocem காய் expriment: quare 1us ex கேர் கேர் கேர் dicitur தேமாங்காய்; 2us ex கிரை

கேர் கேர், புளிமாங்காய்; 3us ex கிரை கிரை கேர், கருவிளங்காய்; 4us ex கேர் கிரை கேர்: கூவிளங்காய்.

79° Quarto ordine sunt pedes ex tribus அகை et communi nomine வஞ்சிச்சீர் vocantur et fiunt addendo in fine கிரையகை quod per vocem கனி expriment; quare 1us ex கேர்கேர்கிரை dicitur தேமாங்கனி; 2us ex கிரைகேர்கிரை, புளிமாங்கனி; 3us ex கிரை கிரை கிரை, கருவிளங்கனி; 4us ex கேர் கிரை கிரை, கூவிளங்கனி.

80° Quinto ordine sunt pedes ex quatuor அகை quos communes vocant பொதுச்சீர்; sunt autem 16 et fiunt: 1. addendo pedibus secundi ordinis duo கேரகை quæ expriment per vocem தண்பூ sic தேமாந்தண்பூ, புளிமாந்தண்பூ etc....; 2. addendo கிரைகேர், நறும்பூ sic தேமாநறும்பூ etc....; 3. addendo கேர்கிரை, தண்ணிழல் sic தேமாந்தண்ணிழல் etc.; 4. addendo கிரைகிரை, நறுநிழல் sic தேமாநறுநிழல் etc. Sed isti 16 pedes vix aliquando usurpantur.

81° De pedibus hoc unum advertendum est. Apud Latinos futile ac insonum esset si in versu quolibet vox singulorum pedum expleret mensuram, unde quasi connexis annulis aureis torques, divisis secatisque vocibus mediantur versuum pedes. Tamulici autem versus consonantia exigit ut non modo qui modulando carmina cantat, sed et qui porcurrendo legit, per quosdam linguarum morulas pedes distinguat, atque idem sit legere carmina eaque metiri quod dicunt அலகிடல்; inde fit ut pluribus quidem vocibus constare possit pes Tamulicus, non tamen liceat dividere voces et partem uni partem alteri pedi tribuere, ut apud Latinos fit. Et hæc est ratio cur syllaba brevis quæ, numeratis uno aut altero அகை, remanet sola in fine vocabuli, non uniatur alteri ex syllabis sequentis vocabuli et fiat கிரையகை, sed, cum sola remaneat sumenda sit pro கேரகை, ut supra diximus. Attamen syllaba, quæ remanet sola potest considerari tanquam unita sequenti voci dummodo hæc non

secetur in partes sed integra cum antecodenti constituat unum pedem v g. தந்த பொருள்; hic தந்த est நேரசை et t cum sit syllaba finalis potest quidem sola sumi ut நேரசை, at unita quoque cum பொ ருள் நிரையசை et ருள் நேரசை; unde utraque vox constituit unum pedem கூவிளங்காய் dictum. Quod tamen raro fit in versu வெண்பா dicto. At si dicerem தந்த பொருப்பன், nunquam possem secare vocem பொருப்பன் et ex தந்த பொருப் fieri கூவிளங்காய் ac பன் remittere ad sequentem pedem: unde தந்த per se considerandum est ut தேமா et பொருப்பன் ut புளிமா. In quadam tamen specie versuum voces secantur ut suo loco dicam quod tamen admodum rarum est. Adverte terminationes casuum personarum et appellativorum considerari ut quid distinctum a voce primitivi, unde et secari posse metiendo pedes: v g. ஐ ன மலையை, ஏன் ன தந்தேன் et ஆன் ன மலையான், etc.....

§ 3.—தலை.

82° தலை sive பந்தம் dicunt connexionem qua inter se supra dicti pedes uniri debent in versu. பந்தம் enim, inter alia, *affinitatem* significat, et தலை *compedes*. Pro hac autem *connexione* considerant ultimum அசை precedentis pedis et primum sequentis; quare 1. Si pedes secundi ordinis இயற்சீர் dicti ita uniantur ut pedem per நேரசை desinentem sequatur pes incipiens quoque per நேரசை, vel e contra desinentem per நிரை sequatur pes qui per நிரை quoque incipiat, vocatur ஆசிரியத்தலை, quia ut infra dicimus propria versui ஆசிரியப்பா dicto; adeoque juxta hanc connexionem post தேமா vel புளிமா sequi debet vel தேமா vel கூவிளம்; sic post கருவிளம் vel கூவிளம் sequi debet vel புளிமா vel கருவிளம்.

83° Secunda connexio vocatur வெண்டலை propria enim est versui வெண்பா dicto. In hac conveniunt pedes 2° et 3° ordine dicti id est இயற்சீர் et வெண்சீர்; uniantur autem

hac regula: மாமுன்னிரையும் விளமுன்னேரும் காய்முன்னேரும். Hic tamen முன் licet significet ante sumendum est ac significet post, et ratio est quia dum pedibus suis prodit versus, quidquid praecedat post se relinquere et quidquid sequitur ante se habere dicendum esse asserunt Tamulenses; unde in versu vocem vel pedem qui sequitur esse dicendum ante eum qui praecessit ac propterea a tergo est. Unde ex his duabus vocibus அய்யாவருதி dicunt அய்யா esse a tergo et ante illam vocem esse வருதி, in hoc autem sensu sumenda est illa regula. Quare 1. மாமுன்னிரையும், scil., si pes desinat per மா, qui duo sunt தேமா, புளிமா necessario sequi debet pes incipiens per நிரை; scil., ex his quatuor unus புளிமா, புளிமாங்காய், கருவிளம், கருவிளங்காய். 2. விளமுன்னேரும், id est, si pes desinat per விளம், கருவிளம், கூவிளம் semper sequi debet pes incipiens per நேர் qui quatuor quoque sunt தேமா, தேமாங்காய், கூவிளம், கூவிளங்காய். 3. Tandem காய்முன்னேரும், si pes sit unus ex quatuor desinentibus per காய் semper quoque sequi debet pes incipiens per நேர் ut supra.

84° Tertia connexio கலித்தலை est propria versui கலிப்பா dicto et est omnino contraria connexioni modo dictae, adeo ut ubi in வெண்டலை sequi debemus நிரை, hic sequatur நேர், et e contra sequatur நிரை, ubi in ea sequi debet நேர்.

85° Quarta வஞ்சித்தலை est connexio propria versui வஞ்சிப்பா dicto. Hic admittit praeter proprios pedes வஞ்சிச் சீர் dictos, alios octo quoque 2° et 3° ordine relatos qui omnes, si ita connectantur ut diximus de ஆசிரியத்தலை; post நேர் sequatur நேர் et post நிரை sequatur நிரை, habetur வஞ்சித்தலை. Adverte, sicuti inferius quoque dicam, has connexionis regulas in solo வெண்பா rigore servari, adeo ut nulla licentia in tali versu வெண்டலை abrumpi ac solvi

unquam possit; cæteræ connexiones in aliis versibus nullo rigore observantur.

§ 4.—அடி.

86° Quod Tamulenses பா vel பாட்டு vocant revera non est simpliciter versus sed potius strophe vel saltem distichon; siquidem semper constat pluribus versibus, plerumque quatuor, aliquando duobus vel tribus, ut suo loco dicam. Versus autem singuli quibus strophe constat vocantur அடி. Distinguunt autem ipsi quinque species அடி quæ sumuntur a numero pedum. Quare 1. si quilibet versus seu அடி constet duobus duntaxat pedibus vocatur குறளடி, 2. si constet tribus pedibus, சந்தடி, 3. si quatuor, அளவடி, 4. si quinque, நெடிவடி, 5. tandem si excedat numerum quinque pedum, sive sint sex sive septem sive plures, vocatur semper கழிநெடிவடி.

87° Quilibet versus seu அடி consideratur per se et non in ordine ad strophem. Debet intra numerum suorum pedum habere unum qui incipiat per litteram, quæ ille அடி incipit, quæ consonantia idcirco vocatur மோனை, id est *initium*. Hic dividunt ipsi hæc மோனை in plures species quæ diversis vocant nominibus, scilicet loquendo de அளவடி ex 4 pedibus, qui communior et magis laudatus est; si supra dicta consonantia sit in secundo tantum pede vocatur இளை மோனை; si in tertio tantum பொழிப்பு மோனை; si in quarto tantum ஒருடி மோனை; si in secundo et quarto, கீழ்க்கதுவாய் மோனை; si in secundo et tertio tantum, கூழை மோனை; si in tertio et quarto, மேற்கதுவாய் மோனை; si in omnibus quatuor pedibus, முற்று மோனை, quæ omnia tamen parum interest scire. Hoc unum certo teneas hanc consonantiam somel saltem, in quolibet அடி inveniendam esse, et si ea sit in medio versus vel ubi naturali modo aliqua fiat in legendo morula, suavius cadet quam si alibi. Præterea

dixi hanc consonantiam petere ut in decursu versus sit pes incipiens per litteram quæ அடி incipit. Adverto tamen necessarium non esso ut sit eadem in individuo sed una ex his quæ inter se consonare dicuntur. Consonare autem censentur inter se அ, ஆ, ஈ, ஒள; sic இ, ஈ, எ, ஏ; sic உ, னா, ஓ, ஔ. Et hoc etiam quando istæ vocales veniunt unitæ consonantibus; sic consonant க, கா, கை, கௌ; கி, கீ, கெ, கே; etc... Inter consonantes autem த consonat cum ச, et கு cum க, et ம cum வ. Ideoque si அடி incipiat v.g. per த, consonantia esset si in decursu venit pes incipiens per த, vel தா, vel தை, vel தௌ, vel etiam per ச, சா, சை, சௌ, et e converso si incipiat per ச, etc. Adverte quod cum dixerim No. 5° vocibus incipientibus per ய posse addi இ, sequitur quod etiam si non addatur இ voci incipienti per ய, consonantes censentur ய, இ, ஈ, எ, ஏ.

§ 5.—தொடை.

88° தொடை dicitur de his quæ aliquo modo inter se ordine connectuntur; unde *catena* annulis contexta, *sertum* floribus compactum, *torques* margaritis annexus et hujusmodi, தொடை dici possunt. Hinc connexio seu consonantia unius versus seu அடி cum alio in eadem strophe vocantur quoque தொடை. Plures quidem consonantias assignant, quas versus Tamulici habere inter se possunt, sed communiter et quæ necessario servanda est dicitur எதகை. In hoc autem consistit ut singuli versus unius strophis inter se consonantem habeant primum pedem; consonare autem dicitur si servata quantitate 1^a syllabæ, secunda littera sit ejusdem generis et quantitatis; 1^a litteram repetere non approbant; 2^a vero si non modo ejusdem generis sed eadem in individuo syllaba repetatur, laudabile dicunt. Sic, si primus versus incipiat, v.g. per vocem கருவி jam non possum in eadem strophe alium incipere per க. Tandem cum க sit

syllaba brevis per brevem caeteri versus incipiendi sunt. Prætera cum 2^a syllaba sit ரு, laudabile erit semper repetere in r, syllaba ரு, sed non necessarium. Satis est si sit syllaba brevis ejusdem litteræ r, adeoque erit எதுகை vocis கருவி dicere இரவு, திரிபு, etc.... At si non solum 2^a syllaba in individuo, sed 1us pes ejusdemque versus, nulla facta mutatione præter quam primæ litteræ, repeteret per omnes versus ejusdem strophis, quo difficilior eo laudabilior erit. Sic ubi in primo versu venit கருவி, si in aliis veniat: குருவி, அருவி, உருவி, etc.... optimum erit. Exemplum strophis incipientis per brevem:

மணிபுரையுரும்பிவான்மீன்வடிவொடுமலர்ந்துவெண்முத்
தணிபுரைமணங்கொடேன்பெய்யழகலரன்றுவாடித்
துணிபுரைகீழ்வீழ்ந்தாயதூளினைக்கண்டுஞ்சன்மப்
பிணிபுரைபிணித்தநாமோபேர்கிலாவாழ்துமென்பாம்.

Exemplum alterius incipientis per longam:

அல்லின்மாரியனையநிறத்தவள்
சொல்லின்மாத் திரையிற்கட ஹார்ப்பதோர்
கல்லின்மாரியைக்கைவருத்தாளது
வில்லின்மாரியால்வீரன்விலக்கினான்.

89° 1. Dixi ad hanc consonantiam requiri ut secunda littera sit ejusdem generis et quantitatis. Dixi litteram et non syllabam quia in hac voce v.g. கற்பு, secunda syllaba est பு, qua servata, ut dicam தப்பு vel கட்பு, non propterea laudandum quia 2^a littera quæ est த mutata est, et magis laudandum esset si ad consonantiam vocis கற்பு ponerem பற்று et similia. Optimum si dicam அற்பு, பொற்பு, வெற்பு, etc...

2. Aliquando secunda littera est ய், et præterea sequitur alia consonans sine vocali, ut v. g. மெய்ப்பொருள். Tunc nullo modo consideratur ய் sed tantum ப்; unde optimum esset எதுகை addere in aliis versibus எப்பொருள்,

அப்பொருள், etc... Attamen si præter ய் non esset alia consonans tunc non laudatur எதுகை, nisi veniat ய் vel saltum ஐ; sic மெய்வகை, பொய்வகை, கைவகை, மைவகை, etc... laudandum quidem; non ita si dicas வாய்வகை, மாவகை, etc...

3. Non laudandum quoque, quod aliquos tamen fecisse videmus, si eodem modo non considerentur consonantes ர், ல், ழ் quæ forte veniant post primam syllabam பார்த்த, காத்த; sic பால்வேறு, ஆவேறு; sic வாழ்ந்து, மாந்த, etc... Unde non laudant quod dixit antiquus poeta quidam:

அந்தரத் துள்ளே யகங்கை புறங்கையாம்
அந்தரமே போலு மனைவாழ்க்கை—யந்தரத்து
வாழ்கின்றே மென்று மகிழ்ந்மின் வாணாரும்
போகின்ற பூனையே போன்ற.

Non laudant quia ad consonantem எதுகை posuit வாழ்கின்றேம் et relicto ழ் in alio versu போகின்ற.

4. Tandem in versu வெண்பா dicto tantum et raro quoque pro எதுகை non eandem litteram repetunt sed etiam ejusdem speciei, scil., si est ex asperis, asperam aliam, si ex mediis mediam alteram apponunt. Sic Tiruvalluven:

தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் கர்ணப் படும்.

ubi pro எதுகை posuit தக்கார், எச்சத்தால்; scilicet pro க, ச quod tamen laudandum non est.

90° Dixi præterea servandam quantitatem 1^a syllabæ; at licet ஐ et ஓ inter longas numerentur, cum vere diphthongi sint, 1^a correspondet அ brevi cum consonante ய், et 2^a அ brevi cum consonante ய். Unde si per eas litteras incipiat versus, in aliis non longam, sed brevem cum simili consonanti apponere debemus; sic எதுகை erit கைவகை, மெய்வகை, பொய்வகை, etc... sic ஓளவியம், நவ்வியம், etc...

91. Tandem dixi non repetendam in eadem strophe 1^{am} litteram in initio versuum, attamen cum plures voces sint, quæ plura significant, eleganter eandem omnino vocem repetunt in singulis versibus strophis, dummodo sumatur alia significatione; sic:

கண்ணு டிவருந் கழுதார்ந் திமிருந்
கண்ணு டிமயில் கள்கலா பமொடு
கண்ணு டியெழிற் கரையா டிரெடுந்
கண்ணு டிகழ்பூந் கயமா டுனளால்.

Hic quater venit quidem கண்ணுடி sed diversa significatione: 1° loco est, கள்நாடி; 2° loco, இடம் நாடி; 3° loco கண்ணுடி; 4° loco கண்ணுள் திகழ்.

Aliud exemplum:

நாக நெற்றியி னன்மணி யோடைபோ
னாக நெற்றியி னன்மணி யாறுபாய்
நாக நெற்றியி னன்மலர்க் காவப்பா
னாக நெற்றியி னன்மதி தோன்றிற்றே.

Hic semper venit quidem நாகம் sed diversa significatione: 1° loco est *elephas*; 2° loco *mons*; 3° *arbor quædam* புன்னை dicta; et 4° loco *cælum*.

92° Præter எதுகை de quo hactenus diximus aliam consonantiam habere possunt versus inter se in eadem strophe eamque vocant இயைபு. Est autem consonantia versuum similiter cadentium quam servant Europæi in versibus vernaculis; hanc tamen consonantiam vix in aliquo carmine invenies; despiciunt enim ut minus gravem. Alias præterea consonantias afferunt ipsi quæ cum raro usurpentur hic referre nolui; (ad quas vident librum காரிகை dictum; qui eas videre desiderat, consulat).

CAPUT II.

பா.

93° Bini, terni aut frequentius quaterni versus in unam strophem juncti Tamulice vocantur பா vel பாட்டு vel கவி, vel யாப்பு vel செய்யுள். Ex his கவி est nomen proprium, cætera sunt tropica, siquidem strophe ab ordine dicitur பா, a cantu பாட்டு, a lignamine யாப்பு, et tandem regulato per numeros cursu, dicitur செய்யுள். Dividunt autem hujusmodi பா in quinque genera quæ sunt வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா. De primo genere quod et frequentius et difficilior ac magis ab omnibus commendatum, fuse præcepta tradam; de cæteris breviter agam.

§ 1.—வெண்பா.

94° Huic generi versuum inserviunt இயற்சீர் et வெண்சீர், scilicet pedes 2^a ac 3^a ordine superius traditi. Præterea in fine hujus strophis semper venire debet unus ex pedibus primo ordine dictis et nunquam, ut sæpe in aliis versibus, potest addi in fine ஏ. Servandæ autem sunt diligenter regulæ connexionis வெண்டளை dictæ, No 83. Ut autem dicam quot அடி seu versus requirantur ad efficiendum unum வெண்பா, et singuli அடி quot pedibus constare debeant, advertendum sex esse species, scilicet: 1° குறள் வெண்பா, 2° சிந்தியல் வெண்பா, 3° கேரிகை வெண்பா, 4° சவலை வெண்பா, 5° இன்னிகை வெண்பா, 6° பஃரெடை வெண்பா, de quibus distincte loquar.

95° Quare 1. குறள் வெண்பா est veluti distichon; constat enim duobus versibus quorum primus habet quatuor pedes, tres vero secundus, e.g.,

கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்;—

ubi ordine pedes sunt கூவிளங்காய், கூவிளம், தேமா, கருவிளங்
காய்; கூவிளங்காய், தேமா, மலர்.

In hac autem specie வெண்பா aliquando neque எதுகை,
neque மோனை consonantiam invenies; sic :

நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு

hic nec மோனை nec எதுகை invenitur.

Præterea, sed raro in primo versu tres duntaxat
invenies pedes et quatuor in secundo ;

sic மனத்துக்கண் மாசில னாதல்
அனைத்தற னாகுல நீர பிற.

vel மனத்தானு மாந்தர்க் குணர்ச்சி
யினத்தானு மின்னா னெனப்படுஞ் சொல்.

96° 2. Relicto சிந்தியல் வெண்பா de quo ultimo agam, hic
dicam de நேரிசை வெண்பா, et est species வெண்பா magis
usitata, adeo ut anthonomastice simpliciter dicatur வெண்பா.
Constat duobus குறள் வெண்பா quibus interponunt unicum
pedem, quem propterea vocant தனிச்சொல், qui debet unire
sub uno எதுகை cum duobus primis versibus. Deinde alii
duo veniunt vel sub eodem vel sub alio எதுகை, quod et
frequentius est. Si autem தனிச்சொல் sit pes ex uno tan-
tum genere அசை, v. g. நேர்நேர், தேமா vel நேர்நேர்நேர்,
தேமாங்காய், vel நிரைநிரை, கருவிளம், tunc vocatur ஓராசுடை
நேரிசை வெண்பா. Si vero ille தனிச்சொல் sit pes constans
ex utraque specie அசை, ut sunt cæteri quinque pedes,
dicitur ஈராசுடை நேரிசை வெண்பா. Quare:—

வெய்ய குறற்றேன்றி வெஞ்சினமே றுட்கொளினும்
பெய்யு மழைமுகிலைப் பேணுவரால்—வையத்
திருள்பொழியுந் குற்றம் பலவெனினும் யார்க்கும்
பொருள்பொழிவார் மேற்றே புகழ்.

Hic cum வையத் sit தனிச்சொல் ex duobus நேர், தேமா,
vocatur ஓராசுடை நேரிசை வெண்பா.

எஞ்சினு ரில்லை யெனக்கெதிரா யின்னுபுர்கொண்
டஞ்சினு ரஞ்சாது போயகல்க—வெஞ்சமத் துப்
பேரா தவராகத் தன்றிப் பிறர்முதுகிற
சாராவென் கையிற் சரம்.

Hic வெஞ்சமத்து est கூவிளங்காய், unde hoc வெண்பா dicitur
ஈராசுடை நேரிசை வெண்பா.

97° 3. சவலை வெண்பா constat quatuor versibus sine
தனிச்சொல் quorum primus constat 4 pedibus, secundus
tribus pedibus, tertius quatuor, et quartus tribus, omnes sub
uno எதுகை. Exemplum unicum habemus in libro qui
inscribitur மூதனா வெண்பா :

அட்டாலும் பால் சுவையிற் குன்றா தளவல்ல
நட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லக்
கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்க ளேசந்ரு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்.

98° 4. இன்னிசை வெண்பா constat plerumque tribus
versibus quatuor pedum et quarto trium qui omnes sint
sub uno எதுகை, vel bini et bini sub diverso.

இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னுது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
யொருவுமின் நீயவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரறம்.

* மழையின் நி மாநிலத்தார்க் கில்லை மழையுந்
தவமில்லா ரில்வழி யில்லைத் தவமும்
அரசில்லா ரில்வழி யில்லை யரசனும்
இல்வாழ்வா னில்வழி யில்.

Præterea hæc species வெண்பா, juxta speciem secundo
loco dictam, habere potest primum versum quatuor pedum,
secundum trium. deinde தனிச்சொல், omnia sub uno எதுகை ;
postea, tertium versum quatuor pedum et quartum trium,
qui tamen inter se consonantiam எதுகை non habeant : sic,

* This stanza is clearly meant to exemplify a rule omitted in the text.

பேரொளி வேண்டிற் பொருள்பொழிக பின்னனக்கே
சேரப் பொருள்வேண்டிற் நீதொழிக—பாருளிமேன்
மன்னின்பம் வேண்டினறம் வாய்க்க துயரின்மை
வேண்டி வொருளி விடல்.

Tandem constare quoque potest primo versu quatuor
pedum, secundo trium, tertio quatuor, post hunc தனிச்சொல்
et tandem quarto versu trium pedum; omnia sub duplici
எனுகை. Exemplum :

நீலஞ் சினோத்தன்ன நீர்மை தையநிலைத்தே

ஞாலந் தரினென்னும் நட்பில்லார்

பூமணமும் பூண்மணியும் பொன்று மணியொளியு—மா
நாமடைந்த சீர்க்கெல்லா நட்பு. [மன்றே

Ex his tamen quatuor modis இன்னிசை வெண்பா, primum
aliquando invenies, cæteros vix unquam.

99° 5. பஃரொடை வெண்பா excedit numerum quatuor
versuum sive அடி, habens quinque vel sex vel plures quorum
ultimus semper sit trium pedum; cæteri quatuor pedes
habeant sub uno, duobus, vel pluribus எனுகை; vix tamen
hujusmodi வெண்பா exemplum invenies.

100° 6. சந்தியல் வெண்பா constat tribus versibus : vel
ad instar நேரிசை வெண்பா primo versu habet quatuor
pedes, secundo tres, dein de தனிச்சொல் sub uno எனுகை, ac
tandem sub alio est tertius versus trium pedum, diciturquo
நேரிசைச்சந்தியல் வெண்பா; sive ad instar இன்னிசை வெண்
பா habet duos அடி quatuor pedum, tertium trium sive
தனிச்சொல் sub uno vel duplici எனுகை, vel etiam in singu-
lis versibus habet ஒருஉத்தொடை de quo supra, et vocatur
இன்னிசைச்சந்தியல் வெண்பா.

Hæc species quoque vix usurpatur, unde unum duntaxat
afferam exemplum :

ஆனிமயவே ருயினு மந்நிறத்த வாபயந்த

பானிமயவே தல்லப் பலகுலத்தோர்—நானிலையின்

வேறெனினுஞ் செய்யறனோ வேறு.

Est Nēricaisச்சந்தியல் வெண்பா.

101° Et hæc de வெண்பா, quod genus versuum adeo
difficile videtur indigenis ut poetarum tigridem dicant, et
hoc tempore admodum pauci sint qui ejus regulas scientes
vel unum வெண்பா metiri, needum conficere valeant.
Nobis autem vix unius horæ studium requireret.

Advertendum quidem est, non solum in hoc genere
versuum supradictas metri regulas omnes rigorose obser-
vandas esso; hujusmodi versus phrasim quoque elegantio-
rem ac magis laconicam requirere; conceptum pariter epi-
grammatum acutum, eaque arte involutum ut intelligens
singula verba adhuc inveniat quid scrutetur. Afferam
non quidem optimum, sed quod primo scribenti occurrit;
est autem குறள் வெண்பா poetæ திருவள்ளுவன் :

உருவுகண் டெள்ளமை வேண்டு முருட்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னு ருடைத்தி;

quod ad litteram sic verti potest:

ne spernas hominem visu; sunt quippe
quadrigæ quos axis clavo direris esse pares.

scilicet, sunt aliqui aspectu despectabiles quidem, tamen
rei publicæ admodum utiles et necessarii, non secus ac axis
clavis, rudi sano opere confectus maxime utilis est ac
necessarius quadrigæ. Si autem hujusmodi acuminis
careat வெண்பா, debet saltem esse ad modum contentare :
v. g. :

அறத்தினாஉந் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னாஉந்நிலைக் கேடு;

scil., nec majus virtute lucrum, nec ea amissa, majus dam-
num.

§ 2.—ஆசிரியப்பா.

102° Genus versuum quod et அகவல் vocant ut proprios
admittit pedes இயற்சீர் dictos, quos secundo ordine retuli
superius, தேமா, etc.; connexionem autem ஆசிரியத்தனை

dictam, de qua No. 82 ; attamen potest admittere pedes tertio ordine dictos வெண்டிர் et aliquando ex வஞ்சிச்சிர், duos தேமாங்கனி, புனிமாங்கனி. Connexionem quoque pedum præter præviam potest admittere வெண்டிர் et வஞ்சித்தனை. Numerum quoque versuum seu அடி qualibet strophe determinatum non habet, sicuti nec fixum est quot pedes singulis versibus necessarii sint. Attamen 1° si cæteri அடி quatuor pedibus constant et penultimus tantummodo sit trium, vocatur நேரிசையாசிரியப்பா ; 2° si primus et ultimus அடி constet quatuor pedibus et versus qui sunt intermedio strophis sint bini et bini duorum et trium pedum, dicitur இளைஞறளாசிரியப்பா ; 3° si versus omnes ejusdem strophis uniformiter constant quatuor pedibus, vocatur நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா ; 4° tandem si versus omnes non modo pedibus uniformes, sed etiam quæ in iis dicuntur ita sint digesta ut quilibet versus strophis ad libitum loco et ordine mutari possit et adhuc metro et sensu optime constant, dicitur : அடிமறிமண்டிலவாசிரியப்பா. De hoc ultimo exemplum afferam :

சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
வார லெனிலே யானஞ் சுவலே
சார னாட நீவர லாதே.

Tandem advertit auctor in suo காரிகை, huic versuum generi optime cadere et in fine strophis.

§ 3.—கலிப்பா.

103° Hoc genus versuum ex இயற்சிர் duo சுருவிளம், கூவிளம், ex வெண்டிர் omnes, sed præcipue qui incipiunt per நிரை, tandem ex வஞ்சிச்சிர், admittit தேமாங்கனி et புனி மாங்கனி. Prætereaque, ad connexionem horum pedum præter suam propriam கலித்தனை dictam, admittit ஆசிரியத்தனை et வெண்டிர். Constat autem quatuor versibus quorum singuli quatuor numerant pedes. Exemplum :

செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சைவாழி
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போ
யெல்லைதிர் வியன்கொண்மு விடைறுழையு மதியம்போன்
மல்லலோங் கெழில்யாண மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே

In libro காரிகை dicto plures diversique assignantur modi hoc genus versuum conficiendi, qui cum vix jam in usu sint. referendos non censeo ; si placet in eo libro legi possunt.

§ 4.—வஞ்சிப்பா.

104° Hoc genus versuum præter proprios pedes வஞ்சிச்சிர் dictos qui desinunt per கனி, admittit quoque omnes alios, et præter proprium modum வஞ்சித்தனை dictum, admittit connexiones quoque proprias aliis supradictis versuum generibus. In hac autem specie strophis trium versuum numerus minuti non potest, sed licet excedere hunc numerum ad libitum ; versus vero singuli vel sunt குறளடி ex duobus pedibus vel சிந்தடி ex tribus. Quod tamen genus versuum cum vix jam nomine cognoscatur, hæc dixisse sufficiat.

§ 5.—மருட்பா.

105° A voce மருள் quæ confusionem significat, vocatur மருட்பா : confunduntur enim ac commiscuntur in hoc genere versuum வெண்பா et ஆசிரியப்பா ; si quidem incipit per வெண்பா et hoc modo duos versus seu அடி habet, subinde prosequitur ac desinit per ஆசிரியப்பா, in qua specie definitus non est versuum numerus ; hoc genus carminum nec subdivisiones habet ut cætera, de quibus infra, nec fero unquam usurpatur.

CAPUT III.

இனம்.

106° Vox இனம் consanguinitatem significat: unde haec sumpta fuit ad exprimendas species versuum quae supradictorum subdivisiones sunt ac propterea cum illis consanguinitatem habere dicuntur. Subdivisiones autem sunt tres: தாழிசை, துறை, விருத்தம் quae, si applicentur supradictis versuum generibus, dicuntur:

வெண்டாழிசை, வெண்டுறை, வெளிவிருத்தம்
ஆசிரியத்தாழிசை, ஆசிரியத்துறை, ஆசிரியவிருத்தம்
கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம்
வஞ்சித்தாழிசை, வஞ்சித்துறை, வஞ்சிவிருத்தம்.

Pauca quoque hoc capite agenda sunt.

§ 1.-- தாழிசை.

107° Plerumque strophes omnes quae ternae அடி si similiter condant, vocantur தாழிசை. Si 1. quaelibet strophe tribus versibus pedum numero quolibet constet et quolibet eodem fine desinat, dicitur ஆசிரியத்தாழிசை. Exemplum:

1. கன்று குணிலாக் கனியுருத்த மாமாய்
னின் றும் மாணுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் திங்குழல் கேளா மோதோழி
2. பாம்பு கயிருக் கடல்கடைந்த மாமாய்
னீங்கு நம்மாணுள் வருமே லவன்வாயிற்
லாம்பலந் திங்குழல் கேளா மோதோழி
3. கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாமாய்
னெல்லிநம் மாணுள் வருமே லவன்வாயிற்
முல்லையந் திங்குழல் கேளா மோதோழி.

108° 2. Si quaelibet strophe duobus versibus constet, quorum secundus primum pedum numero excedat et ternae similiter cadentes incedant, vocatur கலித்தாழிசை; sic:

1. கொய்தினைக் காத்துங் குளவி யடுக்கத்தெம்
பொய்தற் சிறுகுழல் வாரனீ யையநலம்வேண்டின்
2. ஆய்தினைக் காத்து மருவி யடுக்கத்தெம்
மாய்தற் சிறுகுழல் வாரனீ யையநலம்வேண்டின்
3. மென்றினைக் காத்து மிருபூங் கமழ்சோலை
குன்றிற் சிறுகுழல் வாரனீ யையநலம்வேண்டின்.

109° 3. Si quaelibet strophe quatuor versibus constet, quorum singuli duos tantum pedes numerant, et ternae similiter desinentes una face procedant, erit வஞ்சித்தாழிசை. Sic:

1. மடப்பிடியை மதவேழந்
தடக்கையால் வெயின்மறைக்கும்
இடைச்சுர மிறந்தார்க்கே
நடக்குமென் மன்னேகான்.
2. பேடையை யிரும்போத்துத்
தோகையால் வெயின்மறைக்குங்
காடக மிறந்தார்க்கே
நெடுமென் மன்னேகான்
3. இரும்பிடியை யிகல்வேழம்
பெருங்கையால் வெயின்மறைக்கும்
அருஞ்சுர மிறந்தார்க்கே
விரும்புமென் மன்னேகான்.

110° 4. Species quae venit a வெண்பா, et வெண்டாழிசை vel வெள்ளொத்தாழிசை dicitur, est una tantum strophe. More சிந்தியல் வெண்பா, constat duobus versibus quatuor pedum et tertio trium et desinens ut வெண்பா, sed connexionem pedum வெண்டனை dictum non sequitur. Exemplum:

நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவு செய்யார்
அன்பு வேண்டி பவர்.

Praeter hos modos alios pro qualibet specie videre est in libro காரிகை dicto, quæ omnia cum raro usurpantur, nolui inutili pondere molem ingerere. Aliqui hoc tempore தாழிசை nomine ac tono decantant quedam carmina quæ revera sunt கழிசெடிசெடிவிருத்தம், de quo infra.

§ 2.—துறை.

111° In hac specie versuum, கலித்துறை duntaxat et usu et laude apprimè commendatur; quare de hoc tantum modo hic agam. Constat autem hæc species strophis quatuor versibus sub uno எதுகை, et semper in fine habet additum எ; quilibet vero versus procedit quinque pedibus; primi quatuor debent esse ex his sex தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம், தேமாங்காய், புளிமாங்காய் et non aliis; et in hoc quinto pede semper venire debet consonantia quam மோனை diximus, nec ad elegantiam satis est, etiam si alibi veniat. Connexio autem pedum inter se debet esse வெண்டனை et non alia, quæ tamen hic non consideratur, a fine unius அடி ad initium alterius, sicuti rigorose in வெண்பா. Unde etiam si hic semper அடி omnes desinant per காய், non propterea incipiendum necessario per நேசை, sed illa connexio requiritur tantum respective singulos versus seu அடி considerando quemlibet per se, et præcisive ab alio; præterea numerant quoque syllabas hujus generis versuum, et si incipiat per syllabam naturæ vel metro longam, cuilibet அடி sexdecim tribuant syllabas et நேசைக்கலித்துறை vocant; si vero incipiat per brevem, cuilibet அடி septem decim syllabas assignant, et நிரையசைக்கலித்துறை dicitur. Unde vulgo dicitur நேர்பதினாறு, நிரைபதினேழு. Attamen si constat supradictis pedibus tantum et servetur வெண்டனை, hic numerus syllabarum necessario invenietur; quare வெண்பா et கலித்துறை sunt duo genera versuum, quæ cum præscriptas regularum limites transire ac sine lege vagari

non liceat, difficilia quidem sunt, sed magis quoque ab omnibus commendata. Ad exemplum autem நிரையசைக் கலித்துறை septemdecim syllabarum afferam, in quo nunc dictas regulas in unum collegi:

இடையேநேர் வெண்டி ரியத்தீர் வருமுத லீரிருதீர்
கடையே யிடையிரை வெண்டிராய் வெண்டனைக் காத்தடிநான்
குடையே கடையாய்க் கடைமோனை நான்கடி யோரெதுகை
நடையே கலித்துறை யாமெனக் கற்றோர் நவின்னரே.

Alia species கலித்துறை in libro காரிகை dicto: scilicet una strophe constat quatuor versibus qui sub uno எதுகை inter se similes sint செடிசெடி, id est, singuli constant quinque pedibus; dicitur கலித்துறை; Exemplum:

ஒன்னு ரஞ்சம் வண்கிலை யஞ்சா வுரிநன்னூற்
சொன்னார் சொல்லும் பாவுரை யஞ்சாச் சுடர்மொய்ப்ப
மின்னார் மன்னர் கோலொளி யஞ்சா விரியாப்பூ
வன்னார் சேடஞ் சாவிலி வென்னு வறியார் யார்

Attamen hic modus strophis jam sumitur pro விருத்தம்; ad differentiam autem hic காப்பியக்கலித்துறை dicitur. Illa de qua primo loco diximus, vocatur கட்டளைக்கலித்துறை, vel simpliciter கலித்துறை.

§ 3.—விருத்தம்.

112° Hoc genus versuum est omnium usitatis-
simum: Poemata quippe omnia hoc genere carminum conscripta sunt. Sunt விருத்தம் diversæ species, quæ omnes, sub uno எதுகை, quatuor versibus seu அடி constant. Si autem versus singuli tres pedes numerant, vocatur வஞ்சிவிருத்தம்; si quatuor, கலிவிருத்தம்; si quatuor, et in fine cujuscumque அடி veniat தனிச்சொல், dicitur வெளிவிருத்தம்; si numeret pedes supra quinque, scilicet sex, septem vel plures, vocatur ஆசிரியவிருத்தம், quæ nomina tamen jam non usurpantur, et simpliciter, nullo facto

discrimine, விருத்தம் vocant; et ad summum juxta diversas species அடி, de quibus No. 86 dictum est. Si singuli strophis versus, sint duorum pedum, dicitur குறளடிவிருத்தம், si trium, சிந்தடிவிருத்தம், si quatuor, அளவடிவிருத்தம்; si quinque, நெடிவடிவிருத்தம்; si numerum quinque pedum excedant, கழிநெடிவடிவிருத்தம்.

113° Hoc genus versuum admittit pedes cujuscumque generis, rarissime tamen quos hic No. 80 quinto ordine enumeravi பொதுச்சீர் dictos. Quare in hac specie carminum veniunt இயற்சீர், வெண்சீர் et வஞ்சிச்சீர். Ex his tamen plerumque qui desinunt per விளங்கனி, quod pedum genus connexionem தளை dictam nullam certam admittat. Hoc unum animadvertunt: strophes semper constare quatuor versibus, qui inter se æquales esse debent non solum numero sed et metro: hujusmodi autem æqualitas metri, in quo consistit nec in ullo auctore invenire potui, et quotquot expertos consului, omnes se nescire dixerunt, ipsos autem, cum carmina non legant unquam, sed simplici decantent tono, aure magistra, hanc metro æqualitatem percipere, quod tamen exteris difficile, et nobili poseos scientiæ nimis mechanicum visum est mihi. Interim animadvertendum nullas connexionis regulas, in விருத்தம் constanter observari; v.g. post pedem desinentem per நேர் promiscue sequi vel நேர் vel நிரை et eodem modo post நிரை. Sic in eadem strophe, ubi in uno versu நேரரசு fuerat, ubi in alio versu erat நிரையரசு et e contra, et adhuc æquali tono consonabat versus; et si ego quoque ad libitum, servato tantum numero, uniebam diversos pedes, claudicabat versus, nec æquali tono ad numeros veniebat. Præterea adverti, strophes quæ numero pedum erant omnino æquales, tono esse ac dici diversas, ac in eorum libris dicitur adnotari வேறு id est *diversum*. Tonus enim vocatur சந்தம் vel வண்ணம், vel simpliciter

வேறு, et hujusmodi tono adeo multiplices esse விருத்தம் species, ut poeta Camben in suo இராமாயணம் octoginta septem species விருத்தம் tono diversas habeat, licet fero omnes strophes constent versibus quatuor vel quinque vel sex pedum. Tandem post multa, quæ legi, non sine labore ac studio, Deo dante, legem inveni ex quâ hujusmodi toni diversitas oriatur. Est autem hæc:

114° Diversitas toni in விருத்தம் dicta, non præcise ex numero pedum tantum oritur, nec ex eorum connexionem seu தளை, sed ex diversitate pedum; pro quo hic aliter quam supra Capite 1°, distinguendi pedes in plures classes; relictis autem sexdecim qui பொதுச்சீர் vocantur, cum raro insurpentur cæteri, hoc modo discriminari debent:

- 1^a classis est pedum qui desinunt per மா, தேமா, புளிமா.
- 2^a eorum qui desinunt per விளம், கூவிளம், கருவிளம்.
- 3^a desinentium per காய், தேமாங்காய், etc.—quatuor வெண்சீர்.
- 4^a desinentium per மாங்கனி, தேமாங்கனி, புளிமாங்கனி.
- 5^a desinentium per விளங்கனி, கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி:

Ex diversa connexionem harum quinque specierum, oritur diversitas toni; unde cum hæc quinque pedum species, diverso ordine connecti possint, non tot quia plures orrentur toni diversi, id est சந்தம், pro quolibet genere விருத்தம், v.g., அளவடி விருத்தம் cujus singuli versus quatuor constant pedibus; duæ tantum pedum species v.g. மா et விளம் quatuor decies diverso ordine inter se connecti, ac quatuordecim diversos tonos seu சந்தம் efformare possunt, licet aliqui non tam bene auribus caderent. At in நெடிவடிவிருத்தம், ex quinque pedibus, pro quolibet versu, illæ duæ pedum species, possunt

connecti triginta diversis modis, et sic de caeteris. Ex hac autem regula adeo facile est novos சந்தம் seu toni modos invenire, ut cum ipsi hanc regulam ignorent, poetam Camben extollant, qui in suo இராமாயணம், ubi duodecim mille et sexdecim numerantur strophes, octoginta septem diversos cecinerit tonos, ego in poemate தேம்பாவணி dicto, ubi tria millia sexcentæ quindecim tantum modo sunt strophes, nullo labore nonaginta diversos tonos posuerim; quin etiam quot strophes, tot diversi toni non difficile apponi potuissent, quod tamen laudandum non esset; solent enim sub uno tono seu சந்தம், decem, decem et quinque, ac plures strophes simul canere.

115° His ita explicatis, 1^a regula sit: Expleto primo versu strophis, in aliis tribus servanda omnino est et species pedum et eorum ordo; ita ut quo loco in primo versu venit v.g. மா, in alio nec விளம், nec காய், nec கனி ibi fas sit collocare, sed tantum மா, et sic de aliis: quæ regula nullam unquam patitur exceptionem.

116° 2^a regula: pedes qui in eadem classe sunt plerumque possunt promiscue mutari absque læsione toni, ita ut ubi v.g. erat in uno versu தேமா, possim in alio ejusdem toni vel etiam strophis ponere புளிமா. Sic ubi erat கருவிளம், ponere கூவிளம், etc.: quæ regula, constans in quatuor pedibus 3^æ classis வெண்சீர் dictis qui desinunt per காய், in aliis aliquando exceptionem patitur, ut infra dicam. Interim utramque regulam exemplo confirmabo:

சிறைபதி தேரினன் நீப்பெய் வில்லினன்
பிறைபதி முடியினன் பெயர்செய் வாசையன்
எறைபதி தொடையினன் எணிபன் மன்னவர்
இறைபதி தாளினன் னொந்தன் நெஞ்சினன்.

In hoc விருத்தம் sunt in quolibet versu quatuor pedes hoc ordine விளம், விளம், மா, விளம்; qui ordo pedum serva-

tur rigore in quolibet versu. At, relicto primo pede, qui ratione எதுகை mutari non potest, 2us pes in primo et quarto versu est கூவிளம், in secundo et tertio est கருவிளம்; sic tertius pes in primo et quarto versu est தேமா; in secundo et tertio est புளிமா, qua diversitate, cum servata sit eadem pedum species cum eodem ordine, non variat tonus.

Exemplum, ubi pedes sint காய்:

வேனேர் நிறுவி வேசரிநேர் விரிந்து திளைத்த மயிர்ச்செவியா
ஹானே ரொழுதிப் பிணக்குப்பை யுதட்டு நாதம் பேழ்வாயான்
கானேர் நெருங்கித் தெங்கிலேநேர் கழுநீள சிவந்த தாடியினன்
ஹானே ரிலமா சொருங்களைத்தந் தாங்குந் குரக்கு முகவடிவான்

In hoc விருத்தம் sex pedum, qui sunt மா, மா, காய், மா, மா, காய், 2us pes ubique est புளிமா, 3us in primo ac tertio versu est கூவிளங்காய், in secundo புளிமாங்காய், in quarto கருவிளங்காய், 4us pes in quarto versu est தேமா, in caeteris புளிமா, 5us pes in secundo versu தேமா, in caeteris புளிமா; tandem 6us pes in primo et quarto versu est கருவிளங்காய், in secundo versu தேமாங்காய், in tertio கூவிளங்காய்; ubi promiscue venerunt quatuor pedes, qui desinunt per காய் et tamen tono constat strophe juxta regulas supra dictas.

117° Advertendum 1° in hoc genere carminum pedum mensuram sumi lato modo ita ut syllaba, dum modo natura brevis sit, licet sequantur bina consona, aliquando ac si illa non sequerentur, juncta alteri syllabæ, fieri possit unum நிரையகச. Sic si v.g. in விருத்தம் primo loco nuper allato, pro சிறைபதி poneret சிறைகொண்ட vel சிறையுற்ற, adhuc eodem tono constaret versus. Nec hinc sequi, nos loco விளம் posse ponere காய், et ubi erat சிறைபதி, கருவிளம் tono consonare சிறையுற்ற புளிமாங்காய், non ita sane சிறையார்ந்த, quia சிறையார்ந்த, v. g. est புளிமாங்காய்; si loco dicendi சிறைபதி diceres சிறையார்ந்த, tonus non constaret: et ratio est quia potest quidem aliquando non considerari consonans,

ut diximus, ut syllaba natura longa nunquam ut brevis considerari potest.

118° 2. Dixi in secunda regula posso plerumque mutari pedes servata eadem specie. Hæc quippo regula aliquam patitur exceptionem, pro quo sciendum esse versus, quos *harmonicos* vocant, in quibus non pedum species sed harmoniam குழிப்பு dictam considerant. Exemplum sit:

அணியுடன் பரியுடன் தகரி கரியுடன் தொடி யணியுதேர்
மணியுடன் தலு தலுவுடன் தகணை கணையுடன் தகறை மலிதரப்
பணியுடன் தவம ரமுருடன் தவுட லுடலுடன் தவயிர் பிரிதரப்
பணியுடன் தருய வுயருடன் துபடை படவுடன் தமுகை யரசனல்.

In hoc versu non pedes sed harmoniam seu குழிப்பு considerant; hujus autem குழிப்பு est:

தன தனந்த தன தன தனந்த தன தன தனந்த தன தன தன

in quo adeo litteræ considerantur, ut si ubi est consonans lenis, poneret vel mediam vel asperam vel syllabam longam natura sua, constaret quidem metrum at non harmonia. Ut patet, hujusmodi குழிப்பு potest quilibet ad libitum efformare, quotquot sibi bene cadere videbuntur. Hujusmodi harmonicis vocibus abundat ad nauseam quoque poema பாரதம் dictum, ubi cum illius auctor operam omnem in eligendis ad harmoniam vocibus insumpsisset, delectum sententiarum ac conceptum neglexisse videtur; at sano, qui hujusmodi harmoniam sepe sequi voluerit vocibus inservire cogetur. Satis proinde est ad quandam elegantiae speciem ubi argumentum harmoniam quaerere videtur, aliquando hujusmodi versibus harmonicis uti quidem, sed raro. Sic vidimus fecisse Camben in suo இராமாயணம். At in சிந்தாமணி vix semel aut iterum hoc genus versuum reperitur.

119° 3. Præterea habent alios versus விருத்தம் qui *semiharmonici* vocantur: in iis enim satis est ut ubi semel

venit syllaba longa semper veniat longa vel natura sua vel metro, sive sequantur consona aspera vel lenia, sive media, parum refert; quin imo in primo pede indiscriminatum venire potest vel நேரசை vel நிரையசை. Exemplum.

காரடைந்துளி வாவியைக் காத்தபுள்
நீரகன் றுளி நிற்பது காண்பரோ
சேரடைந்துளி மானிடர் செய்யறஞ்
சூரடைந்துளி தோமொடு மாற்றுவார்.

Hic, ordinem quoad breves ad longas tantummodo, variata quoque litterarum specie, observatum consideranti patebit, ut ejusmodi toni esset versus etiam si inciperet per brevem v. g., முகிலடைந்துளி, etc. Hæc autem versuum species ea est in qua, ut diximus No. 81, ad mensuram pedum voces secari possunt, uti factum est in dato exemplo.

120° 4. Aliud விருத்தம் genus est in quo minorem adhuc quaerunt harmoniam, eam enim exigunt in aliquo tantum pede, v. g., in விருத்தம் supra relato, incipiente சிறைப்படி, etc.; in tertio pede cujuscumque versus est மா, et potest venire, ut ibi diximus, vel புனிமா vel தேமா; attamen ultima potest quidem esse longa metro ex duplici consonanti, ut in eo versu potest, et non natura longa, quæ si ibi veniret, statim harmonia deficeret. Sic pro quarto pede ita est கூவிளம் ut nunquam in illa harmonia seu tono possit venire கருவிளம், sicuti venire potest in aliis pedibus, ut ibi vidimus. Sic விருத்தம் de quo hic numero 88° :

மணிபுரை யரும்பி வான்மீன் வடிவொடு மலர்ந்து வெண்முத்
தணிபுரை, etc. ..

in quolibet versu pro tertio ac sexto pede, ita est தேமா ut புனிமா venire non possit; at secundo et quinto pede indiscriminatum vel தேமா vel புனிமா æqualiter consonabit, quæ omnia facile usu discentur.

121° 5. Tandem in laudato poemate சிந்தாமணி dicto, inveni genus quoddam விருத்தம் singulare quidem, quod

quam plures in versibus decantandis admodum periti, licet multiformiter circumagentes in concentum moderari nescientes, nullo consonanti tono canere poterant: siquidem versus seu அடி non erant inter se similes et contra regulam supradictam, ubi in uno versu erat மா ஈ.ய., in alio legebatur விளம் vel காய் et e contra. Tandem inveni servatas ibi rigoro regulas connexionis versus வெண்பா quam வெண்டளை vocant: quare admonui ut tono வெண்பா proprio illud விருத்தம் canerent, et statim ad concentus numeros venisse vidimus. Exemplum ab ipso சிந்தாமணி:

வீங்கோத வண்ணன் விரைத்தும்பும் பூம்பிண்டித்
தேங்கோத முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமானே
தேவர் பெருமானேத்தேனார் மலர்சிதறி
நாவினவிற்றதார் வீட்டுலக நண்ணுரே.

Hic ut patet, in primo et secundo versu 1us pes est தேமாந் காய், in tertio et quarto est தேமா. Sic 2us pes in primo versu est தேமா, in cæteris est காய். 3us pes in primo et quarto versu est காய், in secundo et tertio est தேமா; tandem 4us pes in quolibet versu est காய். Observata autem est வெண்டளை connexio, scilicet propria versui வெண்பா, ut consideranti patebit. Præterea hic primi duo versus sub uno எதுகை veniunt; deinde resumendo medietatem versus secundi incipit 3us versus, qui cum quarto sub alio எதுகை venit, qui modus etiam in aliis விருத்தம் aliquando sed raro usurpari potest, ut vidimus in விருத்தம் do quo hic No. 116; அடல்வண்ண, etc. autem dicta, singulari விருத்தம் specie raro admodum uti debemus; in சிந்தாமணி tantum modo inveni, et ibi quoque auctor ter tantum hoc modo usus est, et semper ubi inducit aliquem Deo laudes præcipientem, nec unquam numerum trium விருத்தம் pro singula vice excessit.

122° Præterea aliud speciale விருத்தம் inveni in poemate பாரதம் dicto, siquidem præter எதுகை quod habetur

in initio cujuscunque ex quatuor versibus, in medio cujusbilibet அடி, ubi மோனை esse deberet, repetit eandem எதுகை vocem, unde non quatuor ut alias, sed ibi octo inveniuntur எதுகை. Exemplum:

வெங்குடிர யுண்டமதுப் பங்கயமு ணீலமிரண்
டங்கலர்ந்த தொத்தலரு மங்கைமுகத் தோரிருகண்
பைங்குவரை தம்மையிரு செந்தமலங் கொய்தெனவி
ரங்கையொடு கண்டவி நங்கையழு கின்றனளே.

§ 4.—Appendix.

123° Hactenus de metro carminum linguæ tamulicæ; ubi considerando quoslibet versus vel respective ad se ipsos vel ad strophem quam constituunt, explicavi quam connexionem seu consonantiam requirant. Addam hic aliquid de consonantia unius strophis ad aliam, pro quo strophe seu செய்யுள் quæ sola remanet, ut apud nos epigrammata, vocatur முத்தகச்செய்யுள். Si tamen plures strophes uniantur in unum coactæ, vel ratione materiæ vel auctoris, ut apud nos epigrammata Martialis, et hic Tiruvalluven குறன், uno vocabulo dicuntur தொகைநிலைச் செய்யுள். Si vero plures strophes seu disticha actionem unam expleant, dicuntur குளகச்செய்யுள். Quæ autem non unam quidem actionem sed plures important, attamen unitate argumenti copulantur, ut poemata, etc., vocantur தொடர் நிலைச்செய்யுள்.

124° Ex his subdividunt சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள், et sunt strophes inter se connexæ, ita ut quæ syllaba seu voce vel vocibus desinit una strophæ, incipiat sequens; qui modus consonantiæ vocatur quoque அந்தாதி scilicet a fine principium. Quod ad memoriæ subsidium non raro fit, in qualibet specie versuum வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம், etc... Exemplum ex libro வெண்பாபாட்டியல் dicto:

மதிகொண்ட முகருடைக்கீழ் வாமன் மலர்த்தா
டுதிகொண்டி நானூந் தொழுது றுதிகொண்ட
பல்குதிரவே லுண்கண்ணூப் பாட்டியலைக் கட்டிவைப்பன்
றொல்லுலகின் மீது தொகுத்து.

தொகுத்துரைத்த மங்கலஞ் சொல்லெழுத்துத் தானம்
வருத்தபா லுண்டி வருணம் பகுத்தநாட்
டப்பாக கதிகண்மென் நீரைந்தின் றன்மையினைச்
செப்புவதா முன்மொழியின் சீர்.

சொழுத்துப் பொன்பூத் திருமணிரீர் திங்கள்சொற்
கார்பருதி யானை கடலுலகந் தேர்மலைமா
கங்கை நிலம்பிரவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு
மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை.

வகையுளிசேர்தல்... etc...;

et hoc modo centum வெண்பா continet, eoque numero ex-
pletur opus illud.

CAPUT IV.

De arte Tamulicæ Poeseos.

§ 1.—De Dictione poetica.

125° Libros ubi præcepta traduntur இலக்கணம் vocant
Tamulenses; et antiquorum exemplaria dicunt இலக்கியம்;
quum autem ipsi nullum இலக்கணம் habeant, in quo præ-
cepta poeseos tradantur, ex இலக்கியம், scilicet ex antiquo-
rum carminibus, aliquid de eorum arte hic referam.

Ac: 1. ad artem poeticam spectat aliquo modo phrasis,
quæ si poetica non sit, metro ligatam periodum facit qui-
dam, sed non poeticum carmen. Ipsi autem in suis carmi-
nibus, poetice sane loquuntur siquidem 1° vix unquam
nominant aliquid cui epithetum, vel epitheto adornatum
non addant; non dicent arborem v.g., nisi addant vel
viridem, vel floridam, vel umbrosam, vel grandem etc...
vel omnia simul. Sic non montem nominant quin eum vel
nemoribus situm, vel fontibus irrigatum, vel fluctibus
repletum addant; in quo aliquando vel nimii sunt, et satis
eo ornato obscuratur sententiæ sensus; qui propterea
aliquando, tanquam si facies cooperiretur velamine, non
ornatus sed larva dicendus est.

126° 2. Tropicas phrases amant summo opere poetæ
Tamulenses; sic dicunt v.g. ஊன்வயிரூர்த்தவான், saturatus
sanguine ensis. Sic in சிந்தாமணி ubi narratur ludus in quo
e monte adductum aprum sagitta configere certant principes
multi, dicitur de cujusdam sagitta :

புல்லியபொறியைமோந்து புறங்கொடுத்திட்டதன்றே

scilicet: *setosos olfaciens pilos, terga dedit, etc ...*. Hujusmodi phrases si vitam Dominus, ac otium dederit, ex majore nota auctoribus decorptas in unum colligoro, ac Parnassum Tamulicnm scribere disposui. Quare satis sit advertere hic, figuris ornatam elocutionem summopere amare Tamulenses, unde pluries utuntur continuata simplici allegoria; sic describunt v.g. vitam pœnitentis more vel pugna, vel culturæ agri, ... etc. ... Alferam a சிந்தாமணி exemplum de oleemosina. Dicit:

உவர்முதலிரவலர்க்குடைமையுய்த்தவர்
கவானமுதற்கூப்பியகனகமாழையாற்
றவாவினையடைகரைதயங்குசின்னதரீர்
அவாவெனுமுடைகடலடைக்கப்பட்டதே.

id est; *Spumanti malorum undis pelago natal pro littore virtus, quod concupiscentia dirutum, congesto per manus pauperum auri aggere, iterum eleemosina reparavit.*

127° Quare 3. allegoriis frequenter utuntur et sic ornatum carmen சித்திரக்கவி vocant, scilicet *picturæ carmen*: in iis autem sæpo audaces sunt, et fuitiles quoque; hyperboles enim ultra modum omnem extollunt: sic v.g. laudando bellicosum virum, passim ejus humeros monti similes dicunt; sic in poemato கெகிள்தம் dicto, auctor landans தமையந்தி herois sui sponsam, dicit Deum Perumal, ut ejus corpus effingeret, despiciendo quæ in hoc mundo sunt, a concavo lunæ materiam assumpsisse, unde adhuc in luna apparere vulnus, etc.

128° 4. Similitudines more orientalium omnium amant summopere, quæ non raro audaces et sano Europeorum judicio non laudandæ. Non raro nec sino maxima apud eos laude, ad similitudinem afferunt consilia optima: v.g. in சிந்தாமணி loquendo de segote orissæ dicitur:

செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்த நூற்
கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே

scilicet: *Spica viridis elevatur recta, ut caput ignobilis viri qui divitiis affluit: cum autem ad messem matura fuit, inflectitur ut caput sapientium.* Sic Camben in suo இராமாயணம், ubi narrat இராமன் occidisse mulierem gigantem nomine தாடகை, dicit:

சொல்லொக்குங்கடியவேகச்சுசுரங்கரியசெம்ம
ல்லொக்கும்வடிவத்தாணமேல்விடுதலும்வயிரக்குன்றக்
கல்லொக்குநெஞ்சிற்றங்காதப்புறங்கழன்றுகல்லாப்
புல்லர்க்குநல்லோர்சொன்னமறையெனப்போயிற்றன்றே

scilicet: *Sagittam vocis instar celerem, ac ignis instar ardentem, contra eam gigantem, noctis imaginem ore præferentem, emisit Ramen, quæ transfixo adamantino ejus pectore, sistere renuens evolavit ultra; non secus ac impiorum auribus volant divinæ legis consilia; et hujusmodi plura passim inveniuntur.*

129° 5. Tandem hypotyposes quoque, quas aliqui imagines vocant, non spernendas invenies in poetis Tamulensibus satis minutas ad oculos propriis pictas coloribus hic referre, brevitatis amore non censui. Sic in சிந்தாமணி præter alia satis apposita, auctor præ oculis apponit furentem ira elephantem, quem cum nullum patiens sessorum, ingenti hominum strage per civitatem discurreret, சீவகன் ipse apprehensum ascensumque, qua pollebat arte ac regii animi imperio, edomitum atque hinc illuc circumductum ad columnam, ut asteris (?) alligatus, facile adduxit. Hanc hypotyposim in eo libro, sub fine capitis கனகமாலையாரிலம் பகம் dicti, videre est.

§ 2.—De Fictione Poetica.

130° Poetæ Tamulenses in fingendo audaces quidem sunt, et sæpo divina somniantes, naturæ leges non curant. Laborant docti ut a nota liberent Homerum, quia equum

loquentem induxit. Tamulenses vero passim animalia loquentia inducunt, adeo ut suo poemate நெகிள்தம் dicto, omnia fere agantur a cygno quodam quem நளன், heros poematis, legatum mittit, etc. Attamen sibi adeo uniformes sunt, ut quæ uno loco fingendo adstrunt, cæteris quæ in decursu fingunt inserviant: et adeo apposita inserunt figmenta sua, ut vulgus poetarum somnia historias veras credat, ex qua causa in hac regione tot emanarunt errores. Ad fictionem spectare videntur aliquo modo episodica, quibus plerumque poetæ fictioni viam sternunt. Episodiis autem Tamulenses frequentissime utuntur, et plerumque ea arte ut non consulte inserta, sed ibi necessario nata, videantur. In hoc nimius est Camben in suo இராமாயணம், si quidem ibi mille octinginta fabulas narrat, fere omnes per episodica.

§ 3.—De Invocatione.

131° In quolibet genere carminum ab invocatione incipiendum docent, pro quo sciendum est Parnassum suum habere Tamulenses quoque, quem பொதியமலை nominant, ut alibi dixi; est autem mons situs in australi parte hujus regionis, prope promontorium Comorinense. Ibi, et hujus dialecti regulas et hujus poeseos metrum a monacho Agastian dicto originem duxisse referunt; mirum sane eum sibi Apollinem non statuisset, Apollinem autem nullum, nec musas habent ipsi; scientiarum autem deam, ac ut ita dicam, Minervam suam, vocant சரசுவதி, a qua poetæ scientiam ac poeticum furorem habere dicuntur; unde eam கலைமகள், சொற்கிழத்தி, பணுவலாட்டி, ஞானமூர்த்தி, நாமகள், இசைமடந்தை, வாக்காள், etc... nominant, eamque plures poetæ sub initio invocare solent: sic தண்டியலங்காரம் incipit:

சொல்லின் கிழத்திமெல்லியவினையடி
சிந்தைவைத்தியம்புவல்செய்யுட்கணியே, etc...

Plerumque tamen alium ex suis diis invocare solent. Regula autem eorum poeseos est, quodcumque genus carminum ab invocatione incipiendum, quam regulam violare non licet. Pro invocatione autem regulas et genere plures et re satis ineptas tradidere.

132° Tres diversi auctores tres libellos scripsere et re et nomine omnino similes; vocantur autem பாட்டியல் id est: *essentia carminum*. Discriminantur tantum modo ex diverso versuum genere, quo illi libri scripti sunt: unus constat ex versibus வெண்பா, alter ex கலித்துறை, tertius ex விருத்தம்: ibi vix alia præcepta traduntur, quam de invocatione, de qua præcipiunt:

1. Eligendam vocem qua carmen et invocatio incipiatur, assignantque viginti tres quæ sunt hæ: திரு, மணி, பூ, திங்கள், ஆரணம், சொல், சீர், எழுத்து, பொன், தேர், புனல், கார், புயல், நிலம், கங்கை, மலை, உலகம், பரி, கடல், யானை, பருதி, அமுதம், புகழ். Quare una ex his vocibus, vel ex synonymis earum, debet esse vox prima qua incipiatur quodcumque carmen; sic இராமாயணம் incipit உலகம், தண்டியலங்காரம் incipit சொல், வெண்பாப் பாட்டியல் incipit மதி, id est திங்கள், etc. Attamen vidi auctores primæ notæ hanc regulam non servasse. Sic poëma சிந்தாமணி dictum incipit மூவா, quod commentator explicat per முடியாத. Sic Pavanandi in suo நன்னூல் incipit மலர்தலையுலகின், ubi மலர் non பூ, sed participium a verbo மலர்தல்; unde a commentatore explicatur *extensa superficie terra*, etc. Sic சிலப்பதிகாரம் incipit குணவாயில், id est கிழக்கு; et hoc modo plures majoris notæ Tamulenses poetæ.

133° 2. Viginti septem constellationes superstitiose observant Tamulenses, quæ ordine sunt hæ:

1 அச்சுவினி	10 மகம்	19 மூலம்
2 பரணி	11 பூரம்	20 பூராடம்
3 கார்த்திகை	12 உத்திரம்	21 உத்திராடம்
4 உரோகணி	13 அத்தம்	22 திருவோணம்
5 மிருகசீரிடம்	14 சத்திரை	23 அவிட்டம்
6 திருவாதிரை	15 சுவாதி	24 சதயம்
7 புனர்பூசம்	16 விசாகம்	25 பூரட்டாதி
8 பூசம்	17 அனுடம்	26 உத்திரட்டாதி
9 ஆயிலியம்	18 கேட்டை	27 இரேவதி

Ex his cuilibet plures litteras assignant hoc modo :

அ, ஆ, இ, ஈ—கார்த்திகை.	ந, நா, நி, நீ, நு, நூ—அனுடம்.
உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ—பூராடம்.	நெ, நே, நை—கேட்டை.
ஒ, ஓ, ஔ—உத்திராடம்.	நொ, நோ, நொ—பூரட்டாதி.
க, கா, கி, கீ—திருவோணம்.	ப, பா, பி, பீ—உத்திரம்.
கு, கூ—திருவாதிரை.	பு, பூ—அத்தம்.
கெ, கே, கை—புனர்பூசம்.	பெ, பே, பை, பொ, போ, பெள
கொ, கோ, கொ—பூசம்.	—சத்திரை.
ச, சா, சி, சீ—இரேவதி.	ம, மா, மி, மீ, மு, மூ—மகம்.
சு, சூ, செ, சே, சை—அச்சுவினி.	மெ, மே, மை—ஆயிலியம்.
சொ, சோ, சொ—பரணி.	மொ, மோ, மொ—பூரம்.
ஞ, ஞா, ஞே, ஞோ—அவிட்டம்	யா—உத்திரட்டாதி.
த, தா—சுவாதி.	யூ, யோ—மூலம்.
தி, தி, து, தூ, தெ, தே, தை—	வ, வா, வி, வீ—உரோகணி.
விசாகம்.	வெ, வே, வை, வெள—மிருகசீ
தா, தோ, தொ—சதயம்.	ரிடம்.

134° Quibus prænотatis, invenies constellationem primæ litteræ nominis proprii herois tui; deinde constellationem litteræ quæ invocationem et carmen incipit, ad hanc constellationem ordine quo illas primo loco dedimus, numerando unies, ita ut tamen post singulas novem, non decem, sed iterum unam numeres. Si autem inventus numerus sit unus, tres, quinque, septem dicuntur dissonare; bene autem consonant si sint duo, quatuor, sex, octo vel novem. Sic Camben in suo poemate இராமாயணம் heroem habet இராமன் et incipit invocationem per உலகம். Constellatio autem litteræ இ est கார்த்திகை, et litteræ உ est பூராடம். A கார்த்திகை autem ad பூராடம், relictis primis novem, iterum in-

venitur numerus novem; unde juxta hanc regulam, constellationes bene consonant, quæ consonantia vocatur நாட் பொருத்தம் vel நட்சத்திரப்பொருத்தம், quæ regula satis absurda et superstitione fundata est.

135° 3. Distinguunt auctores litterarum hoc modo: duodecim vocales dedisse dicitur பிரமா; க, ன சிவன்; ச, ஞ விஷ்ணு; ட, ண சுப்பிரமணியன்; த, ந தேவேந்திரன்; ப, ம சூரியன்; ய, ர சந்திரன், (solem enim et lunam deos esse dicunt et adorant); ல, வ இயமன், deus mortis; ழ, ள வருணன், Neptunus; ழ, ள குபேரன் Plutus...; quibus prænотatis explicant quæ litteræ convenient singulis tribui. Bracimantibus dicunt convenire litteras quas dedere Brama, Siven, Vishnu et Supramanien, scilicet vocales duodecim et க, ன, ச, ஞ, ட, ண. Regibus conveniunt litteræ quas dedere Devendiren, Sol et Luna, scil. த, ந, ப, ம, ய, ர. Mercatorum tribui conveniunt litteræ quas dedere Deus mortis et Plutus, scil. ல, வ, ழ, ள. Hominibus ex tribu Vellalen assignant litteras quas dedit Neptunus, scil. ழ, ள; cæteris tribubus communes esse dicunt litteras omnes præter vocales, quæ omnia et plura adhuc minoris momenti, in supradictis libris பாட்டியல் nuncupatis videri possunt; hæc autem hic attigisse satis judico.

136° 4. Addunt regulas primi pedis quo incipienda sit invocatio; pro quo octo கணம் assignant. Ex quibus quatuor laudant, reprobant quatuor ex manifesta superstitione: siquidem 1° pes ex tribus நேரகை: தேமாங்காய் vocatur இந்திரகணம், et heroi augmentum auspicatur; 2° நிரை நேர் நேர்: புனிமாங்காய் est சந்திரகணம் et sempiternam auspicatur vitam; 3° pes ex tribus நிரையகை, கருவிளங்கனி est நிலக்கணம், et felicitatem importat; 4° pes ex duplici நேர் et duplici நிரை தேமாநறுநிழல் est நீர்க்கணம், et importat constantiam in felicitate. Hæc

quatuor sunt நற்கணம். Quæ autem reprobantur தீது கணம், sunt 1° நிரை நிரை நேர்: கருவிளங்காய், est அந்தர கணம் et heroi diminuere dicitur dies vitæ; 2° நேர்நேர் நிரை: தேமாங்கனி, est வாயுக்கணம், et perdit divitias; 3° நிரை நேர் நிரை: புளிமாங்கனி est தீக்கணம் et orbos causat; 4° நேர் நிரை நேர்: கூவிளங்காய் est சூரியகணம் et prodit fortitudinem animi; quæ omnia ut patet, ineptam superstitionem important.

§ 4.—De Diverso Carminum Genere.

137° 1. புராணம். Hæc vox idem est ac antiquitas. Sumitur autem pro historia. Attamen libri, quos Tamulenses புராணம் vocant, nec historiæ modum habent nec veritatem. Omnia plena sunt fabulis et plerumque constant versu விருத்தம் dicto. Differt புராணம் a poemate, quia ibi non tam facile permittuntur episodica, descriptiones et hujusmodi poemati propria.

138° 2. Poemata, quæ ipsi காவியம் vel காப்பியம் vel செய்யுள், etc... nominant. Attamen quas, latini tradunt poematum, regulas non observant; siquidem plerumque ab ovo historiam seu fabulam narrare incipiunt. Præterea inviolabile est ipsis, post invocationem et argumenti propositionem, incipere poemata a descriptione regionis, deinde civitatis ubi heroem suum floruisse vel regnasse dicunt, easque non quales fuisse credunt sed quas effingere volunt, felicitatibus abundasse describunt, ac semper a descriptione pluvie super montes, unde fluvius qui irrigat, prorumpit in campos ut eos reddat fertiles, etc., etc.

Poemata distribuunt per capita, quæ சருக்கம், sæpius படலம் vocantur, aliquando இலம்பகம், quo nomine utuntur quando uno quoque capite perficitur aliqua actio qualiter primo incepta est, ut matrimonium aliquod, aliqua victoria,

etc... Sic pes இலம்பகம் dividitur poema சிந்தாமணி dictum. Si autem poema sit longius, primo dividitur in libros qui காண்டம் vocantur; subinde quilibet liber subdividitur in capita ut supra. Sic poema இராமாயணம் dictum 7 libros seu காண்டம் numerat, qui omnes constant 128 capitibus seu படலம்.

139° 3. Speciem elegiæ habent quam vocant உலா seu மாலு. Constat autem ex குறள்வெண்பா, de quo No. 95 diximus, et vocari potest distichon. Ibi tamen dixi in fine cujuscumque குறள், si per se permanent, venire pedem ex primo ordine, v.g. நான் vel மலர் vel காசு vel பிறப்பு. Adverto hic, cum in hoc carminum genere uniantur plura disticha seu குறள் per modum unius, hujusmodi pedem non venire nisi in fine elegiæ, in aliis omnibus venire pedem non finalem sed unum ex இயற்கீர் vel வெண்கீர். Præterea tanquam vinculum unius குறள் cum alio interponitur semper unus pes dictus தனிச்சொல், qui venire debet sub எதுகை præcedentis குறள்; quare 1us versus constat quatuor pedibus, 2us tribus, deinde தனிச்சொல், tria sub uno எதுகை; subinde versus quatuor pedum, alius trium ac iterum தனிச்சொல் sub uno alio எதுகை, et hoc modo usque ad finem, ubi est versus quatuor pedum, deinde trium, ex quibus tertius pes sit நான் vel மலர் vel காசு vel பிறப்பு. In hoc autem carminum genere rigore servandæ sunt regulæ omnes quas de வெண்பா tradidimus; et licet huic carmini convenient இயற்கீர், omnes tamen raro utuntur pedibus கருவிளம், கூவிளம். Solent autem hujusmodi carmina habere 70, vel 100, vel 200 disticha seu குறள். Ad exemplum afforam hic versionem seu brevem paraphrasim primi Psalmi Davidis, hoc genere carminum expositi:

தியோ ருனாகேளான் தீயோர் வழிசெல்லான்
தியோர் முறையோதான் செல்லோனே—தூயமறைச்
சொல்லொன்றே தேடகத்தான் சோரா இராப்பகம்

செல்லொன்றே சூழணர்வான் செல்வோனே—யொல்லெ
[னப்பாய்
நீர்முகத்துப் பொய்யா நிறைகனிகாய் கொம்பொப்பான்
கார்முகத்துப் பாசிலேயுந் காய்ந்துதிரா—சீர்முகத்து
மாசில்லோர்க் கெல்லா மயக்கமற வாழ்வாமே
யாசுள்ளோர்க் கப்படியோ வன்றன்—தேயேசுபெறக்
காமமுதற் பற்றுதலாற் கால்சுழற்றுந் தூசியென
நாமமுத லற்றழிவார் நச்சறிவார்—வீமடிகத்
தீர்வையிடு நாளிற் சிதைந்தேங்கி நல்லவருட்
சோர்வையுதத் தாம்பிரிந்து சூழ்ந்துளவார்—போர்வையில
தூயோர் நெறியறிவான் சூழாள்வான் கேடுகுக்குந்
தீயோர் நெறியறிவான் சேர்ந்து.

ubi adverte quod தனிச்சொல் sequitur quidem எதுகை
precedentis குறள், sed quoad significationem spectat ad
குறள் subsequens.

140° 4. பரணி species carminis est quæ sicut preced-
ens, pluribus constat versibus, sed nec தனிச்சொல் habet
intermedium, et versus æquales inter se sunt; sequuntur
autem regulas quas tradidimus de versu விருத்தம் dicto;
unde nec connexionem pedum nec numerum determinatum
habent, et passim tono vocis interponuntur; quæ de விருத்
தம் supra dicta sunt, de hoc carmine intelliguntur; hoc
uno differunt, quod விருத்தம் quaternos per singulam stroph-
en requirit versus, hic tantum bini veniunt.

141° 5. கலம்பகம் carmen est, in quo mixta veniunt
omnia omnino versuum genera, ad libitum auctoris: அக
வல், வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா, தாழிசை, துறை,
விருத்தம், ex qua varietate gratum est hoc carmen audien-
tibus, difficile autem poetæ et illud decantantibus.

142° 6. அம்மானை: hæc species carminum adeo infima
censetur, ut qui poetæ nomine gloriantur ea dedignantur
ubique, unde nec ab antiquis, qui periti habiti sunt, de hoc
exemplaria habemus. Constat hoc carmen ex binis versi-

bus, sub uno எதுகை qui omnes sunt அளவடி, id est quili-
bet versus quatuor pedum. Pedes vero sunt vel வெண்சீர்
vel இயற்சீர்; ex his tamen vix unquam veniunt கருவிளம் et
கூவிளம். Quoad connexionem pedum si servetur வெண்டளை,
optimum quidem, sed non adeo necessarium, ut variari ali-
quando non possit; indigenæ autem nulla quidem arte sed
aure tantum magistra, hujusmodi carmina componunt. Sæpe
ad tollendam nauseam continuati toni, interdum binos vel
ternos intercallare versus விருத்தம் dictos, quibus breviter
proponunt quæ subinde fuse sunt narraturi. Phrasis debet
esse admodum vulgaris. Unde plerumque abstinere a tro-
pis et figuris magis poeticis et audacibus, quibus alias fre-
quentissimis utuntur in poematibus: sic nec fictiones hic,
nec episodica permittuntur. Hac autem carminum specie
narrant historias seu vitas Deorum, regum etc.; sicuti in
poemate fieri diximus, incipiendo ab invocatione, primo
regionem ac civitatem herois, seu regis, etc...fuse laudando
describunt.

143° 7. Inter cæteras carminum species usitatæ ad-
modum sunt duæ, வண்ணம் et சிந்து. Ex his வண்ணம் conti-
net octo strophes inter se omnino æquales, quæ dicuntur கலை,
sic: முதற்கலை, இரண்டாங்கலை, etc... Ex his 1^a strophe conti-
net invocationem ac laudem alicujus Dei; 2^a, descriptionem
regni illius quem laudare volumus; 3^a et 4^a, nomen ac laudes
ejusdem; cæteras quatuor strophes agunt de mulieribus
respectu illius quem laudamus, et plerumque ibi ea dicunt
quæ castis oculis legi non possunt. Strophes omnes debent
esse inter se æquales, in quibus non pedum mensuram, sed
harmoniam tantum ad libitum cujuscumque considerant;
quæ harmonia esse debet respectu cujuslibet கலை. Deinde in
fine addunt quemdam tonum gravem, quem dicunt தூங்கல்,
et eodem modo procedunt octo கலை. Non tamen octies
repetitur எதுகை sed quater tantum, scilicet in 1°, 3°, 5°, 7°

கலை; in aliis debet venire consonantia மோகா dicta, scilicet alii கலை debent incipere per litteram qua inceptit immediato precedens கலை.

144° 8. சிந்து vero continet quatuor strophes ante quas est brevis versus intercalaris, qui repetitur ad singulam strophem et vocatur பல்லவம். Præterea ex quatuor, prima strophe est cæteris brevior et vocatur அனுபல்லவம். Aliæ tres sunt inter se omnino æquales, quæ eodem modo nullam regulam, sed ad libitum harmoniam sequuntur, et in hoc genere carminum, sæpe non solum எதுகை sed etiam இயைபு invenitur, quæ est consonantia versuum similiter cadentium, uti diximus hic No. 92. Carmen சிந்து adeo parvi fit ut pudeat doctos சிந்து canere.

145° De carmine autem dramatico adeo nullam habent æstimationem, ut nec præcepta dederint ulla, nec exemplaria reliquerint antiqui. Amant autem dramata summopore et si breves comediæ sint vocant கூத்து; si tragi-comediæ, நாடகம்; et in oris maritimis வாசாப்பு, வாசகப் பா. Omnia fiunt versu plurium specierum ac passim interponunt சிந்து. Semper autem regresso cantantur cantu ac choræis, sed nulla alia arte quam ut delectent populum ac risum excitent, adeo ut inutile sit in iis artem investigare.

Hoc unum hic addatur, scilicet: loquendo de hac elegantiori dialecto செந்தமிழ் dicta, eam subdividunt in tres species quas vocant முத்தமிழ், id est, tres Tamulicæ linguæ species; singulæ autem distincto nomine vocantur:

- 1° இயற்றமிழ் scilicet *solutæ orationis tamul*
- 2° இசைத்தமிழ் i.e., *poeseos tamul*
- 3° நாடகத்தமிழ் i.e., *dramatum tamul*.

Unde ex hoc videant, an apposite loquantur qui hanc elegantiozem linguam *poeticam* vocandam esse persistent.

